

اس کتاب کے تمام حق حقوق بوجہ بیعت نمبر ۱۹۱۴ء و نام ملک حسین الدین محفوظ ہیں

تاریخ
18
I de

نمبر ۴۴
سلسلہ مصروف کار ۱۱۱

2218

ترجمہ منظوم بزبان پنجابی مع اصل فارسی

دیوان

تت عونا لا حول وسدکنا
حضرت عظیم دکن

کاشف القنادک و کمالہ
قطب تائب عبد ربک الدین

رحمۃ اللہ علیہ

ترجمہ حضرت مولانا مولوی محمد شاہ الدین صاحب قشیشی قادری شری سہیل
حسب حصول باضابطہ حقوق حقوق ترجمہ

اللہ والے کی قومی دکان ملک چین الدین ملک فضل الدین زفی
منزل قشبنڈی تاح کتب قومی کوہ گزئیوں
بازار کشمیری لاہور

بصرف رکنیہ طالبان مولیٰ دعا شقان رسول اکرم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم کے لئے
دین محمدی پریس لاہور میں باہتمام ملک محمد عارف پرنٹر چھپا کر شائع کی

قیمت فی جلد

۳

نصو کی سر پانچاں دیوان خواجه معین الدین چشتی علیہ الرحمۃ

ترجمہ منظوم پنجابی دیوان خواجه معین الدین چشتی علیہ الرحمۃ

حضرت خواجه معین الدین چشتی اجمیری قدس سرہ کے دیوان فارسی کا جو تصوف میں منظر کا ترجمہ منظوم پنجابی مع اصل کلام فارسی طبع کرایا گیا ہے۔ ترجمہ مولانا محمد شاہ الدین صاحب صوفیان صفا کیش اس کے مطالعہ سے منفعت روحانی اور حظ وافر حاصل کریں امید ہے کہ طالعیاں مولانا اس کے مطالعہ سے مستفیض لقیض روحانی ہونگے۔ قیمت ۱۰ روپے

60318

ترجمہ منظوم پنجابی شہنومی حضرت علی شاہ قلندر علیہ الرحمۃ

اس پراثر کتاب کا ترجمہ بھی مع اصل فارسی اہل ذوق و شوق کی خاطر نہایت پرورد و لفظ میں مولانا مولوی شاہ الدین صاحب قادری سروری نے منظوم کیا ہے۔ جو بفضل خدا کثرت سے فروخت ہو رہی ہے۔ طالبانِ اہل اور ولد ادگان جناب مصطفیٰ سے پڑھیں اور حظ وافر حاصل کریں۔ قیمت ۱۰ روپے

ترجمہ منظوم پنجابی دیوان حضرت سلطان باہو علیہ الرحمۃ

حضرت سلطان المار فین سلطان باہو قدس سرہ العزیز کے دیوان کا منظوم ترجمہ مع اصل فارسی طبع کرایا گیا ہے۔ ترجمہ مولوی شاہ الدین صاحب اگر کوئی خوش الحان بزرگ اس ترجمہ کو پڑھیں۔ تو ایک جہانی کیفیت طاری ہو جاتی ہے۔ خوشخط قیمت ۱۰ روپے

ترجمہ منظوم پنجابی دیوان حضرت غوث الامم علیہ السلام

جناب محبوب سبحانی غوث صمدانی پیر و ستگیر پیراں محی الدین سیدنا شیخ عبدالقادر صلیانی قدس سرہ العزیز کا فارسی دیوان مع ترجمہ منظوم پنجابی جو بے انتہا رنگ تصوف میں رنگا ہوا ہے، نہایت خوشخط عمدہ کاغذ پر چھاپا گیا ہے۔ قیمت ۱۲ روپے

ملنے کا پتہ: اللہ والے کی فوری کان بازار کسٹمیری لاہور

خطبہ کتاب

دیوان حضرت غوث اعظم رحمۃ اللہ علیہ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

مرآت بحر حقیقت جس تھیں لوں موج یا جاری
 واجب ممکن جاوے و الامتہ تے برقعہ پایا
 اپنا آپ دکھاوے دیکھو توری کھیدنیائی
 مجمع صنف مکاوم کے غماں خلعت پایا
 کامل ہو کے بن کے احمد ہو یا آن ہویدا
 آئینے و چہ بکھین کارن لوکان حکم سنایا
 سورج چن یا تم مہینے ن تے تراختانی
 یہ مخالف و کھو کھی ہر لکے سر چایا
 ذکر فکر تسبیح تہلیلوں تو توبہ اٹھائی

حمد کمال عشاق الہی حسن مقرر ت ساری
 مسجد تھیں منجائے اندر جد اس ڈیرا لایا
 برقعہ پہن انہ ہو یا موج محبت چائی
 منزل منزل با رتختے خاصین یہ جد آیا
 ہر منزل و چاک اک رجب عشقوں کی تاپیا
 ایس آئینے احمدی اندر اپنا نور و صمسیا
 ظاہر باطن صنعت اپنی ظاہر کرد کھلائی
 بارہ برجوں ستاریوں و ورہ اک بنایا
 نو آسمان ملک سارے شاغل امر الہی

و کہو کہ انہاں تھیں کیتے عنصر چار ہویا
 ہر اک اتناں اک کر قدرت خوب کھائے
 نیلے گنبد اندر کھیا سب کچھ نظر آہر کے
 ناں محبت نبی علی دینی پر یہی ناں کارا
 جو نہ فداست نبی علی دینی ہوئی چہ اراد
 بہت سے دور تھے رشتہ خاص کھایا
 خاص نام نسائاں جناب عاتق حیدر پیارا
 نام اس نے خاطر ہوئے گریہ شہیدا
 علی نام جان علی ہے علی یقین ساوا
 علی علیہ علی عالم ہے علی ولی ہے عالی
 علی نصیر علی ناصر منصور علی ہے کامل
 علی عزیز علی عزت زو علی ولی ہے افضل
 علی سلیم علی سالم ہے علی مسلم بھائی
 علی صافی صافی تھوئی اپنی ذات علی دی
 علی نعیم علی نعمت ہے آپے نعیم کامل
 جو کچھ ہے علی ہے پیر بعد رسول الہی
 برکت نور نبی دے ناے حضرت آدم پیار

اتس خاک ہوا تے پانی طاقناں ہواں پیدا
 کل زمین بہاڑ تھامی پانی وچہ لہکائے
 تے مخزن سر رینایا آدمی نوس ٹھلاکے
 سب عالم تے جو پوچھو عالم بنیا خاطر پارا
 نظر ہرین کچھ ہوندا مکدے کل تکافے
 نبی رسول پیدا رہی حیدر ہو کر کوئی آیا
 چھوٹی وڈی کل مخلوقوں ورجہ اس دنیا
 تے اطباق زمین سماں اوسے کارن پیدا
 علی امین علی سرور ہے خوب بہادر ڈاڈرا
 علی حکیم علی حاکم ہے علی وصی ہے الی
 علی مظفر علی فخر علی منصور عالی
 علی مفصل علی کامل علی شہادت اکمل
 علی تقسیم قصور علی ہے تقاسم نور الہی
 علی ذوق تے سر علی صفا کامل ذات ولی دی
 شیر الہی نام اسد اللہ کا ذراں کارن قاتل
 کرین یقین اس تے جیکر ہیں تو ہون بھائی
 ناے شہید شعیب ہے ہویا ہے خلیل سوہاگر

برکت پورفت بکرتے لقمان یعقوب دیا	نالے برکت نوح نبی اللہ حسن طوفان بچایا
برکت چار کتاباں ازلی جو آیاں نورانی	برکت وزقیامت واسے محمود جہانی
برکت فطرت کامل جہری شاہ سحائے پائی	برکت سلیمان نبی میس عیسا چائی
برکت گوڑ سکندرتے الیاس لوشع دے آیاں	برکت نعم و اودھی دجس تصفقاں پائی
برکت سلیمان نالے ہرادم دے بھائی	تے نعموار یونس تے موانے عیسیٰ روح النبی
برکت کرنا سر فیئے زقوت جہریے	برکت قیامتوں جان یعنی حضرت عترت اسیلے
برکت میکائیل نالے جہر عوش اٹھاون	نالے برکت چار کتاباں جو دربار جان
برکت خاص کلام الہی ہو صحائف نورانی	نالے نورانی کماں جہر واقف از حضوری
برکت زفقیراں جہاں عمراں قید اٹھائی	برکت ارزار باریاں جنہاں صحت پائی
برکت چہر زرقیراں جہاں بخت تریا	برکت فرید اسیراں جہاں گھرتے باہر و سخایا
برکت خون شہیداں ہو ما جرتے انصاراں	برکت غوثی تان قطباں و لہاں بیناں شراراں
قسم مینوں ذات نبی ہی نالے دین نبی ہی	نالے ان حسین دینی دینی نالے اثبات نبی
ہادی بن نبی نالے رن باہجوں ذات اللہ	کوئی امام سام نہیں کما مرہیو نبی اللہ
پچھے نبی علی دے دونوں فری پھل توبلی	حسن بن پچھانی کامل خاص لیل سولی
دشمنان تان نہ بٹھیں ہرگز رکھ اہی حیوول	شاہ الدین خلاصی توش بارون پورول
جو بدل حرامی سوڑے بے نبیا و گمانی	صفت نبی علی اماں کسے مول زبانی
چھڈنا نقاں تانیراں لے ل حال گیرے ہو	استغفار نہہاں قصیدیں لکھ کا پھر پڑھ آکھلوکے

پنجتن پاک اماں باراں جگد بوجھ اٹھایا
 بحر معانی و شد اندر جھٹھے خوش آہی
 اول نور نبی صبار تھیں نور زلدے آکے
 اول نور خاتون بہشتاں اسم شریف الا
 دو جانور منور خواجہ بصری حسن کمالی
 نور زین جاطا ہر باطن و جگت چہ پیارا
 چوتھا نور منور خواجہ شاہ رزاق حضوی
 پنجواں نور منور خواجہ ماہوہ چہ جہانے
 آل و اولاد صحاباں گئے سب سے سبب نفاکے
 انہاں شان نوراں چوں اندر ایسے مانے
 چودھویں ہی اندر جد ہم ہوئے کل نورانی
 اسم شریف مبارک حضرت علی صغیر شاہ آیا
 نور و نور منور انور نور نبی استوالا
 نسب و نسب ہی ہر پوچھا حضرت تھیں انوری
 لطف کمال کمال حضرت جد سے آئے آیا
 جد ضرور بار ہو یا میں ہو یا حکم حضوری
 کمال مردان بہشتیاں لکھے فارسی عشق رسا

از لول اقل زلی اندر جسیوں ارادہ آیا
 روز از لدی او تھیں اپنی تھان تھان مہر لگائی
 شعلے سب سے پہلے ہوئے بیچہ صدف اٹھا کے
 جہاں خاطر و جگت رہو یا آن جبالا
 جس کے لوں و جگت رہو لکھوں خوش شمالی
 محی الدین گیلانی بن اسم شریف نیارا
 بیٹے حضرت پیر پیر اندر ظاہر باطن نوری
 و چہ زبانی یہ ہویں آجس لئے خوب نشانے
 حاضر ہو زبار سخی تھیں نخرہ پایا جا کے
 پھوویں نور کھائے آہن حد و چہ نشانے
 خاص شہباز اولاد نبی تھیں آئے بحر معانی
 ذاتی اکبر و چہ صفاتی صغیر نام دھرایا
 ظاہر خاکی باطن نوری مشکلاں کھولن والا
 ظلمت کدھے کفر دی جن تھیں نور نبی معرور
 نظر توجہ تھیں کر حاضر قدیں اپنی لایا
 و چہ بان پنجابی آوے سمجھ اسانوں پوری
 ہر ذوق غماندے جھیرے نالے رد اولیا

بدل نہانوں چہ پنجابی کر حاضر و بریا
 تا دیوان سخی باہو اتاے غوث بنایا
 ہو دیوان جانفونوں لکھے کے چاکھر یا سرکار
 پامراو دے دی عاجز ام حضوروں پایا
 جیکر موتے مہلت تے اُس عاجز تے تائیں
 ایپر ہے امید ڈیری مینوں چہ بہاناں
 پر میں جو کچھ لکھیا اپنے دل تھیں لکھیا نہیں
 بیشک ہر بیان تاہیں کہہ میں سمجھ آسی

برکت نہاندی مل جاسن تینوں مطلب سا
 ہوز بھی اک محو رسالہ عشقے وچ لایا
 خوش ہو کے تاں حضرت مینوں دتے مطلب سا
 یاراں کارن کر و زما دتوں ہن بسنہ کرایا
 چھپ جاسی دیوان جانفونوں چہ پنجابی میں
 صاحب علم کہ صحن گنقطے میری زوچہ سیاں
 بن تصدیق نبی صاحب تے قدم رکھیا سائیں
 تے جے کوئی ملا رت کرسی میری گھٹ جاسی

افتتاح خاتون انوار الواعظی حضرت پیر ربوب علی صاحب شاہ صاحب قادری خواجہ علی علیہ الرحمۃ

سبحان اللہ عشق الہی تہذیبی شبہی
 تہذیبی تھیں شبہیہ ندر وادہ ہا سفر نیایا
 از اول اول زنی اندر خاص جہ چاہی
 خاص تحقیق تھیں و خاتمہ حد اُس رہ لایا

حق خلقی کل مراتب جسدے مین بدیہی
 عاشق ہو عشق کہلایا آپے بوجھ اٹھایا
 تہذیبی تھیں شبہیہ ندر آئی ذات الہی
 نور محمد ظاہر کسیتا احمد نام صراہا

لے دیوان جانفونوں کے دو حصے چھکرتیا رہیں باقی حصے بھی انشا اللہ علیہ چھپ جائیگے۔ تاکہ چنن الدین

جائے نور و حیدر نبی سے ٹھاٹھ حسن و باری
 پر اک نور انور حاصل و لاد نبی تھیں
 پر نور انور رخ اس کے تھیں حیرانی و چسپا
 جدت تھیں پاک منورہ تشبیہ اندر آیا
 سناکت رستہ علم اصل اول و حیدر
 نسب و نسب نور نبی تھیں باری چاک نورانی

چکے نور نور بہتے اندر خلقت سیاری
 شعرا رکھتا تو تازیا نور انور سمجھی تھیں
 دو نویں عالم جس کے نور روشن نور تار
 ہر انور نور مسلسل ہو کر ظاہر سما یا
 پیدا ہو یا اور یگانہ خاص انور حیدر
 جیسے لکھیا قلم از لہی آئے بحر معانی

آغاز شری

اول مونی بحر معانی حضرت سیاح طہ آئے
 شاہ حسین منور انور چسپا کے ہر انور
 حضرت شاہ محمد باقر اس شعاع تھیں چمکے
 جلوہ حضرت جعفر صادق جد نیاتے چھایا
 سید محمد اس جلوے تھیں مارے چاک نورانی
 اس انور معانی اندر شاہ عبد اللہ آئے
 سید محمد خوارزمی پھر چمکے مصری نوروں
 وچہ درگاہ مستان الہی ٹھاٹھ حسن باری
 اس نوروں پھر سید عبد اللہ ملتازے چمکے

بہر اہل بیت الہی عقل جتھے عم کھائے
 جس تھیں حضرت زین العابدین باریا نوروں
 جس تھیں حضرت جعفر صادق جلوے اندر دھکے
 حضرت سید علی اور ازمی اس جلوے چہ آیا
 سید حسن بغدادی جس تھیں آئے بحر معانی
 شہر حضرت چہ نور کھٹا اے حسنوں بحر چلائے
 جس تھیں سید علی شاہ مستان باری نوروں
 نور منور سید محمد ظاہر ہو یا بھاری
 سید احمد ملتانی جس کے نوروں نور دکھائے

شاہ نصیر الدین ملتان ڈیرہ اس تھیں لیا
 جد اس نور منور کسب شد کبر پڑھیا
 جس دم قمر اقبال ولایت شعلہ بار کھلوتا
 کعبے خاص حقیقت اندر حاجی شاہ جہا
 شاہ پیر الدین اس نور علوہ بار باظاہر
 حضرت نور الدین شہنشاہ جد نوار دکھائے
 سید محمود علی شاہ جس تھیں حکیم انور تارا
 اس چکار انوار ازل مقدر علی محمد شاہ
 جد شہاب ثانی دنیا اندر کھلوا ہویا
 جد اوہ خاص خاص کھلوتے ظاہر باطن سا
 حضرت سید محمد شاہ جاہل پنا کرم کما
 شاہ سخی مروان علی جداری چکڑانی
 دروہ یا معانی اندر دین محمد آئے
 حکم الہی علی محمد جد و حدت تھیں ہویا
 جد فرمان علی صاحب تھیں ہویا حکم الہی
 اندر صدی چہار و ہم دے ظاہر آئے ہویا
 لکھیا ہم علی صاحب شاہ جہاں و نسلم الہی

صالح اکبر شاہ نصیر ظاہر ہو کے آیا
 قمر اقبال عزیز الدین ملتان نے آکے چڑھیا
 حضرت سید حاجی شاہ اس تھیں نور و نور پڑتا
 حضرت سید ملک اس کعبے اندر نور دکھائے
 جس تھیں فی الدین علی شاہ ہوئے ظاہر ہوا
 حضرت صالح صاحب اس تھیں علوہ نور پائے
 جس تھیں سید بہاؤ الدین شاہ باریا چمکارا
 سید بہاؤ الدین شاہ جس تھیں اپنے نور دکھائے
 سید نور الدین اس علوہ خاص خاص کھلویا
 سید محمد شاہ پھر جلدی نظری آئے پیار
 حضرت شاہ مروان علی جی اپنا نور دکھایا
 سید نعیم الدین علی شاہ آئے بحر معانی
 جس تھیں حضرت علی محمد درجے عالی پائے
 حضرت شاہ فرمان علی شاہ ظاہر نور پرویا
 تداوہ نور متور ازل چمکیا جہاں ساہی
 غوث قطب الدین ابان رحمان نوچہ پرویا
 بتداوہ ہر جہے چہرہ بونی گمراہی

وچہ پنجاب تالے اندر جلوے نور دکھائے
کیا طاقت کیا قریبے را جو چاہیں زمانے
میں تاجیر غلام حضرت و اشاہ الدین بچارا
رو بہرہ و اجا نڈا بحر کتناہ چہ ہوا فضل الہی
کشتی نوح زمانے اندر مینوں جا چڑھایا
و ندن کڈھ سجینوں مینوں علیہین جا و
صدقہ جدید اپنی دایا حضرت یا سائیں

حضرت نور حسن شاہ جس تھیں بحر معارف آئے
باہجوں پیر سے مارے حد و چہ نشانے
وخل ہو یا وچہ غلامان خاص گناہی بھارا
پیر سے کڈھیا یا ہر پا زلفا ندی بھاری
وچہ دریا تو حیدزل سے قدمی اپنی لایا
کھا و خوںے فایا جا جو رام سجدے او
شالہ دین فقیر نے توں اپنے لہجائیں

میں مفلس نا لائق بھارا کیا کسا و ن بار
ختم بنام الہی ہو یا سائے پورا سارا

تمام شد السلام

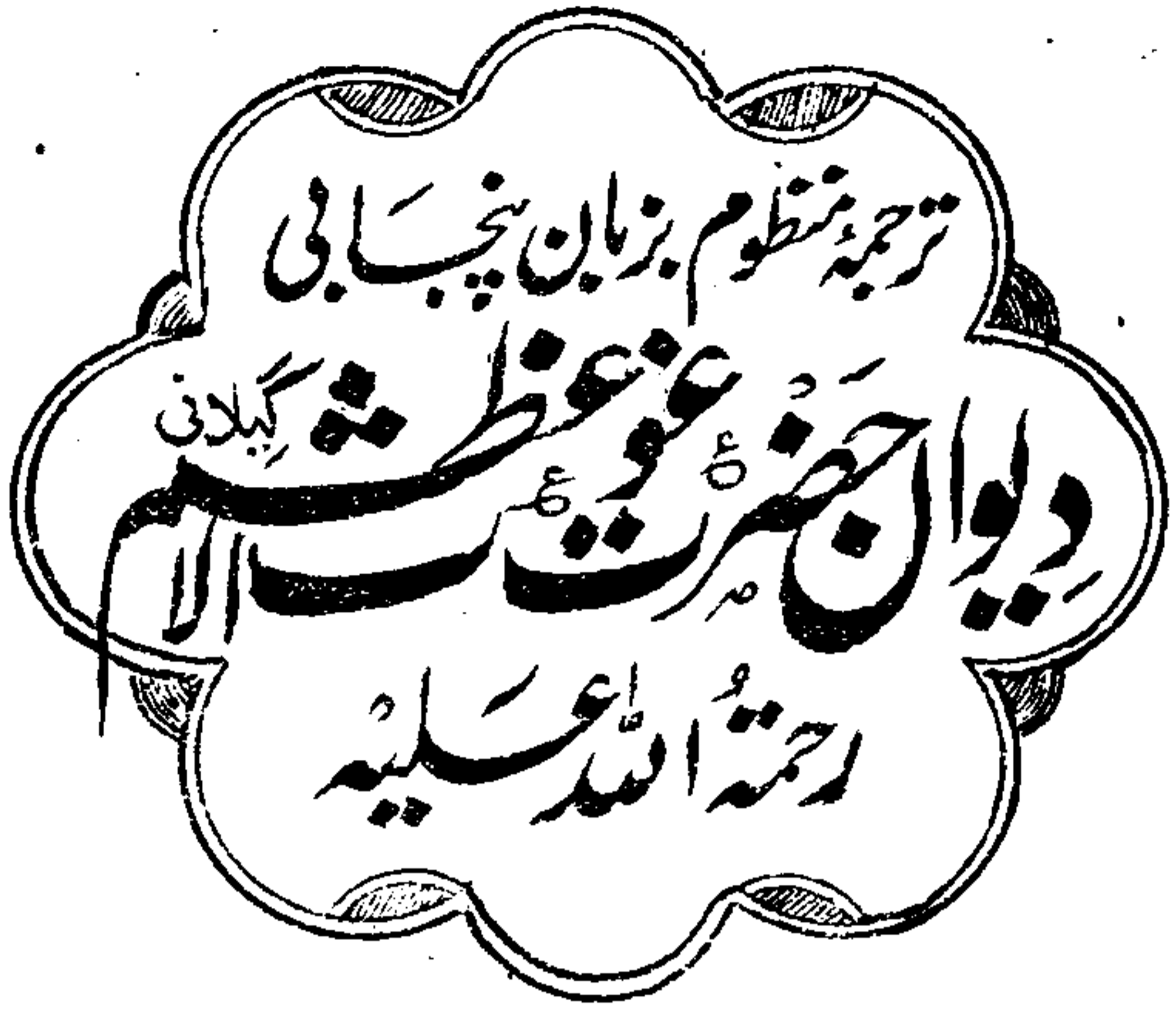
اس کتاب کے تمام حق حقوق ترجمہ مصنف صاحب سے ہم کو باضابطہ حاصل ہیں۔ اور بموجب ایکٹ نمبر ۱۹۱۲ء
کاپی رائٹ ہند کے مطابق باضابطہ رجسٹری کرالی ہے۔ لہذا کوئی صاحب قصداً طبع نہ فرمائیں۔
اور جس کتاب پر شہر کی مہر نہ ہوگی مال سرفروہ ہے۔

المشہد

اللہ والے کی قومی کان ملک چین ایدین ملک فضل الدین لکھنؤ تاجر کتب قومی

منزل نقشبندیہ، کوچہ گلے بایں بازار کشمیری لاہور

سے نام مومنع متصل کلہ وال تحصیل سیالکوٹ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

غزل

لے ججا بازو آ ازور کاشانہ ما	کہ کسے نیت بجز درد تو درستانہ ما
لے دھڑکاتے بے وسواسا آوزو ہڑے سافے	اس گھر اندر سے نہ کوئی باہجوں دزدنسا ڈے
گر بیانی بسر تربت ویرانہ ما	بیتی از خون جگر آب شدہ خانہ ما
جے ویران قبر ساڈی تے پاویں آسے پھیرا	خون جگر تھیں پانیوں بانی تان و پھیں گھر میرا
قندہ اگیز مشوکا کل مشائیں مکتا	تاب ز پیر ندر و دل دیوانہ ما
نہ پاشور شراباوس دس مشائیں زلف نساڈی	قندخانے دی تاب نہ رکھے جھلی جنڈری ساڈی
مرغ باغ ملکو تیم دریں دیر خراب	بیشو و نور تجاڑے خدا دانہ ما
نوری باغ وچوں ہاں سپنا بھی ندرالیں یرانی	دہم نور تجلی ذاتی ساڈا دانہ پانی

پا احد در لحد تنگ گویم کہ دوست	آشنایم توئی غیسر تو بیگانہ ما
سامی تنگ اندھیری اندر آکھا نگا میں پیار سے	تیر سے باجوہ نہ واقف کوئی بیگانے نے تیر سے
گنگیر آید پر سد کہ بگورت تو کیت	گویم آنکس کہ ربو دایں دل دیوانہ ما
جے نکیر ششہ پچھی کہو تیرا رب کھڑا	آکھا نگا میں او ہو جس نے کٹ کھڑا دل میرا
شکر نعرہ ماگو کہ بیا عرب نہ کرد	تا بہ شہ شہ نعرہ مستانہ ما
تے فرشتہ منکر سٹے نعرے سن مرط جاوے	تیک قیامت ایہو نعرے مست اسٹے پاوے
شکر نقد کہ مردیم در سیدیم بدوست	آفریں بادریں بہت مردانہ ما
شکر الہی موتوں بیچ کے سوئے دے گھر آئے	شہابا سا آدمی بہت اُتے کھڑا جہی طراپا ئے
محی پر شمع بجلائے جالیش میخنت	دوست گفتمے بہت مردانہ ما
محی الدین تجلیاں اندر سے ہمیشہ سٹروا	تے دلبرنت کول اسٹے واہ واہ واہ واکردا
اے بلبل شوریدہ دیوانہ توئی یا ما	چو جائے رخ خوبی جانانہ توئی یا ما
اے ویران پریشیاں لبیل دس دیوانہ کھڑا	تو ہیں مکھ سوئے دی عاشق یاد دل کسلا میرا
تو عاشق کلذاری من عاشق ویدرم	در در و ذراق او مردانہ توئی یا ما
تو میں عاشق باغ بساراں میں دیدار سبند	دس بھلا وجہ روتن اقاں کھڑا بہت ساردا
تو در نفسے ما در خلوت خود تنہا	اے گوشہ نشین مست دیوانہ توئی یا ما
تو پنجرے چ میں وچ گوشے روواں بیٹھے اکلا	دس بھلا سزا ہد کھڑا دوہاں وچوں اللہ

غزل

دو فصل ہاروئے از عشق جمال وے	بالغیرہ و فریادی مستمانہ توئی یا ما
کوئی بکاروں کے فریادوں بجز سداقوں ماہی	موسم پھل گلانے اندر کس نے مستی پائی
عشق تو بابل اندر کس نے رفتہ	آں بادہ گوں اپنی سائے توئی یا ما
سائے پر نے عشق تیرا جد تن من و چہ سسایا	دس بھلا اس باسے اندر کون پسایا نہ آیا
چوں لو گل ماخروست چیز نے بنیم	از شیر جہیز خویش بے گانہ توئی یا ما
تینوں پھل جہا نہیں کوئی مینوں دل بس جہیا	دس بھلا بن و لب کس نے بہت و چھوڑا سہیا
تو زخم خوری از خار مارا بکشد بُرا	آیا زبان حلق افسانہ توئی یا ما
تینوں کندامی کے کارن شوئی خاص بنائی	وچہ لو کائی دس بھلا کس بہتی شہرت پائی
تو عاشق و من عاشق دم در کش خانہ باش	ورنہ بخت امر و زرخانہ توئی یا ما
توں بھی عاشق میں بھی عاشق چپ کر ہو کے تیرے	ایتھے ہو رہیں کوئی دو جا یا ہوں میں تیرے
گویند کہ گنج بہت اندر دل بہت	از بہر جنیں گنجہ دیوار توئی یا ما
کہندے نے بہت سے لوجہ ہوندا اک خزانہ	جیسے خزانے کارن کھڑا جہیز شہرت دیوانہ
عجی بہستان شد بابل نالاں گفت	کار بابل نالندہ جانا نہ توئی یا ما
محی الدین باغ و چہ روندی بابل نوں جسا کہیا	کہڑے مے معشوق و دہیت اظلم بھلا کس سہیا
دہم عشق تو زان بگذشت کار دل مرا	کز نوبت کم شود یک لحظہ کار دل مرا
عشق تیرے غم وچہ تاپیں دل میں سر کر مایا	شاید اک لحظہ بھی میحوں جاوین دور نہ آیا

غزل

فارغم از گشت گلشن کریم تو ہر زمان	بشلق صد گونہ گل ز رخار خال دل مرا
عظم تیرے و چہ باغ بہاروں و ہلا ہو یا یارا	سوطح وے پھل گل کھڑے دل تے کھا کھا حارا
برم بارے حوالت کن غم اندہ خود	چوں توں کردن کر دی غمسا دل مرا
اکواری پا دل میرے غم سے داسایا	توں کر سکتا میں جیوں اگے تو غم حوار بنایا
ہائے کو بر کنار دست ز دریا چوں بود	ہچناں باشد بلا دور از کنار دل مرا
بھری چھی دریا و چوں کندھے اُتے آئے	ایتوں حال میرا جیوں چھی ژٹ طرف مر جاوے
آنکہ وزم شد برین شد بے صبر بے دل	تیرہ تر باواز روزم روزگار دل مرا
دل ہی بے صبری و چہ ہٹرا میرا وقت سدھایا	شالا پر سے و دھیرا ہوشے ہٹرا دل تے آیا
با ز آمد روز بھراں نا کرن بے دل	چوں تو بودی فراق پار پار دل مرا
آیا روز بھر دامن کے لئے دل کر ہن زاری	بھر فراق دوہاں نے تیرے انگن لانی یاری
چند چوں محی کشدن برہ تو تظا	سوخت ہچوں سایہ براہ تظا دل مرا
محی الدین انگن دل کد تک چہ او ڈیکال دوسے	اگے و چہ او ڈیکال سٹریا ہن کس پاسے ہوسے
گر آرزوئے وصل جانان جاں مرا	زندگی بگذاشتی بے او غم بھراں مرا
اے دل جیکر وصل سخن دی تینوں خواہش نہیں	ایہوں چوڑ چپٹ و نہجانو ہستی اپنی تائیں
سرد من غشتہ در اشک جگر گونہ نست	فارغم ز باغبان کند شت بستان مرا
سو ہنا سرد چہا قدمیریاں اکھیا ندے چہ دھسیا	اوہ جن جیکر باغوں تینوں مالی سے کدھ شتیا

غزل

نہیں فرقی درمیان شخص من تا سایم	بسکہ در آتش نکلند این دل سوزاں مرا
کوئی فک نہیں وچہ میکے جہاں سایہ تیرا	سڑی بدلے دل میکے نے جسے کیتا اگ وچہ ڈیرا
حال من چون میر کنعان شد کنون عجب بہمنیت	بسکہ آید آتش نکلند این گریاں مرا
وانگ یعقوب ہو پاہن حسن دم و بھیاں گھٹرا تیرا	اکھیاں وچوں اگ السبہ نکلے دل و امیرا
جا رہاں حال شد در ایسے عشق و مہروز	ہر طرف صدمہ گرفتہ در واماں مرا
جنگل عشقے اندر پاٹا جان میری واکھیرا	اجے غماں یاں کس ڈیاں پھڑیا ہرول میرا چھڑا
بچو من باریت کردی ہنصیب از وصل یار	ایکدور انداختی از صحبت جاناں مرا
اکھرا بے نصیب وصل تھیں میکے وانگ خدایا	توں جسے صحبت سوہنے کولوں مینوں ڈور سٹایا
اینگہ با مردم ہدارے کنم از بہرست	ورنہ کے پڑاہ بود از قول بدکویاں مرا
صلح صلاحی نال لوکاٹی ایہ بھی کارن تیرے	نہیں تے کی پرواہ ہے مینوں بدایا ندے تیرے
خانہ من گلشن و فرش من از خاکست	تا کہ چوں محی بخوابی بے سروماں مرا
بھٹھی باؤے دی کھر میاں سیاہ و چھو نا تن واکھیرا	محی اللدین انگن تاں و بھیں اچھڑیا کھر من واکھیرا
باؤے و گرنج سعادت مید	زانکہ صلاح است کنوں شام ما
دو جی واری صبح سعادت روشن ہوئی آسکے	شام فراقاں اندر ہوئی روشنی دھم دھماکے
زاں سے قتال کہ دار حشا	از دل شہ سبختہ در حسام ما
اوس شربت ہریلے تھیں جو ہنہد و لیر وچہ پھڑیا	رات اندھیری سے دل وچوں پیالہ میرا کھریا

غزل

باز مٹے عشق بسے خود و ایم	تا چہ شود خواجہ سرا شجرام ما
دو جی واری بادہ نوری مژمڑ رنج رنج پیتا	دیکھئے کی کجھ میسر آتے آوے گا ہن بیتا
یہ سچ بلانا نام زدن حسیق نیست	تاری وقت شریوشے نام ما
کوئی جگ چہ نام نہ ہوندا تے نہ شہرت پاندا	جے کر سرفستہ کے اتے میرا نام نہ ہوندا
از دل ہر روزہ ما بشنوند	زمزمہ عشق دلا رام ما
ہر اک وز سخن دیاں عنفتاں ہر کوئی ظاہر پائے	عشق سخن اہر دل اندر راگ سر و سناکے
تا بدائے دوست علامت ہد	چاشنی و رو تو در کام ما
تیک قیامت لذت دین اسے دلہر متوالے	ور و تیریدیاں کانگاں ہانگاں نالے درونوالے
عاشق دیوانہ و مستیم زان	در پیے میرسد انعام ما
ایسے کارن ہاں ستانہ تے عاشق دیوانہ	پے در پے انعام جوں اتیرا در و پیمانہ
از شر مشعل عشق دوست	سوختہ شد ظاہر اسلام ما
بھانبر عشق سجدیاں چرکان تے چنگاڑیاں آکے	جو ظاہر اسلام اساڈا ساڑیا وج و جا کے
خواری خلقتاں جہاں سے کشم	تا بہ کسہم حق کستہ اکرام ما
خواری عیب ملامت زاری خلقت نہی سرچائی	کہ میں نظر کر مہتیں ہوئی نعل الہی بھائی
مھی مجسبوب نظر کر و گفت	باز پر آہتہ از جسم ما
مھی الدین سخن اول تک کے شور مکار اٹھایا	و کھیلو لو کو چین سنہری کوٹھے تے چڑھ آیا

غزل

من ہجو آذرا ز برون بت میتر شمع وز شب	وز اندرون ہجوں خلیل شد گویم این عجب
دن تے راتیں آذرو انکن خطا ہر بت بناواں	وانک حلیل لے دچے لے پرہور و ہور مناواں
دربت کہہ بایں تباں با آنکہ ہتم ہمناں	نور خدا بنیم عیاں حیراں اویم روز شب
بت خانے و چہ مال بتا ندے تاں میں یاری لانی	نور الہی دن تے راتیں ایٹھے و کچھاں بھانی
بشنو تو ہاؤ مئے من بگر تو رنگ بوئے من	بشکاف بیک مئے من بے تون دروئے و دوئے
سن فریاد اساوی تے یا خوشبو ز نکت پیری	وال وال و چہ بکیرہ اساتوں حمسے مرضی تیری
آں سر بالا کیست آں صفت الست اقل عیاں	در عشق دیوانہ شد ہم ترک تاجیک و عرب
ڈھونڈا وہ سر و او پیرا جس نے صفت الست کھائی	ترک عرب تاجیک دیوانہ جس نے عشق کیستائی
ہر کہ سلطان جہاں خواہد کہ بنی شے نو	از اولیاں مملکت آئینہ مئے ار و طلب
لکھڑے اپنے می جدا و نہوں خواہش ہو دی آکے	شاہی شے مشوقاں کو لوں شبیشہ منگ اچا کے
وقت تھلائے خدا در نفس آہ کہہ طور	اندول سنگین سنگا ز سدا پید شد طرب
ویلے و سل سخن مئے سچ سچ طور و کاغش کھا کے	ایسی خوشی ہو پیدا ہوئی پتھر مئے و چہ آکے
در محفل حبت ہو حق مئے نہ جب سام طور	نے بارہ ار و رنگ و لونہ جامہ ار کیف لب
جنت اندر لب سر تینوں جام طور پلاسی	جیا کے ابھی رنگست نہ پانی نہ پاسی
من عاشق خود خواند مت نزدیک بنشا بت	جہ فضل بیایان من میں اندنی تو سبب
میں تینوں خود عاشق کہیں اپنے کول بٹھایا	فضل میسے بن موجب اس غیر کسے نہ پایا

اشتر کہ بینی مستی بزار از راه جسم خود	وز غایت مستی بر دوش سر سویر کوه و حطب
او تھوڑے ستانہ جس دم چہ ہوں منہ اٹھا سے	و چہ پہاڑاں غار او جاڑاں نہ پیوے نہ کھا سے
او معصیت او کرم طاعت کندہ و زحشر	رحمت کند بر غاصی کوشد سزاوار غصوب
عیب گناہ عبادت کر کے محشر نوں دکھ سلاسی	رحمت کر کے عاصیاں تائیں فضلانو چہ چھپاسی
آں یوسف کنعان عجب گرفت بازار مصر	کیں جگہ بازاریاں زند فریاد و شوب
بھانویں اوہ یوسف کنعانی شہر مصر چہ نہیں	اے پرایہ بازار سی سائے و نئے نے کتاہیں
محی چراغ روشن است اندر زلت از نور حق	نے کو کتب پست چوں ہیں ان نقدیل حلب
سوج و ننگن ایہ دل تیرا محی لاٹاں ماسے	جس نے ننگن نہ کوئی شیشہ نہ موی نہ تاسے
بندہ گریگ خوردی در شراب	تو بہ کن آمر زمت بے بیج و تاب
حرص ہو او اپنا ایسے کرے بندے تہہ پیتا	کر تو بہ میں تیرے تائیں بخشاں چہ پیتا
گر خطا کردی بگو بد کردہ ام	تا کنم حکم خطا پارا تو اب
من گناہ اپنا ہے بیچھوں کچھ ہوئی پڑیا بی	تاں میں نیکیا نو چہ لکھا واں تیریاں بدیاں بھائی
کے حساب آں گدا کر دست شاہ	کو خورد و درج مطبخ شہ نان و آب
کدوں حساب اوسے شاہ اس اجہڑا و چہ حضوری	و ستر خوانے شاہی اتے کھا سے کھانے نوری
بندہ مائی و اندر شرع ما	بندہ ہر چہ کرو برخواستہ جواب
و پیر شریعت ساڈی جو کچھ چاکر تھیں ہو آوے	مالک اتے فرض چاکر و آپ جواب سنا سے

غزل

جسم و منگیب سراسر ارضی کنم	روز حشر از تو و جسم بر او خواب
مالک من گیر تیرے لوں میں خود راضی کر ساں	
تیرے لوں کئی ہزاراں نیکیاں آگے دھر ساں	
دردِ شب گر گوئی اے خدا	من ترا بیدار سے سازم ز خواب
ادھی راتیں جسے کر گد میں آکھیں اے ب میرے	
میں تینوں بیدار کراں گا ہو کے تیرے تیرے	
چوں ترا سلطان گرفت اندر پناہ	غم مخور از بیچ ملک از انقلاب
حد سلطان سخی نے تیری دنی آپ ضمانت	
غم نہ کھاویں بھاویں لوکی دیئے طعن ملامت	
ماترا از بسکے داریم دوست	دارم از عشق خود دایم خراب
بس اسماں حد تیرے تائیں آپ عبیب بتایا	
عشقے اندر تو چے کو چے مٹی و چپ لایا	
از عذاب چست تر سائی بگوے	دوست ہرگز دوست اکھڑ عذاب
کہ تک پیادہ اس میں مینوں خود بندگی تیرے	
یار پارا منوں کدی نہ دیوں دکھ مینے بدت جا کے	
تاکر حسن ناز با نام کم کنی	گاہ گاہ سے کم ہر تو عتاب
تاں میں کد میں کد میں تینوں جھڑک عذاب ستاواں	
تاں جسے ناز نیاز نہورا تینتوں تھوڑا پاواں	
وقت روئے تست این بیدار من	وقف نہ کردہ ام آفتاب
تیرے دکھین کارن ہو یا وقف جمال اسادا	
فتے کارن سو رچ تائیں ہو یا ایڈ تکاوا	
توز دوزخ ترسی دوزخ ز من	پس کن از ترس دوزخ نیندرب
توں دوزخ تین دوزخ تیرے کو لوں ڈر دوزخ	
ہو ہیشیا نہ ڈر دوزخ تین کون تینوں بھیرا	

درد بستم گردوی من گویشش	ناز تو نے سچ سوز دئے کباب
جے توں دوش اندر جاسیں آکھا نگا اس تائیں	سچ کباب خبر دار اس تھیں ہرگز نہ بنائیں
من کنم آہیں دعا ہائے ترا	من دعا ہائے تو سازم مستجاب
نیریاں سٹے عایش کارن میں آہیں بیکاراں	سب منظور قبول کرا ساں بھاویں ہوں ہزاراں
مچی باک دم کہ امر زیدہ ام	یہ سچ ہو جو دے ہو وارین سچ باب
مچی الدین تائیں میں جس دم اپنے کوں بھجایا	کے طرف تھیں ہرگز کوئی ایسے نظر نہ آیا
اندر دینار بروداری گرفتار	عاشقان لا ابالی را ہما نزل کباب
دے تمیل جہاں اپنے تھیں جے رقعہ نہ لاکھیں	عاشقان و اول سٹریا لیا کوئے آہنگن پاسیں
عد حربت گزود بیدارست ز فخر جبریم	خیمہ بلے عاشقان بیٹی طناب اندر طناب
خلد بریں چہ ہے نہ ہو میں تا نوچہ دوش سیاں	عاشقان لوکاں دوتا دیکھیں تھیں کھیاں کھیاں
قاسرات لطف عین ارشد جوران بہشت	ہر کہ ایشاد کوتاہ نظر کوئے ایشان مستجاب
وقت و اں و چہ بہشتاں ہر وں نظر سی آن	اٹھے مور کہ حمرے ہوسن اتوں سچ سچ جاسن
عاشقان نے خونہ زہر زہریشہ یانہاں	فارغ دینا اخلالہ تانہاں کہ وہ عرب
بخت و قسمت وادی کہد عاشقان با بہشت لائیں	ایسے ناز کوہی کر کے بیٹھے من رستا کس
پدہ شہید زہر عاشقان زہر زہریشہ یانہاں	سر زہر زہریشہ یانہاں پدہ شہید پدہ یانہاں
سامی از دستہ اشکے جس دیکھے بہشت لائیں	شہید لائیں مروی چوں آہیں دھابیں مارن

غزل

با دل مجسروح او گویند مے گویند کو	آنکا کروہ عدوہ ویدار خود روز حساب
زخمی دل نہیں خون وگا کے رور و کسین باہی	کرہ پورا ویدار اپنے دا وعت مدہ کیتا سہا ہی
بے تماشائے جمال تھی گوید روز حشر	وہ صفت یگانگیاں یا لیتا کنت تو اب
محی الدین تیرے بن کسی روز حشر کے وندا	سوا فسوس خدا یا ایسے جسے میں مٹی ہوندا
گرتا تماشائے جمال حق نباشد در بہشت	برکنندہ مستان حضرت قہر رانہ شت خشت
جنت اندر درشن لبرت کر ہو سی ناہیں	اٹاٹ کر کے سبستانے پشن جنت تانہیں
حق تعالیٰ چون ہر بند یگان جام طور	کاستہا نیم با آن کا مدہ خوا نیم بہشت
جام طور پلاسی جس دم سوہنا ساؤا کے	اک باؤے دے بدائے منگساں سن دس باؤے جا کے
بر درخت دل امید و عمل تو کر دیم وصل	در عالم غیر ازین را نباشد هیچ کشت
شاخ امید وصال تیرے ہی دل سے اندر لائی	اس بوٹے بن وہیں جو تانہیں بھیجا ہو رنہ کافی
یک سر موٹے نباشد خالی از سو دایے دوست	در سر ایں سو دوست با تہا نباشد سر نوشت
عشق تیرے تھیں ہونے میں خالی وال ار باؤا	ایہو ہے خیال سکر و پتہ رستہ ہو رنہ کجاؤا
آنکہ شہزادہ بخت ہمہ ز فبداش	تا گلہ بخت مارا از کد می بیست زشت
ایسے کاران قسمت ساؤنی تینوں حلب و کیتا	نیکی بدی نہ لکھی جاوے و پتہ حسابے چیتا
تازہ بنیم دوست این ظلم پوشم سیاہ	از بیاں حلقہ کائے زنگ اندر بہشت
جد تکارت نہ ماسی کالے ماتھی کپڑے پائے	زنگارنگ لباس شتاں اندر تہاں جا کے

مخزل

از سجدہ بیت مرا کافر مگو دیوانہ ام	سجدہ میگردم نہ نام کر کعبہ است یا کنشت
بیت پوجن تختیں آکھ نہ مینوں کا فخر مان دیونہ	سجدے باہجہ نہ جاتا میں ایہ کعبہ یاں بیت خانہ
چوں دواز پیش چشم عاشقان مجنون درو	زانکہ از نا یقینی مجنون اند خوب رشت
عاشق نون جدم ہر اک پاسے سوہنا نظری آئے	اچھا بڑا بچھانے ناہیں او ہو ہر ول پاسے
کے شام جان مشتاقان معطر سے شود	گر نباشد بوسے او در حنت غنبر سر رشت
خوشبو و چو و ماغ دیوانیاں ہرگز جاوے ناہیں	جد تک سوہنا و چہ بہشتاں نظر نہ آوے سائیں
مچی مے گفت آہن چہ زہم چہ کہم	دل بڑوتہ در بے عشق او جاں رہشت
کی تدبیر بناوے محی تنوا فوسس پیکارا	قیدی عشق سخن مے ہوئے جان تے دل دکھ پارا
سی صد شخصت نظر را تبہ بندہ است	بندہ امر تبہ بنگر ز کجا بہ کجا است
ترسے سوٹھ ڈاری میں دیکھاں اپنے بندے ناہیں	دیکھوڑ تبہ بندے ناہیں بلہا کتھوں تاہیں
بے وفائی مکن از در ما دور مرو	زانکہ دارا از ازل تا با در بر تو عہد است
در میرے تختیں فور نہ جائیں کرہتہ روفائی	از لوں ابد تکا کے سائوں تیرے نال صفائی
روئے ہاشتہ چرکین شدا ز چرک گناہ	آب گرمی کہ ازوشستہ شو و رحمت است
اوہ منہ ہٹرا میل گناہوں بھریا نظری آئے	رحمت ساڈی ہے او جس تختیں خوب صفائی پاسے
ہم بدست تو دہم نامہ تو روز حساب	تا نذا ند کس دیکر کہ در ان نامہ چہ است
تیرے عمل شہزوں تیرے ہتھوئے چہ پھنڑاواں	تاں جانے کوئی اسن چہ کی ہے آپ چھپاواں

غزل

یک نکوئی ترا وہ بدھم در دنیا	باز در آخرت آن مقصد مفتاد تراست
راک نیکی دے بے دیساں و س دنیاں و چہ یارا	روز قیامت ست سو ستر و یساں فیست و یارا
گر بدی از تو بر آید بہ کرم عفو کنم	انچنین لطف کرم غیر من بندہ کراست
فضلوں کراں معاف ہے ہوسے تمیحوں کچھ بریائی	اے بندے بن میرے کس نے اپنی قدرت پائی
نار و زنج چہ کنہ یا تو چسرتی ازو	اظاہر و باطن تو چوں ہمہ از نور خداست
کی کرسی اک و زنج وی کیوں اس بھتیں لرزش کھاویں	ظاہر باطن اپنے تائیں نور خدا جہ پاویں
ہر چہ خواہی بطلب تو ز من شرم مدار	بزمین اے بندہ جاہت بودرتو دعاست
جو چاہیں منگ میرے کولوں شرم نہ کرواں ارا	مینوں فرض تبول کران ہے تمیحوں منگن یارا
تو ز من بہریم و شیر و نمک و یک بخواہ	من کیل تو ام از من بطلب ہر چہ بہرست
توں منگ بیشک و وہ نمک مے را بن ہانڈی ڈوئی	ہاں وکیل نساؤا دیساں منگ جو چاہیں سوئی
من عطا کردہ ام ایساں عطا کردہ خویش	کے ستانم زنداے کہ برا و صدقہ روست
میں ایمان دتا ہے تمیحوں اپنی حصاص عطاؤں	مٹ کے لینا واجب تاہیں صدقہ خوار گداؤں
باقوام من بہر جا ترسی تو از شیطان چست	چو پناہرت منم ابلیس بیاکو کہ خداست
ڈرناہیں شیطانوں میں ں سنگ پیر ہر تمھائیں	آکھ بھلا ابلیس نوں آسے میریاں و چہ پناہیں
بے قافی ہمہ از جانب تست اے محی	اور نہ از ما کہ خدا ایم ہمہ ہرست
اے محی ہے تمیحوں ہر جا بے و منائی پائی	نہیں تے ساختوں مہرنا ہے ذات خدا ہاں بجائی

غزل ۱۱

چوں شستہ تزار ویت نے آب ترانی سوت	نے بیچ کسے خیرق شویندہ رویت سوت
پانی ہوز تھیاں نے تیرا لکھڑا وھوتا ناہیں	نہ کوئی ہور کسے نے باہجوں رحمت ساوی سائیں
جام مٹے عشق حق درکش تو اگر مردی	تامت خیت امیری درگور مٹے سوت
جے توں مرد و ساور پنی لے باوہ عشقے والا	مست التت قبر و چہ رہیں بٹکے خوب سکھالا
ہر صوفی و عسانی کہ بود ست یاغت کش	اوزا مردانہ از خوان جہاں بر باد ست
ہر اک صوفی عسانی جس نے دل نولں ببول لایا	دستر خواں جہانوں مرداں وانگن چیت اٹھایا
یوسف کہ بر اور را بدنامی دوزے داد	در خلوت جاں خود باوہ چہ سبب شہت
ظاہر یوسف نے بھائی نولں آپے بچور بتایا	اے پر خلوت اندر ہنوں صحبت چہ بٹھایا
دل بستہ گر باشتہ بستہ گرے سوت	بر رتہ کسے باشتہ کو دوست بدو پیوست
نگلیں گملاں و میں گھوڑے اے بندے سلطان	او ہوسے مولائی بندہ جس نے صحبت مانی
آ عقل سجاد باد عم و محنت نید	م صحبت عشق شد از جملہ غمہا زست
جذناک یاو عقل ہوے کی عم لکھ و وھے جاسن	تے صحبت عشق ملے کی نس اوے نہر نہ آسن
سرتا بقدم طی پپت تیرا حت سوت	چو در پیرا سہرور ایک روز بست سوت
زخموں زخم تیرا تاں محی سر پیراں تک شاہا	جدو چہ عس نہ لایا راک دن دلیرا کے پھالا
عمل من ہمہ سہر چہ خطا افتاد سوت	چہ عنت توں سرکارم بخدا افتاد سوت
بھابہیں ساری سہر پنی و چہ عمل نہ کیستنا کوئی	کی عم نال خدا جدی ساری سا بچہ ہمیشہ ہوئی

غزل ۱۲

60318

چنین دست نہی وصلِ خداے طلیم	تو بن گو کہ چنین کار کارا دست
خالی ہتھہ نکارا ہو کے ڈھونڈاں وصلِ الہی	دسویا روجہی ہمت اگے کس نے پائی
نجامِ تابقیامت چہ جو کیم سے ہات	کہ میاں منج تو دوست چہا دست
کی اکھاں شرمندہ ہساں تا کن روز قیامت	نیرے تیرے اندرا یہ کی آن پئی اک آفت
نظرِ حشر کہاں کرم حق نہ بدو	ہمہ کارم ہر عمر از چہ خطا دست
تا نکھ میری بن فضل انہی عیساں دل نہ آئی	کی جاناں کس نکھوں میری عمر تباہی پائی
نظرے کن بنیایت تو دیر آخِ عمر	سوے اس بند کہ در عین بلا دست
پچھلے سے نظر عنایت سبحاں پائیں آ کے	ایں منہیبت و چوں کہ تھیں نظر توجہ پا کے
تو بہ مہری لطف کرم بن لبس ہو ر نہ کیتا	ہر خاں ان کی بخشش والا ہر نے پیا یہ پیتا
تو بہ من بطف کرم کردہ کہ نہانی دوست	اکرت بخش ہمہ کس ہمہ جا دست
بیشک ہیبت خوف جتا میں پر امید نہ توڑیں	عیب آنا ہر نگارائے بخشش والا راہ نہ موڑیں
تو در کشت گنت نہ از لطف	کہ گوئے تو بر خاک چرا دست
ساقی اندر لطف کرم تھیں کہ سیا کے ماہی	کیوں مٹی و چہ رسیا تیرا کھڑا سوہنا بھائی
بزمیں نال بر کن شاہد گئے	بزمیں نال بخشہ وفا دست
سراک سے لائے بوٹا خواش ہوئی پچھتیا	دل رائے تے کج وفا و از لول قدرت تہ تہ تہ

بخدا اور نظر محی تو پیر سزدلت	طالب فقر و محبت نعت از فتادوست
قسم الہی محی تیرے دل سے تائیں وارم	فقر محبت عشق انسے اندر پاوسے قائم
گنہ کردی بگو کر دیم اسے دوست	کہ بعد از کار بدیں تو بہ نیک دوست
جسے گناہ ہو یا کچھ پیچھوں کر استر زبانی	بعد گناہ اجیہی تو بہ اسے دل اچھی سبانی
گناہ کردن اگر چہ خوئے تو گشت	وئے غنوکناہرت ہم مرا خوہست
عیب گناہ کرن ہی عادت جسے کر ہونی تیری	اسے پر خود معاف کرن دی بے سلامت میری
تو شبت خاک رو مہیاں ہینال	کہ آن لیدنت داریم ما دوست
توں آئیں مڑنہ مٹی اتے کل کل روویں پارا	میں اس سٹے تیرے تائیں رکھاں بہت پیارا
نفس کے گنہگار ان تائب	مرا خوشبونی تر از مشک خوشبو است
تو بہ کرنے والے چہڑے ڈوسے پن گناہیں	انہاں تھیں کئیوں یوں : دھکے خوشبو آٹے سائیں
چو فضل است پشیمانیت ابیر	چہ غم داری اگر پشت تو دو دوست
اسے بدھے جد فصل اسداؤ اسے بدو تیری	کی غم بھاویں دوہری ہونی تیری پٹھو دوہیری
کسے کزوںے بتریزو بسالم	مرا لا تقظوا در بارہ اوست
کوئی جس تھیں ڈوا بیسی دنیا و پشہ کانی	اسے سے حق آیت میری لا تقظوا آئی
بنعمت ہای جنت پروری مخزرا	ترا بر استخواناں گزشتہ پوہست
جنت والیاں نعمتاں لہا کے منتر تیرے پوچہ آسی	اوہ جن ایٹھے جسے کر تیرا پشہرا ہی سگ حاسی

چو رحماں بر تو نیکو بہت غم نیست	اگر شیطان بدست با تو بد دوست
جدوں خدا پناہ تیری ہے کی غم تیرے تائیں	کی ہو یا شیطان بُرا۔ یاں خود تیری بد سائیں
نہیں دہائے دل بھی ہرگز	زالاں گھمت حق تا دریں جوست
مجھی دل بھی دی ہرگز موت قبول نہ کر سی	پانی رحمت حق و اجہ تکا پس ندی و چہ چلسی
پیروی شیطان بیکبارہ کند بس برست	پوستیں دن بگاڑ کار مرے ابلہ ست
خارجی ہے اوہ اک فراری بھی جو شیطان منامے	اجتی ہے جو چیم و اگر تہ و صوبنی کول لے جائے
گرچہ شیطان عفران بسیار پیدار و طلب	کے بریزد پیش چو آنے گرفت او کہ ست
بھاویں کیسے کھلوارے مون کول شیطانی	اوس حیوان اگے گدھے جہڑا گھاہ کھا جانے
و عیاج آل مردوار و خوردہ با شد با جگہ	در نہایت در نماز شام پس کے آ کہ ست
فجری عیب گناہاں اندر جہڑا وقت لنگھاوے	شام نماز اندر کد سینوں و چہ پہچھان لیا پے
آں توئی اندر جوانی کلہ خشک از غرور	وقت پیری خود غذائی بشتی و بشتی تہ
اوہ ہیں توں جیوں و چہ جوانی چوئی خشک غرور و	پیری ویلے کتا حالی لے اُمید حضور و
کروی از مردن فراموشی کنی دایم گناہ	یاد مردن تو بہ کردن مرے تو کہ گہ ست
موت بھلا کے فسق مجوری اندر وقت لنگھاویں	کدہیں توں بھی دل لے اندر تو بہ موت لیاویں
گفت پد کردی و مردی نیستی مرد و خدا	در روچیں گرد گرد ہر کہ او مرد بہ ست
بہڑا خالی ہتھ مر جائے بندہ ب دانا ہیں	بندہ اوہ جو و چہ محبت مٹی ہو شے سائیں

دردوں گونا گونا گوست از بڑوں لفتش و نگار	لا لائق این گرسنه میدان که سرکه با گریست
دل دردی نے سینے سردی ایہ بھی کچھ نہ بھائے	گھاہ نے سرکہ بھٹکتے تائیں کدوں موافق آئے
شاہ در خرگاہ باشد تا بود حشر گاہ شاہ	در خرے باشد در آں خرگاہ نبود خرگست
جے شاہ خیمے اندر ہوئے خرگاہ شاہ کہاں	جے کرکھوتہ اوتھے ہوئے نام طبیب پاپے
مومن صادق چو از سر بونست سے آید بڑوں	واں منافق پیشہ مانند پیاز تہ تہ دست
مومن صادق اوہ جو عیبیاں و چوں نکلے باہر	وانگ پیاز جو پریاں اندر جان موافق ظاہر
اچی ہر کس در جہاں کردست کارے خستہ پار	کار درویشاں بد گاہ خدائیں اندر دست
ہر اک نے اے مٹی دنیا اندر کم او پایا	درویشاں نے سب کم اپنا رب سے ہتھ پھڑایا
آہ درد آلودہ مردم جان جانہارا بسوخت	سینہ مجروح ہر مجنون مشیرا را بسوخت
درواں بھریاں میریاں آہاں ساڑی جان لوکائیاں	زخمی سینے عاشقاں لوکاں کرواں مارا اوٹوایاں
در جگرے کہاں ہیں آہ من زدا آتھے	آہ زیں آہے جگر سوزی کہ ہمارا بسوخت
آہ پیری نے اک لگا کے جگر کباب بنائے	سوا فسوس اس آہ تھیں حسنے کمی دل چھوک چلائے
بامدرس گفتم از سوز دل خود شہرہ	آتشہ در جانبش افتادہ ہر پارا بسوخت
کہیا ہیں استاد کے کچھ سوز لے دجالا	اونویں سرتا پیراں تا کن سٹریلیا سن جالا
پیش یوسف گری روزے بگوئی اے عزیز	آتش عشق تو سرتا پار لیخارا بسوخت
پاس یوسف کے بیکر جاویں چا آکھیں آوارسی	سرتا پیراں تاک زلیخا عشق تیرے نے ساڑی

غزل

نوبھاراں شک یزاں جانب صحرا شدم	آہ گرم ہنرے کوہ صحرار ا بسوخت
چہرہ بے چہتر رونداد صوند اطراف جنگل لنگھڑیا	آہ میری نے ساڑو خبا یا جنگل ہر یا بھٹریا
محی تادست کان باریاں بغفلت میروند	خرقہ و تہیج سوک و صحرار ا بسوخت
محی اللہ بن میاوم کیتی جد عفلت باریاں الی	پھوک مصللا تہیج خرقہ چا کیتی خوش حالی
باتوے عاصی مراضح است ہرگز جنگ نیست	زانکہ غیر از غم ترا اندر دل دستنگ نیست
نال تیرے اے عاصی کوئی سانوں نہیں لڑائی	کیوں ہے غم بن تیرے دلو چہ ہو نہیں شے کائی
رہنے زرد خود باکن زانکہ بردر گاہ ما	بیچہ رتے زردی عفرانی رنگ نیست
آوس چہرہ زرد اسانوں کیوں جو وچہ حضور ی	کتیسر بھنے چہرے جہا ہو نہیں کوئی نوری
دردن شبہار سن در گردن کن تو بہ کن	بندرا پیش خدا از توبہ کردن رنگ نیست
کر توبہ آرا دھی راتیں گل وچہ رسا پاکے	توبہ کرنی مہنا ناہیں سامنے رب دے جا کے
گر شراب رنگ خوردی توبہ کن اللہ گو	یاد ما کن یوں ہانت پر شراب رنگ نیست
پی بیٹھوں جے حرص ہوا دے پیالے تائیں بھر کے	گر توبہ تے پرت اسانوں غیراں تائیں کڈھ کے
یاد یہا را بہ نیوئی بدل خواہیم ساخت	کارہا با بندگان بد بجز ہیں رنگ نیست
بدیاں تیریاں نیکیاں کر کے روز حشر دکھلاساں	نال گناہیاں لوکاں سانوں اس بن ہونہ آساں
دردن سنگیں بدکاراں امیضہ نیست	جائے جو ہرے سنگین زمینان سنگ نیست
بدکارا ندے پتھر دل چہ رہندیاں میریاں تاہنگاں	نعل جواہر رہن پتھر وچہ ہو رہنہ و گدیاں کانگھاں

غزل ۱۶

عاصیان از نظر بر ما و بار عاصیان	ماچہ کریم آتشے کس مجال جنگ نیست
عاصیان تائیں آس امریر مینوں عاصی پیارے	اساں صلح جہناں انہاں پھر کون لڑائی ماتے
پشہ ننگے کہ بار او گراں افتادہ است	میز و افتان خیزاں گرچہ پیش آہنگ نیست
بچھ جہڑا ننگا ہوئے تے بچھ جاک نہ سکے	اکثر ڈکڑا ڈھینڈا اڈے بھاوین تھد نہ رکھے
نیک مردان جہاں گرچہ رطاعت نہ نند	محی مفلح ترا جبر فضل حق درچنگ نیست
گر کر زہ عبادت زاید ہے پاسن و ڈیائی	عاجز محی الدین رکھے فضل تیرے بن کائی
پائے دل رکوئے عشقت تازا نو در گلست	ہمتے اربید با من اندک کائے مشکست
کوچے عشقت اندر میرا دل چکڑ و چہ پھنیا	مدو کر یوئے مولا یویش کلاں اندر وھنیا
منم انم کیں دل دیوانہ را مقصود چیست	گو ہمیشہ سوئے سرگردانی من مانست
ایس دیوانے دل و مطلب کی سے معلم ناہیں	ہاں ہمیشہ حیرانی و چہ رکھے میرے تائیں
فیل مسوی فروماند اگر بیتد بخواب	بار سنگینی کا زور تو مارا بردل ست
فیل مسوی عاجز ہو کے نستے ویکھ خدایا	بھار جہڑا دل میرے کرتے درو تیرے تھیں آیا
لے ل آوارہ آخر چپے کوئی بگو	اندران کوئے کرپئے صد ہزاراں در گلست
کبید و وہانی پائیں لے دل جس کوچے و چہ اسے	لکھ ہزاراں بھاتے ہوئے کوئی واہ نہ لگے
ہمدام آہستہ محرم غم در ایام شباب	وقت عیش و نوجوانی و چرخش حاصل ست
آہ موافق میرے تے غم محرم وقت جوانی	واہ و عیش جوانی واہ جو حاصل ہو یا حسالی

غزل ۱

خود بخود گویم سخن با چون بگریم زار زار	محرّم راز غریبان لایبداشک سائل است
اپنے آپ کراں میں گلاں جدیدیں روواں زاری	وقف از ہوون گے شاید ہنہنوں ہٹے جاری
مھی بایں زندگانی گرگسنداری کہ تو	راہ حق رفتی یقین میدان کہ فکر باطل است
ایہ بیانی جو توں پائی عجبی الدین کیلانی	کریں گمان نہ کوئی اس تے باطل منکر پچھانی
گفتا کہی تو بابا گفتم کہیں سلامت	گفتا کہ تو مستی گفتم یلے ز جام است
پچھن لگا کون ہو ویں توں آکھیا بروہ تیرا	پوچھیوں مست کہیں ہاں کہیا پئی کے باوہ تیرا
گفتا چہ پیشہ اری گفتم کہ عشق بازی	گفتا کہ حالت چہیت گفتم غم و ملامت
کہن لگا کی پیشہ تیرا آکھیا عشقے بازی	پوچھیوںس حال تیرا کی دستیا طعن ملامت بازی
گفتا کہ چہیت حالت گفتم کہ حال شاکر	گفتا کہ جاننت ادی گفتم میان دست
آکھن لگا کہی گذرے تیری دستیا شکر فقیری	پچھیوں جاگہ کہتھے دستیا اندر پچھائی تیری
گفتا من چہ خواہی گفتم کہ دروہے جاگہ	گفتا کہ دروہے جاگہ گفتم کہ تاقیامت
آکھن لگا کی منگنائیں آکھیا دروہے داوا	پچھن لگا کہ تک دستیا تاک نیامت داوا
گفتا چہ مے پستی گفتم جمال بویت	گفتا چہ داری با من گفتم بے نامت
کہن لگا کی پوچھیں کہیسا گھٹھا اور می تیرا	پچھیوںس کول تیرے کی تینوں کھیا شرم و وحیرا
گفتا چہ کونہ مے من گفتم کہ نیم بسمل	گفتا چہ پنداری گفتم ہمہ غرامت
کہیوں میں بن ہیں توں کہیا آکھیا جیوں اوہے دویا	کول کی رکھیں دستیا تیرا نقشہ کھچیا ہویا

غزل ۱

گفتا چرا گذاری گفتنم بیم حسرت	گفتا کہ با کہ سازی گفتنم بہ یک سلامت
کہیوس کیوں چھڈ چلیوں دنیا خوف بچ تھیں ڈر کے	کہیوس کنین نہیں کہیا جے تک میں آگہ بھڑکے
گفتا کہ کیست محی گفتنم ہماں کہ دانی	گفتا نشاں چہ داری گفتنم کہ صد علامت
بچھیوس کون ہے محی آکھیا او ہو جو توں حسابانی	کہیوس کی پچھان ہے تیری آکھیا لکھ نشانی
غم مخوری کہ عاقبت جائے تو صد جنت است	روئے دل تو ما ابا موئے رنایے حضرت است
نہ کر غم خیر بہشتیں ہو سی تیرا ڈیرا	ناں جے رضی و چہ رضائے دل ہو یا ہے تیرا
غم مخوری کہ مرغ جاں چوں تننت ہے پڑ	منزل آشیان و مقصد صدق نیت است
نہ کر غم جد جان تیری واپہ لکھی تن تھیں اوسی	نیت نیت آہلنا تیرا اس منزل و چہ ہو سی
غم مخوری کہ حق ترا از ہمہ حلق برگزید	این مجال لطف اورست نہ کمال خدمت است
نہ کر غم رب چھیاں تینوں و چوں خلقت ساری	ایہ ہے خونہ لطف اس نے ہی نہ خدمت دی باری
غم مخوری کہ ایں تننت چوں بلجند و رود	خاک تن تو بچشر عرقہ آب رحمت است
نہ کر غم جد ایہ تن تیرا سامی اندر حسابی	تیک قیامت پانی رحمت اندر ڈیپا رہی
غم مخوری کہ روز شب پیچند شخصت لطف حق	ور تو نظر ہے کنیاں ہمہ از محبت است
نہ کر غم رب روز ترے سوئے سٹھہ واری و سپہے	ایہ سب لطف محبت ازلی خدمت ناہیں لکھے
غم مخوری کہ ہر کجا تو کہ توں خدائے ترست	در طلبند از ایندہ بگوچہ ز رحمت است
غم نہ کھاویں جتھے کتھے توں ہو میں ب ہو سی	کی دکھ استوں بی ایں ہڑا بندہ ہو سی

غزل ۱۹

غم مخوری کہ عشق خود با گل ہم ہرست	عشق خداے تو تو ہم وصل خلقت است
غم نہ کھاویں مٹی تیرے عشقے چسپ لائی	یار موافق ازلی تیرا عشق را ہی بھائی
غم مخوری کہ با تو ہست آن کرے بغیر تو	اونہ تو ہست تو نہ او گفتن اور خصت است
نہ کر غم سب نال تیرے ہے بن تیرے کچھ ناہیں	جو اگلے بن تیرے میں ہاں جھوٹا ہے اوہ سائیں
غم مخوری کہ بے شراب مست و خراشہ	مختسبان شہرا گو کہ شراب جنت است
نہ کر غم جسے با بچہ شہرا بوں ہو یوں توں مستانہ	کو تو والاں نوں آکھیں ایہ ہے جنت اپیمانہ
غم مخوری کہ حق ترا بندہ خویش خواندہ است	بندگی خدا ترا محی نشان دولت است
نہ کر غم رب تینوں اپنا بندہ حناص بنایا	بندگی رب دی اک خزانہ محی الدائیںے پایا
مے صافی طلب جاناکہ درو کش گرا خوار است	تو از ساقی نشانے گو کہ اینجا ہست بسیار است
انے ل ڈھونڈ مصفا بادہ میل اسماں نہ بھاسے	ساقی دی دس جاگہ سا نوں بہت اوتھے مل جاوے
ازیں سووے عشق آخر سرت بباد خواہی نا	سرت چوں مہر و خواجہ چرے فکر ستار است
عشقے مے سوو او چہ آختر تیرا او جاسی	جد سرتیرا او پڈ جاسی بگ دان کر نہ آسی
زیر کپسہ تر نقدی بروں مے باید آوڑن	چنین کار آید از دروے سبکدستی کہ طرار است
کھیسے چوں نقدی تینوں چاہئے کڈھ لیجانی	پہر جو چور چالاک ہوئے گا ایہ کم اس دا جانی
درد کان ہرے منادی کرد شب گری	کہ شب غافل مشو خواجہ حسن و زو ہم پار است
ہر دوکان اتنے کل ہو کاوتا چو کیس داراں	تھانیدار چوراں سنگ لیا خیر کھو کھر باراں

غزل ۲

چوں سلطان روزوان شد بشارتہ تو روزوان را	نہ دست چاہے بر بندے زنداں نے در است
شاہ ہو یا جد یا رچوراں دا چوراں جنب پہنچاؤ	نہ ہتھ پیر و دن نہ سولی دیون و ورو آؤ
بشارتہ آں سلطان تم سیدائے تنہی ستا	کہ گنج رحمت حمان نثار ہر گناہ گار است
وئی آ سلطان بشارت مقلس لوکاں تائیں	رحمت والے مال خزانے سب تبرک تسائیں
شب نہر خود کہ چوں سلطان بجاسوسی ہمیکرؤ	کسے اکتف شو دوزیں سر کر او شب کو عیارت
رائیں خود سلطان سخی نت جاگ جاسوسی کردا	اوہ واقف اس گل دا ہٹرا آپے جاگے مردا
بہ شرجوں شوی حاضر گناہانت بود ظاہر	بترسی اں تو اے عاصی خداوند تو ستار است
روز شجر جہا حاضر ہو سین عیب تیرے دکھلاسن	ہے ستار خداوند تیرا کی جے کر ڈر پاسن
چراغی بندہ نکلیں چوں ز لطف کرم شہر	ترا با عیب کے تو خدائے تو خریدار است
کیوں ہیں توں غمناک بندے جہ فضل کرم تھیں آخر	عیب گناہ سمیت خریدے تیتوں نو سائے اگر
خدا کوید کہے بندہ من آں سلطان لطفم	کہ رو گاہ من ہر گاہ کہے مائی ترا پار است
اوہ سلطان سخی ہاں بندے ب کہندا ہے قائم	وچہ حضور سیکر جہ آویں یا ر میر اتوں در ایم
برخ گزرد شہ عاشق نہ زبان باشد نے دنق	طیب عاشقان اند کہ از بہر چہ بیمار است
جے منہ زرد ہو یا بے تیرا دنق یرستان نہ کوئی	عارف باہجہ نہ جانے کوئی کی بیماری ہوئی
شراب عشق چنداں خور کہ از سر پائے شناسی	کہ سرستان حضرت کہ ہوشیاری بے عار است
انتہابی شراب بھلاویں اپنا آپ اے مردا	خام خنوری مرداں نون ہوشیاری مہنا لگدا

مست ہو کر دودھ ہانسیں از علف بند	اگر مست خدائی تو چرا حرم تو با خار است
جستمانہ اوٹھ ہوئے تہ کھانے پینپوں جاوے	مست خدا پھر حرص ہوائے کنڈے کیوں منہ لاوے
اگر مستی تو پا کر باں ہے بری بیاباں	اگر بشیاری تری کسی کہ راہ کعبہ پر خار است
جسے توں مست ہو یوں تہ خنک بوز بڑھی لنگھ جا میں	جسے مشیاری رہیوں تاں کعبہ کنڈیاں وچ دکھاسیں
ترا یک حج بود سارے دور کوئے بار بار	گذاڑ ہر ماں حجے کسے کو عاشق زار است
وچہ ورسے اک حج کریں پر اندر کوئے چے ماہی	و دم اندر سو سو ہوندا عاشق نوں حج بھائی
طواف کعبہ کرن جی مرا بگذار در کوشش	کہ حج اکبر عاشق طواف کوئے در است
جا جیا جاہ کر حج اسانوں چھڈ سجن ڈے ڈے	گلی سجن ڈی گئے پھر تاں جوں بہت کیرے
شہیداں انی شوید شہیدوں شو جی	کہ اندر مذہب تہاں کسے کو دم در است
ہو شہیدائے محی کیوں جسے موت شہیداں تاہیں	میرے ہٹرا موار ہونڈے مذہب ساٹھے ساہیں
ہر کہ از سنگیں دلاں بر جان با آید خوش است	اگر وفا آید خوش گر ہم بھا آید خوش است
سخت دلاں تھیں سرکے تے جو آئے سو واہ وا	جسے وفا آئے تاں واہ واہ ظلم آئے تاں واہ وا
بشوم تا چند بوجے گل زبا و بھدم	بوجے او گر ہمہ باد صبا آید خوش است
مدت تھیں خوشبوئی پھل دی وقت فجر آئے	جیکر باوصبا آئے اہیں آئے تاں خوش آئے
راضیم از ہر چہ پیش آید بدر عشق تو	گر ہمہ بر جان من رو و بلا آید خوش است
عشق تیرے دے دے دوں جو سر آئے میں را رضی	ترا پر اسے دے دے بلا میں پاوے میں را رضی

غزل ۲

روز ابرم میں چنیں داری چوس کر کارے	گوجاے قطر ہا سنگ از ہوا آید خوش است
روز جھڑیے ایسا رکھیں جیوں سڑ چہ پیالے	جسے پتھر رساویں تاں بھی رضی ہاں متوالے
عشق زبانی نماید محی ہر کس اکہ ہست	ہوئے گل گزرا نگر از باد صبا آید خوش است
عشق الہی ہر اک تائیں اے محی من بھائے	خوشبو پھل دی باد صبا تھیں اچھی ہے جو آئے
آنکڑ آتش افکند و سناق جانان من است	زانکہ میوہ وازاں دیش بہن جان من است
وچہ لو کالی جس اک لائی ہے اوہ میسار ماہی	ساڑیا اس تھیں جس منہ اپنا جان میری اوہ بھائی
تاشدم دیوانہ پیشہ قصہ شیرازہ است	کاسماں فیروزہ از شاخ ایوان من است
شاہی گھر آباد نہ دستے تاں پائی ویرانی	شاہد گھر میرے شاخوں سے بگتر آسمانی
عشق و زردیم نہاں آئے بہن کیں نہاں	نقل مجلس حدیث عشق پنہان من است
عشق و با جیاسی میں چھپ کے پراسوس لوکایاں	عشق میریدیاں نقلاں ہر اک سب سرتے چایاں
گرفتک خاند کہ ساز و حسانہ مردم خراب	گویش زحمت کہ کار چشم گریان من است
جے چاہے آسمان ویرانی و چہہ سائے پلوے	نہ ہوا دکھا ایہ کم میسے رونے تھیں بن آئے
آپنہ دروم بگذر باشد تیب و سل حبیب	واپنہ پایانی ندر و روز بجران من است
جو کچھ درو دے تے گڈے ہوئی وصل کدائیں	اوہ سے روز بجر و امیر جس اوڑک ناہیں
مرد محی سیر پو شیز ہر تاشیں	ہر کجا درنے بود اوراق دیوان من است
کالے کپڑے نامی پاکے محی گذر سدا یا	جتنے کھنڈے ایہ گل ہوئی سیرا ہوئی سایا

غزل

غزل ۲۳

یار بس ساعت کہ خلق از این یار و یار میجویم	رحمت خود کن قرین بالائی یوم التعداد
یار ب اوس گھڑی جد خلقت مینوں منوں وسائے	رکھیں رحمت اندر مینوں تیک قیامت پیائے
نامہ نیکال شدہ پر طاعت آیا چون کتم	نامہائے باہاں چسپے نداد خبر سودا
نامے نیکان دے پر طاعت کی تدبیر بناواں	اپنے وچہ اعمال نامے دے ہر دل کا تک پاواں
انجین کالائے بر عیب کہ گردو ہات	گر نبوش روز بازارش نامت خبر کساد
جے اجہا نامہ ہو سی تاں حیا نہیں میں تاہیں	گھائے باہجوں سو اُس ابن تیر کی جے تاہیں
عید شد عیدے رحمت وہ خداوند با	در تو ندھی از کہ جوید بندگان نامراد
آئی عید عطا کر عیدی رحمت تھیں دلدارا	جے ندیوں عاصی بندے کس تھیں لے دن یارا
رو کن یار تے چنداں چون بازار است	عیبہا ماہمہ بدی و کر وی نامراد
پاپی عیبی آپ بنا کے ساناں از اول سٹیا	ہن کیوں دور ہٹاویں تے کیوں لے لے لے لے گھٹیا
شب روشن گردن اندازم بکریم زار زار	از غم عمر خیز ز خود کہ برداوم بباد
راتیں رستہ گل و چہ پائے وساں زار و زاری	عمر پیاری دے غم جہڑے صنایع گئی بچاری
این آن زب کہ بے او زندگانی مسکنم	وقت مردن جان نہی دویم چون ہم نامراد
باہجہ سخن جو ایہ زندگانی صنایع گذر سد ہائے	وقت نزع دے جان میری لی کی جاناں کی آئے
آہ از آن ساعت کہ عزتیں قصد جان کند	جان شیریں ابانڈا دل توں کشاد
ایہو خواہش رکھاں جس دم ملک الموت سد ہائے	لب نہ ہئے جان پیاری ایسوں نکل جاوے

تا دم آخر چہ خواہد کرد یا ما آہ آہ	اے نونشا وقتے کسے کر مادرش ہرگز نہ
کی کرسی دم آخر سانوں سوا خسوس دو ہائی	او ہو و بلا چنگا جس نون جیسا تاہیں مائی
نامہ میخاوندے گفتند کرانا کا تبین	در جمع عمر میں بندہ نیاد حرف یاد
پڑھ پڑھ نامہ عمل فرشتے آٹھن آپس تاہیں	ساری عمر اندر اس بندے نیکی کیستی تاہیں
پیش تابو تم منادی کن گویاں بندہ است	کو گناہ بسیار کردہ بر خدا کرد عتماد
میت میری اگے کہیو ایہ اوہ بستہ آیا	رکھ کے تقوی رب احسن نے کوٹ گناہ سر چایا
یارپ انکس ایسا مزی کہ بعد از مرگ	ارح مارا او تیکبیرے کن گاہ گاہ یاد
یارب بخشیں اسنوں تہرا پڑھ تکبیر عایش	روح ساتھ سے نون یاد کر پچا مرنے بعد کدائیں
گر بخاک گذری یا بگزم بر خاطر	ابن عامرے کن کہ یارب گور میں پرتو یاد
جے کر قبر میری تے گذرس یاد کریں بال آکے	آکھیں یارب اس قبرے تے تورو سائیں جا کے
رحم خواہد کرد بر من خواہد آمر زیدم	روئے زرد خود چو برفاک لحد خواہم نہا
آخر رحم کرے گانا لے بخشیکا کرایا	جس دم چہرہ زرد و اینا میں سامی و چہرہ کھایا
مچی گرچہ بس بی کردہ ارد نیکنے	لیکے درو جان حق نیکان عتماد
بدیاں باہجوں مچی بھانویں نیکی کیتی تاہیں	اے پر نیکانہ سے حق رکھے خوف یقین رضائیں
تا ابد یارب ز تو من لطف ما دارم امید	از تو گر امید زرم از کجا دارم امید
سدا خدا یا لطف تیر بدیاں تا ہنگام دل و چہ لاریاں	تیرے باہجوں کس اتے رکھاں تا ہنگام ساریاں

غزل ۲۴

زیتم کسی سے چین دشمنان دشمن مگر	بے وفائی کردہ ام از تو و تاوارم امید
بے وفائی اندر ساری عسیر گذاری بھائی	بے وفائی کر کے تیری تاہنگ لے و چہ لائی
ہم فقیر ہم عسیر ہم بیکس بیمار زار	یکس قح زان شربت ار الشفا وارم امید
زار بیمار فقیر نما ناں بے کس بہت نتھاواں	صفت شفا سے پاسے کارن رکھ اُمید اواں
نا امید از خود و از جگہ حلق جہاں	از ہمہ نو امید اما از تو سے وارم امید
کل جہانوں اپنے کولوں بے اُمید میں ہو یا	رکھ اُمید تیری میں ساری خلقت تھیں ہاتھ دھویا
منتہای کار تو و ایم کہ آمر زین است	زانکہ من از رحمت بے منتہا وارم امید
آخر شہار قدیمی صفت تیری میں پائی	تاں بے اوڑک حمت وی ہن تاہنگ لے و چہ لائی
ہر کے امید وار و از خدا و جسٹر خدا	ایک عسیر شد کہ از من تر وارم امید
ہر اک مطلب دنیا کارن تاہنگ خدا تھیں منگ و ا	مدت گذری تیرے کولوں تینوں میں ہاں منگ و ا
ہم تو بیدی من چہا کروم پوشیدی لطف	ہم تو بیدانی کہ از تو من چہا وارم امید
جو میں کیتا سو توں دھٹانے توں آپ چھپایا	کی اُمید رکھاں ہن تینھوں اپنا کیستا پایا
ذہ ذرہ چون خدا گردانہ خاک خد	بہر ہر ذرہ ز تو فضل خدا وارم امید
ذرہ ذرہ مٹی میری جس سامی و چیل سی	ہر اک ذرہ فضل خداوی تا نکھ لے و چیل سی
ہم ہم بد گفتہ ہم بد اندہ ہم بد کردہ ام	باوجود این خطا با من عطا وارم امید
و ہم بد کیستا بد کیسا بیدیاں اندر رسیا	ایدگناہ کما کے تیرا رکھ بھروسہ چلیسا

روشنی چشم من از گرم شد اے حبیب	ایں زبیاں ز خاک کویت تو تیا دارم امید
رور و نور اکیاں داسارا میرا گذر سدھایا	رکھ امبہ گلی تیری سے سکر دی ہن آیا
مچی میگو بید کہ خون من حبیب من برکت	بعد ازین کشتن از من لطف دارم امید
لینتا خون سخن نے میرا محی لدین سنا سے	بعد تیرا دے نال اوسے سے تاں بھی تاہنگاں لاشے
ز سر تا پا تن من گر ہما ندو غنیمت	ہتو از ایچین دردے کو دارم از تو کم باشد
تن من میرا درو عماں و چہ جے ہو یا پر سارا	ایہ بھی اگے جیل تیری سے تھوڑا سے دلدارا
چکو نہ سر سیاہی برفاک کو غایت عزت	بہر جا یا بہتی سر ہا ترا زیر قدم باشد
کیکن آسماں تے تیرا قدم مبارک جاسی	ایتھے قداں تیریاں تھکے جد سو سو سراسی
غنیمت ان حضور درو غم نے دل روں ا	وفائے نیت چندانی و صحبت تم باشد
جان غنیمت درو عماں و اچالا ایس زمانے	عہد نہیں چہ و نیاں بی توں صحبت و پہیلانے
خوش است آن بزیاں اچھا گاہے تو لیکن	ز من ہر وفا از تو ہمہ جو روح جا باشد
کہ میں ظلم و قاجی کہ میں سوہنیاں کو لوں آسے	اے پریشیوں مہر و فاسے تہیتھوں ظلم نہ جائے
دم آب از سفال سگ بجے پر نوشیدن	مرا خوشتر بود تراں باو کاں در جام چم باشد
کتے سے پیالے و چہ پانی یا رشے کو سے پینا	جام جہاں نشا تھیں چنگا واہ و امیرا جینا
خلاصی گزرتی بیدت عاشق شولے سخی	کہ اول کام در عشق پر بزیاں عدم باشد
عاشق ہو جے چاہیں ایتھوں سخی لدین خلاصی	عشقے اندر بہر اپلاں مری اوہ جت جاسی

غزل ۲۵

غزل ۲۷

تعالیٰ اللہ چہ جنت اینکہ چون برقع براندازد	اگر باشد دل از آہن کہ ہم چون موم بگذارد
صبحان اللہ واہ ایہ سوہنا جد ایہ برقعہ لاہو سے	بھاویں پتھر جیوڑا ہوشے موم و انگن گل جاوے
ہمہ خواباں کچھن خوشی منے نازد ماہ من	چنناں باشد کہ حسن او برشتے خوبے نازد
حسن اپنے تے سو منے جائے کرے ناز نہوے	ایہ جہاں ہے جس اتے حسن پیا خود جھوے
بود رسم پر ریایاں کہ باد بو اتگاں نازد	شدم دیوانہ آن تند خواباں من منے نازد
سوہنے نال دیوانیاں اپنیاں ناز نیاز جتاون	ایہ جہاں ہے جو نیڑے دیت اتا ہیں آون
مکن اے مدعی عیبم اگر نالم جدا ازیا	کہ من رہیجے سا زم وین دل منے سازد
تراہ طعن نہ کرین یاروں جے میں زاری کروا	میں سنگ اسدے یاری لاواں وہ وقت نہیں بن دا
کجا پرواہ کنہ محی کہ در عالم بود ہمارے	چنناں مشغول راست کہ با خود ہم نیڑا زو
بے پرواہ سے محی جگے چہ ننگ ناموش جانے	جہاں جھپٹا نال سچن نہ اپنا آپ پکھانے
کسے کو یار خود وار دچرا بڑی گے بیند	حراش با عشق آنکس کہ ہم بڑی گے بیند
بہڑا یار موافق رکھے کہ غیسراں دل تکے	عشق حرام اس اتے بہڑا غیراں دل تکے
ازیں آتش کہ من دیر ز شوق او عجب نبود	کہ آنہ جوں بیا لیں آیدم خاک ترے بیند
اس آتش فتنیں جو میں رکھاں عجب نہیں اے یارا	آن لہرنے دیکھے مینوں و انگن ساہ سے بیارا
ہمہ عالم ز تاب مہر زندہ شد عمرے	کہ نہ از رشک تو سوؤ کہ از خود بہترے بیند
سوج دی اگر مہنیں سب جگ جل بل عسیر نجابی	سوج ویہ تینوں سٹ بلبا جد اس جھبائی پائی

غزل ۲۸

اگر عاشق زولناذگر نیست بر ویش	اگر بر عیالے ہر مو بر تن خود نشترے بیند
جے کرور وولے پھیں عاشق روئے کی غم کھاوے	بھاویں ہر مو تن سے تائیں نشتر نشتر پائے
نکرواں مسلمان ہیچ گدھے و مید تم	کہ بر من ہوز دشمن لڑے من کافر بے بیند
کد میں ترس نہ کھاوا ہرگز ایس مسلمان میرا	کافر پتھروں وک ٹر دا جے دیکھے پا پھیرا
خوش آن ساعت در کئے بناں محی و در خوش	بستے شیشہ در دستے پراز موعظے بے بیند
او ہو گھڑی مبارک محی جد بت خانے جاوے	بغل صراحی ہنٹھ پیالہ سرخ شرابوں پائے
من نیگویم کہ جو روز کام سے کشد	طعنہ بد خواہ دے بے رحمی یارم سے کشد
میں نہیں کہند اکوئی میرے اوتے ظلم کماوے	اک بے رحمی دلبر دو جا دشمن دا غم کھاوے
دوراز بے طاقتی باشد کہ روز بے چندار	محنت رومی دواع انتظارم سے کشد
تھالا سا میں پوریاں پائے کیوں جو پیل پیل اندر	دوری اندرو دا بھجستہ ساٹھے مینوں سر پر
من نہانی عشق محی زرم بادل آن تندو	از بے عبرتے خلق اشکارم سے کشد
چھپ چھپ عشق نہاں پر اوہ تند مزاج نرالا	کارن غبت خلقت میرا کردا خوب مو کالا
گردوم در کوچہ باز پیکہ طعناں شوم	در شینم گوشہ فکر تو رازم سے کشد
وچہ بازار وڑاں تاں لٹکے مینوں کھپڈ بناون	جے وچہ گوشے بیٹھا تیرے شکر حلوں کھاون
شب گزارم و خیالت روز کارم چوں شود	روز فکرم نالہ شبہا تارم سے کشد
رات خیال تیرے وچہ گذرے ن چرھدے کی کرساں	دن نوں فکر لگے ہن رور و سیکن اتیں جبرساں

غزل ۲۸

شوق دیدار مرا ہمیشہ پیش کنوں	آرزو ہے بوسہ امید کنارم سے کشد
شوق دیدار تیرے نے آکے مینوں مارو نجسایا	ہن امید بوسے نے مینوں ساڑیا ساہ رلایا
میکند رحمت طیبے غافل ام از این کراو	بہجوحی شورش جان نگارم سے کشد
عقلت اندر ماہی تائیں ویکھ طیب حقیقی	دکھ مصیبت سرتے جھٹلے میرے وانہن بجانی
روز نے جز خم تیرش دوسرے تن مبادا	غیر دلی حسرت تاہم آں روزن مبادا
باہجوں تیرے جسے کشالا ایہ من زحمت نہ پاسے	حسرت باہجوں جسے کشالا غنہ نظری آسے
عاشق بوسے تہاں یارب مبادا ایچ کس	ورکے عاشق شود یارب تہاں من مبادا
ایہاں سوہنیاں اُتے عاشق کوئی نہ ہووے کشالا	ہوشے عاشق ہووے اہر ایہ تھوں سے کشالا
کردہ از تیغ جفا ہر لحظہ چاکے زلم	آنکہ از خائیش ہرگز چاک نہ روہن مبادا
تیغ جفا تھیں ہر ہر لحظے چاک کیستہ اول میرا	دامن لے نہ آسے کشالا جہسا زخم ڈوچھیرا
جنت عاشق چو باشد بعد مردان کسے یار	مخ با نامہ راجہ آں دیوار و سہن مبادا
عاشق تائیں جنت ودا کو چوسے نہ سدا	پیناھی جان میری وایارب سے اقلتیں مردا
مہر ماہ راروشنی از بر تو رخسارست	بے رخت ہرگز چرخ مہر ماہ روشن مبادا
لکھ تیرے دی چمکوں پالی سورج چن روشنائی	جے کر چمک نہ ہوشے تیرے کسے کسے بیماہی
آرزو دارم کہ در عشقت تن بیارم	خالی از فغان زاری تیغ از شیون مبادا
ایہو تو از رخ رخصاں دل اندر ایہ تن روشنی میرا	سبے ہمیشہ لوک و وہابی کردا شور او پھیرا

غزل ۲۹

غزل

تاج شاہی چوں شود بان خاک بکسایا عاقبت	افسر محی بجبے خاکستر گلخن مباد
شاہی تاج مٹی و چہ آخر رُسی اُکس دہاٹے	شالا تاج بھٹھی دی ساہ داحی پائے پیارے
شاخ گل از ناز گئے یار یادم میدہ	برگ گل ال گلخ رخسار یادم میدہ
نازک شاخ کلی دی دل و چہ لبس یار لیا وے	ویکھ پھلاندے پتر کھڑا سوہنا سائے آوے
چھل دم در کوہ از یاد فارغ مے شوم	مے خرا بد کبک زان تنار یادم میدہ
وچہ پہاڑاں جانواں مان ل بیٹھے فارغ ہو کے	چال چکور او تھے بھی دے ٹک سجدی رو کے
ہر کجا بینم گلے باخار مے شوم کداں	ہمد مے یار باغبان یادم میدہ
پھل دے نال کنڈا ہر جاگہ ویکھ سڑے دل میرا	یار میرے بھی نال غیر اندے اینویں لایا ڈیرا
دستان تیشہ فرما د کوہ دے ستوں	خار خار سینہ افکار یادم میدہ
جد فرما و پہاڑ تیشے دیاں گلاں دل و چہ آون	زخمی سینے میر پیے جو زخم او نویں کھل جاون
چون تیرم در گلستاں کز خوشی سایم د	بانگ بلبل نالہاے زار یادم میدہ
وچہ باغیچے جانواں تاجے اکدم فرحت آوے	نالہ سن بلبل دا اونویں دل میرا کرا لائے
رستہ بوم از جھانٹش واہ کہ جو روزگار	باز خونریزی آن خوشخوار یادم میدہ
ظلموں پایا سی چھپٹکار اپر ہن خط سلم زمانہ	مڑ مڑ یار لیا وے بھلیاں ظلمناں و افسانہ
جان شیریں سوز دم چوں شرمی شوم	زانکہ شیرینی آن گفتار یادم میدہ
جان پیاری سڑ جاوے جاں حھی سخن الاوے	شعر اندی شیرینی میرے دل دی سڑن دہاٹے

غزل ۳

مئے اغم کر اوتا کے پے آزار خواہد شد	تکوید این شے آزار زو بنیر خواہد شد
نہیں معلوم ستاندار ہسی کہ تک و لب میرا	آکھ نہیں کچھ سکدا لے پراوڑک چھڑسی جھیرا
بدیں خوچنہ زبے گر بمانداز جھٹے او	تنم بیمار خواہد شد جان و نگار خواہد شد
جے کرا اینویں چند دہائے خود اچھی رکھ سی	تن بیمار میرا ہو جاسی جان پھٹے دل تپ سی
بجواب مرگ شہخت من گویند بارانم	کہ تو فریاد و نغاں کن کہ او بیدار خواہد شد
تے پٹے نصیب تیرو چاے پر پار آلاون	کرن پیاو پکار و وہانی جاگ ایٹھے تداون
مکن بہر خد اعزم بگنتان باچنین دئے	کہ دو اغم باغبان شرمنداز گلزار خواہد شد
بیہا سوہنا لکھڑائے کے باغ اندر نہ جائیں	ہو شرمندہ باغوں مالی ٹر جاسی کت سائیں
میفشان دست چندے در سماعے و شرنازمن	کہ ہوش از جان زد دست ان فگار خواہد شد
ناج اندر ہتھ جھاڑیں ناہیں لے اوہ نازانوالے	دیکھ اچھے ناز پئے جاسن جان میری تے لالے
چو گویم شرح جو ریاورد خویش با مردم	کہ بے تسکین مرا گویند باتو یار خواہد شد
کی دستاں میں سلم سخن تے اپنا درد اولا	آکھن یار تیرا بن جاسی مینوں نہیں تسلا
زاندو دل چاک چکرتا کے بردھی	کہ این عشقت اینہا ہر ماں بیمار خواہد شد
کہ تک جھی دکھاں درواں سلا نوچہ لنگھاسی	اینہاں نول جہد عشقے اندر دم و دھڑے پاسی
مرا کشتی و گوی خاک میں بریاو باید کرد	چرا برورد مندی میں ہمہ بیدار باید کرد
کر کے قتل آکھیں مہن تیری خاک ڈاساں ساری	درد منداں دے اتے نہ کر سلم اچھا بھاری

غزل ۳

ہم کس زول شاہد عنین سے از من کہ نگینہ	نئے گوئی دل میں ہم زمانے شاد پاید کرد
سب لوگ کالی تینتھوں رہنمی میں غمناک بچارا	تھے توں کہ سے نہ آکھیا ہو میں توں بھی خوش دل بچارا
شدم پیر از عم تو از جوانی برو ہم گر جاں	نہ آخر بندہ پیری پس از اد پاید کرد
و چہ جوانی بگنجا بست تا عمر تیرے زور و کے	مر جا ساں جن اک دن مرنا اکثر پڑھیاں ہو کے
حکایت مانے حسن و بنیر از من نباید گفت	حدیث شیوہ شیریں بنسٹا پاید کرد
حسن سجدیاں گلاں نہ کہ مجھ بن ہو کنکھسا میں	بن فریادوں ناز شیریں سے کہ اسہند اسامیں
چہ عمر ست اینکہ رشک بود ہر کس کج بخش	مرتا دوز از دست غمت فریاد پاید کرد
واہ واہ عمر جوانی راتیں ہر کوئی عیش مناشے	و چہ فریاد و عمانے پیری رات اینویں لنگہ جاے
بنائے زندگی حیف است کہ سے شو و بیل	چندین کا زکوہ ہر چہ سے بنیاد پاید کرد
ایہ زندگی کافی عیش ہسانی سے بنیاد ویرانی	اوس ویرانی کارن نیکی کرنی سے چیرانی
مزن محی سے لایع سخن چنداں کہ جاے ہست	توشا گردی ہنوزت خدمت ستنا پاید کرد
لاف کذاف نہ ماریں محی بھاویں میں توں پیارا	کہ خدمت استادت دم رکھ و چہ شاگردی سارا
دل نا شاد من شاید کہ سے شاد ہاں گردد	وے مشکل کہ آن نامہ ہرگز مسایل گردد
کہ ہی سے اٹھی جاسے کرنا و طیبیا بیوڑا پیرا	لے پر اہہ بے مہر نہ پڑے لفت از اک پھیرا
مرا گو شادی در دل رسید کہ ہاں نڈا	کہ شہر غریبی آدو بے خانماں گردد
بھاویں شاد ہو سے دل میرا ہاں ہی تا ہیں جسانی	بیویں شہر تیرا کوئی نہ لگاؤ اول پچھسانی

غزل ۳۳

چنین کامروززاں بد خو بلا انگینے میں	عجب نہ بود کہ روزے قبتہ آخ زماں گردو
جو کچھ آج میرے تے آیا ظالم خود رخصتیں یارا	عجب نہیں جو وانگ قیامت ہو سکے کج نظارا
گرایں بارول من آسماں خود ہند کہ بزارد	بجنبد ہیچکے از جائے چوں من ناتواں گردو
جسے آج بوجھ دے ڈامیر اسرا سمان اٹھائے	عاجز ہوئے ہل نہ سکے جیوں کوئی مر جائے
براں بودم کہ دل امر ہمنے ہو وہ خواہد شد	چہ دستم کہ جانم را بلاے ناگہاں گردو
مطلب سی دل زخمی اُتے لاوان مرہم آکے	خبر نہیں سی جان میری تے پوئے مصیبت و صاکے
اگر جائے جدا از لعل سیوں تو مے نوشتم	ہما نجاخوں شود در چشم خون زیم رواں گردو
تیری لب لاجے بادہ پی جا تو اں اک واری	خونی اکھیاں کر کے اونوین نہر کراں میں جاری
عزم محی بخورزاں پیش کر سو دانے لطف تو	بر آرد سر شہ پائی و رسوائی جہاں گردو
ہوئے بخوار محی داپہلاں اس لیے رخصتیں یارا	عشقے اندر وچہ جہانے ہووین رسوا بھارا
نویدم میرسد ہرم کہ اینک یار مے آید	روم از جا اگر دم کہ از دشوار مے آید
و دم ملدی سے بشارت دلبر سے تیرا	نہیں تے ہرنگ نہر تک چکد این تا ہنگواں میرا
خدا یا یک نفس بلبل رہا کن ماجرا با من	کہ سر و گلہندار من سوئے گلزار مے آید
پل بھر یارب بلبل تائیں کر آنا دیر پیاست	دلبر میرا وچہ با عجبے آئے پیادو پیاست
سرم کردی جدا از تن دین بچناں باشند	فنا از سیر و شاکہ وید خونہار مے آید
تن بھتیں جدا کیتا سر میرا سے پر اینوین جا پے	اکھیوں خون سے تے سینوں شور سے پیاست

غزل ۳۳

بروز عبرت از خواری مدہ آن آرزو میں	کہ چون آں بوسے آید از نیم عالمے آید
جگے یوچہ پلاویں ناہیں جام اجیسا یارا	جدا وہ یاد آئے تان لیسے مہتا دلبر پیارا
شوم بے طاقت از گاہے نیم سر بر سر آنو	بگو شوم بسکہ قریب اول افکار سے آید
کہ میں عاجز ہو کے بیٹھاں انوں تے سر مھر کے	زخمی دل تھیں کوک وہ ہائی آسے و دم چڑھ کے
مہنوز اندک بود گر چاک سازم سینہ خودا	چنیں کہ عشق آن بدخواہ غم بسیار سے آید
تھوڑا ہی سے سینہ اپنا غم دلبر و چشم پاڑاں	باقی غم و کھ عشقے والے کتھے رہن حسرتاں
مسلماناں نگہار بندش ہیں اگر چوں محی	کہ مے گوینہ باز آن لیر عیار سے آید
محی اللدین و انکن دل اپنا بیٹھو قابو کر کے	اوہ دلیر عیار آیا ہے مت لیجاوے پھڑکے
وقت مستی بلبلاں آمد	گو شیا گل بہ بوستاں آمد
بلبلاں تائیں وقت خوشی داستی والا آیا	جیونکر باغے اندر سوہنے پھل نے پھیرا پایا
بلبل آنجا خاموش حاضر باش	بشنوایں سرکہ دریاں آمد
چپ کر بلبل حاضر ہو کے نہ کر شور ککارا	سن اوہ راز پوشیدہ جہرا دلبر لاپیارا
مجلس عاشقان مست خدا	سر خوش اینجانے تو الی آمد
اندر مجلس عاشق لوکاں جہڑے مست حضور ی	چون چرا دی جسا کہ نہ کوئی نہ کوئی مغروری
عاشق رنگ بوئی سے بلبل	پائے گل جائے تو ازاں آمد
بلبل عشق کما یا رنگت خوشبو پھل وی پاکے	تائیں پھل سے پیراں اندر ڈیرہ لایا آکے

غزل ۳۵

ماکہ سرست صبغت اللہ ایم	جلے ما باغ لامکاں آمد
زنگت ذاتی اُتے ہو یا میں عاشق ستانہ	
لامکان اندر چاکیتا رہنے واسمبیا نہ	
چشم تو بر گل ہسان مرا	دیدہ بر حلق ہساں آمد
تو دو جگہ یاں پھلاں تائیں اندر اکھ بٹھایا	
میں دو جگہ کے خالق وئے اپنا جیوڑا لایا	
روکہ بازاری و بہ آزاری	جانے بازار یاں دکاں آمد
جاہ ٹر توں بازاری بندہ دکھانے چہ مٹھیا	
وچہ بازار دکان تساوی غیراں واط پھریا	
باش تامن بنالم اے بسیل	کایں بہ حلق درنقاں آمد
ٹھیر ذرا تاں سانجھ لوواں میں دل اپنے نوں روکے	
کیوں جے ہر شے باوجہن وچہ وئے پئی کھلوکے	
دم مزن پیشیں ماکہ نالہ تست	نالہ کوز سر زباں آمد
چپ کر سامنے ساٹھے کی ہے تیری کوک دوہائی	
ہے فریاد زبانی ہرگز دل بھتیں نہیں کائی	
نالہ ماشنو کہ برورد دوست	گو بسوز از میاں بیاں آمد
سن فریاد ساڈی کوچے دل بے چہ جا کے	
جل بل بھلے دل بھتیں شعلہ تن من ساٹھے آکے	
عاشقاں در ہساں نے گنجد	ایں نفس چوں ترا مکاں آمد
عاشق لوک سماون تاہیں وچہ جاناں بھائی	
توں اک ججے اندرا اپنی جاکہ صرف بنائی	
عشق تو باکل است روزے چند	عشق ما عشق جا وواں آمد
چند دہائے نال پھلانڈے عشق تیرا ہے قائم	
عشق ساڈا سدا سلامت رہی ستائیم وائیم	

خانماں آیت گل بخوزاری	ابن روشن راہ نازکال آمد
پانی مٹی اپنی اُتے آئے کوک پیکارن	عاجز حالت نازک اُتے رور و ڈھاپیں مارن
مچی آثار قدرت حق دید	بچوں بہسار آمد و خزاں آمد
قدرت حق داویچہ نشانہ محی اللّٰین الّا سے	بیشک بعد بہاروں بلدی قوت خزاندا آسے
اے قصر رسالت از تو معذور	نشور لطافت از تو مشہور
شہر رسالت ذات تیری تھیں خاص آباد می پانی	تیرے موجب لطف کردی جاگت پیر نی دو ہائی
خدا م ترا عن سلام شد	لیخسر و نقیب و مغفور
لیخسر و مغفور شہنشاہ سر کر کے جو آسے	خاویاں تیر باند می زچہ خدمت اینہاں فرجے پائے
در جملہ کائنات گویند	صلوٰۃ تا دمیدن صورت
دو ہیں جہا نہیں بہرک ذرہ تیری صفت الّا سے	وہم تاک قیامت لکھ لکھ وار و زود مہنچا سے
معراج تو بی نقاب تو ہیں	جبرئیل براہ ماندہ از دور
گوئے ابرو و توجہ چوین معراج ہو یا تدبیرا	جبرئیل نما ناں ہو کے سچھے رہیا بچارا
ہم حلقہ بگوش تست غلاماں	ہم بندہ کست ترین تو حور
برویاں سے چہ خام رکھا یا رضواں اگے تیرے	عاجز مسکینا تو چہ لائے حور بے چاری ویسے
بتوشہ خدا سے پیش از اوم	از بہر رسالت تو منشور
اوم تھیں پہلاں ب تیری تاہنگ لے چہ پانی	پاک رسالت تیری اُتے پہلاں ٹھہر لگائی

غزل ۳۶

از ہیبت غیبت تو مونسے	دیدار حسدا نہ دید بر طور
غیرت کھا کے دہشت اندر مونسے عاجز ہو یا	بن دیدار دکا غش کھا کے جیوں کوئی اوصہ ہو یا
روشن ز وجودت کونین	اسے ظاہر و باطنت ہمہ نور
دو لوہیں جہان وجود تیرے تھیں روشن ہوئے آکے	ظاہر باطن نور تیرے ڈھانپت روڑا کے
اسے سپد انبیائے مرسل	سے سرور او بیائے مستور
اے سرور انبیاء رسلاں اے محبوب الہی	غوثاں قطباں لیاں آتے تیری شہادت شاہی
گل از عسرق تو یافتے ہوئے	شد شہد در اندرون ز نور
پاک سینے جسموں خوشبو پھیلنے بائی آکے	جس تھیں شہاد ہو یا چا پیداکھیا نئے کھر جا سکے
ہر کس بہ جہاں گنہگار بہت	کشتہ شفاعت تو مغفور
جو کوئی وچہباناں ہوسی وڈا او گنہگارا	نال شفاعت تیری پاسی پل بھرو چہ پھٹکارا
حجی عسلام تو نہ زولافت	از راہ کرم بدار معذور
حجی اللہ بن علام تیرے زولافت ماری کوئی	رکھ معذور کرم تھیں بے کر کچھ سیکے ادبی ہوئی
گر نخواہد بود اندر صد رحمت وصل یار	تو دروزخ عاشقاں خواہند کردن حشر یار
وصل بہت جنت اندر ہے کرنا ہیں مل سی	دو نگھے دوزخ اندر جاگ عاشق اپنی کرسی
حور عین ہر چند مے ارد جمال باکمال	تو برابر باخنے جمال حق مدار
بھاویں حور جمال اپنے ذاتی رکھے تاہیں	اے پر سامنے تیرے ہوشے کی طاقت اس تاہیں

غزل ۳۷

عابدان نظارہ نتواں کرو پیکر بہشت	گر بدار و عاشقان مست اور تپناں
خوراں نے جسے عاشقان اُتے تانگہ رکھی کھ بھر کے	زادہ تائیں اک نہ لہجہ سی حور جنت وچہ وڑ کے
جام مال مال دروہ لے خدا خمر طور	اندر اونے لغو باشد نے صلوع و نے خما
پاک شریلوں یاریں دیر اک جام لبالب بھاری	لغو بہبودہ غیب نہ جس وچہ نہ سر درد خساری
گر سیتہ در جہنم یک تجلائے جمال	بشگفتہ گلہائے زنگار نگ دروے صد ہزار
دو رخ وچہ جسے مکھ و لب دار اک پیسی چمکارا	زنگار نگ کھڑن گل بوٹے جیوں بستان ہزارا
روئے رد عاشقان نکس کنڈر روز شتر	تخت زین بہشت خانہائے زنگار
تخت محل بہشت تانوالے نوری رنگت پاسن	جس م عاشق اوٹھے جا کے چہرہ زرد دکھاسن
سایہ طویے و جنت حوض کوثر را کجا است	از علوات ہا کر باشد در وصال کردگا
طویے جنت کوثر اندر کہ اوہ لذت آوے	بہتری وصل باہی وے اندر عاشق صادق پاوے
اندر ان خلوت کہ آنچارہ نیاید چہر سبیل	میر و از فارس سلمان بلال از رنگ بار
جس خلوت وچہ راہ نہ کوئی جسے اچیلے پایا	علیشوں آن بلال شتے سلمان فارسوں ڈیر ہلایا
تن بہتہائی جنت پیشو ویر وہ لیک	جان بیاید پرورش از دیدن پروردگار
نعیمت جنت کھا کے بیشک تن ہووے پرورہ	اے پر جان نہ ہووے تازہ درشن باہجوں مردا
گر برانگیزی ز خاک گور و نمائی ہمسال	خلق مسکین از دیدہ گریہ کرد و غبار
قبروں کدھ جمال دکھاسیں جسے لے لبریکے	زور و اکھیاں لگے آسن گرو غبار اندھینے

وعدہ دیدار اگر تیرے دوزخ میں کئی	مے کشد در چشم اخلاق سردار
دوزخ و چہ لقا اپنے واسطے ہو میں استراری	سرمے وانگ اگھیں ال پائے ٹرسی خلقت ساری
اچی گردیدار حمت باید از عزوجل	داہن مرداں بگیری دست کن تار و زیار
درشن حمت رب اچی ہے کر خواہش تیری	پھر کے داہن مرداں والا ہومٹی دی ڈھیری
دوست مے گوید اگر داری عیبو	از فراق با منال و صبر کن تا نفع صور
اے اوہ عاشق صادق نہ رو میری و چہ جدائی	ہورہ صابر تاک نیامت ملی ذات الہی
اندراں مجلس کہ بیند خلق دیدار خدا	از جگر کے کباب عاشقاں با شہ بخور
جس مجلس و چہ ذات الہی ویسی آپس کارا	اوتھے جگر کباب عاشق دا دھواں دھکھی یارا
آنکا از خواب خوشت بیدار میازد منم	چوں بگوئی تو گناہم بیامرز اے غفور
اٹھ خوابوں جدش منگیں تو بہ سے در آ کے	میں ہاں اوہ جو آن جگائے تیرے تیش جا کے
گورگھوارست و طغلی دایطف پاک دست	خوش بخوابید خوابت ادا یوم انشور
قبر نکھوڑا نے تول بچہ دانی لطف الہی	تیک قیامت بیشک سورہ ہو بخوف بوکائی
نورایماں در دل و دل بارگاہ نور حق	خوش چیرے گردیدر پیش نورالنور نور
نورایماں دے لے چہ تے دل ذات الہی نوری	واہ اوہ دیوا نور اندر جو سے لاٹاں نوری
اے گناہگاراں شمارا بیشک امر زو خدا	بہ بود از پوستین کیش سنجاب سمور
اے گناہگارو بے شک لبر کشتے گا پھیرا	گد سنجاب سموروں رکھے دنبہ قدر و دھیرا

غزل ۳۸

دار و از نور الہی چہ سرہ تو آگہی	ز روئے رشتے تو باشد سرخی اخصار خور
واقف ذات خدا واپورا پہلا چہ تیرا	چہرے سُمخ حوراں تھیں ہزار کھے قدر و دھیرا
حور عین خال بیہ بر رخ از رنگِ بلاں	از جہش بگر چہ خوش مشاطہ کردہ ظہور
کالا خال بلاوں منگ کے مُنہ تے حور لگایا	واہ مشاطہ حبشی جس نے دوتا حسن کرایا
در تجلیے این ندا کہ جو ہے زید تم	ہر کہ بر من چا طر خود کرد شب روزے حضور
پسئی آواز تجلیے اندر ویکھے گا اوہ مینوں	دن تے رات حضور سے فرچہ جس سر کیتا کھینوں
چوں بُری آئی ز دنیا پیشوا آتم ترا	گویم لے چھی خوش چوں کو فتی ارادہ و
استقبال کراں خود حسن دم آویں دنیا چھڈ کے	آکھساں میرے چھی کیکن آیوں اس آہ و وہ کے
عشق و بدنامی و دروہم بشد یار غار	تا محمد و اراشد عاشقان اچار چار
عشق تے دروہلاہت تے عم موئے سنگی میرے	عاشقان نے بھی انگ نہی دے چاہے بار سہیڑے
آرزوئے داری یار سے گوید بیبا	تا کند دل داری تو در دل شہائے تار
خواہش دلبر رکھیں لب کھلیاں سد بلائے	کارلبیاں راناں اندر تینوں اطمینان دلائے
ز مژیک شبت کوئی لے خا و در منج	پس باروزے نظر اشک سے سینہ ستار
تھوڑا جہیا جے اک راتیں سب نول یاد لبیاویں	تے سوٹھ واری لب تائیں حائسہ ناظر اپوں
یار گفت ہر جا کہ تو من با تو ام باوت کنم	از جہتین باری فراتش کردہ تو یاد و
جنتھے ہوویں نال تیرے لب یاد تینوں خود کردا	کیوں اجہیا یار بھلا کے نس نس سب اپوں مردا

غزل ۳۹

روح تو مرغیت کز نزد خدا آمد بتن	بے خد مرغی خدائے اکیلا باشد قرا
ذات خدا تھیں جان تیری اپنی کھی تن و چہ و ڈیا	
ذات بناں کت زہی اڑیا توں کتول چیت و صریا	
ساقیاں سے گفتی میدہم در آخرت	کم نخواہد شد کرد دنیا کنی جامی نثار
ساقیا کہتیا سی توں دیساں بادہ شہ ہارے	
کی گھٹ جاسی جسے اک پیالہ ایٹھے پوس پیارے	
کاوناہا برسیا ہا ہلاک ازاز عطش	ابر رحمت ایبار و قطرہ چندین سبار
وچہ او جاڑ تر بہہ تھیں مر مر جساں سو و اگر یار	
بدل رحمت تھیں کچھ کھٹے کر نازل دل دارا	
بازدار شہ شاہی سے صرچہ ہائے شاہ	اشتر مستی کہ نہ افسار وار و نہ ہمار
شاہی جام شراب چھڈے شیشہ ہو رہی پیمانہ	
اشتر بے ہمار دیوانہ جد ہو و سے مستانہ	
شاہ بیگونی تو مارا حاضر قندیل باش	عاشق مجنون مستم آہ دست از من برد
حاضر ہو قندیل اندر منت شاہ شاہ چکارے	
عاشق ہاں دیوانہ مینوں دور نہ رکھ پیارے	
خاک دم را غدا خمیر سے کردہ بنو	کو فتادہ بر سرین حضرت اس خمار
زمٹی آدم دی وچہ باوے گدھی نے مہن آسکے	
حضرت نے ستانیاں اتے پئی خمار می دھا کے	
بر سر ہرے شتا قان شاہین بگست	کہ خدا ویدارے جو پند ہر سبیل و نہا
وال وال دیوانیاں اندر لاکھتاں ہین باناں	
دن تے آتیں وں سجدہ اہڑیاں پڑھن تراناں	
گرتا شانے جمال حق تعالیٰ باہت	دوسیاں عکاشہ قنار انداز خود را روز بار
سجے دیدار ماہی دی رکھیں تانگ لے وچہ پارا	
بے خود ہو وچہ عاشق لوکھاں مل سہی لبر پیارا	

دردِ شہا بگریم گویم آن دل دار را	یاد لے یاد لے کز بیدیاں ببری بیار
ادھی رات میں کوک پکاراں رور و دبست تائیں	نئے دل اپنا یاد دل سا ڈا موڑ کچھ ساہاں سائیں
گر ہم رونے بزمِ قصہ خود گوئیش	تا بگریہ میں بیچارہ آتش زار زار
جے کر کہ میں حال سناواں دوزخ تائیں جہاں کے	رور و آتش باقی و نکلن دگ رے عم کھسا کے
تا قیامت مچی خواہد خواندین ایات	خلق و عالم ہم پائے میر ند ہم پائدار
تیک قیامت پڑھ دار مہی مچی ایو جھپڑے	گل لوکائی لنگھ لنگھ جاسی ایٹھوں پاپ پھیرے
طبل قیامت بکوفت آن ملک نفع صو	کاتب منشور است ملک لوم انشور
ٹھوکیا طبل قیامت والا اسرافیلے آکے	کاتب عمل اساتے دا خود سوہنا سا ڈا آپے
نثر لحد بڑویم خیمہ بخش زویم	بے اواز لحد حین با شتم صبور
سامیوں باہر آہن خیمہ و چپ مین دان لگایا	باہجہ ماہی نے سامی اندر ساتوں حسب نہ آیا
از سر شوق و نشاط پائے نہم بر صراط	تا زوم گرم با گرم شود آن نشور
شوق و شوق صراط اُتے مین اپنا قدم کاساں	آہ اپنی تھیں وز حشر و اجا کے خوب تپاساں
اے کہ نزاری تو مال در طلب جان	ما تو بگذاشتم دیدن دیدار حور
سوہنے مکھ سے کارن توں کچھ کیتا نہ قربانی	نال حوراں دا ورشن چھڑیا تیرے جو گاجانی
مست خدائیم ما کے بخود آئیم ما	ساتی ما چون خد است بادہ شراب طو
ہاں میں مست الہی بیستوں اپنی ہوش نہ کانی	بادہ خاص طہور اساتے ساتی ذاست الہی

غزل ۴

نور ساید و نظر زانکہ تجھے ارجح	باتو کند آنچه کرد با حجب کوه طور
نوری اگھیاں ہوسن جن دم جلوہ ماہی آکے	و انکس طور پہاڑ تیرے تے پاسی پھیرا جا کے
وقت تجھائے از و دیدہ بینا مجھ	اوچوں نماید جمال چشم ترانیت نور
ویلے وقت تجھائے نوری ڈھونڈ اوہ اگھیاں ذاتی	کیکن آن دکھائے جلوہ تینوں وچہ ممانی
ہر کہ بندزد یک دست دولت جا پیدائش	رے سعادت نہ پیدائنگہ از و ماندہ دور
جو کوئی نیرے آیا اس نے دولت ابدی پائی	دور رہیا جو اس تھیں اس دی وڈی تے گمراہی
مردہ وصل خدا اگر بلجد بشنومیم	زندہ شو جان تن پیشتر از نفع صوم
وصل سخن دی خوش خبری جے سامی اندر پاپاں	زندہ ہوساں حشروں پسلاں ناز نیاز و کھاساں
حورچوں آرا کند رو بوئے مانکنہ	چشم نلہدار از ان دوست بو بس عمویہ
بن تن حوراں سامنے ساٹھے بھاویں جے کر آسن	کدین نظر نہ پاپاں پس اوہ غیرانے دل جاسن
مست تو قصر بہشت کردہ زیر و زبر	ورنگند زانکہ نسبت ہستی او بے قصور
مست الہی جنبت نائیں پٹ کے خاک رلاسی	جے نہ خاک رلاسی تاں وچہ عیباں عملت گھاسی
گرچہ قصر بہشت کردہ عنبر بہشت	از جگر سوختہ مے برم آنجہ باخو
جے توں قصر بہشت بنایا عت بر کولوں نیارا	پس بنور دکھاساں اوٹھے آہ حسرت کلنیں پارا
مے کندم بہر دست ہر تے ماتے	مچی نام زودہ کے کندا نہ دست تنور
دلبر کارن کز اں ہاں میں دم دم نام بھاسی	موت مکائے شہی کولوں شور ہوئے کد رانی

اے نوکر زادِ دل ہر دم اثرے دیگر	وے از تو بکھا جانِ دارم خبرے دیگر
یادِ تساوی ہر دم دل و چہ نوں بہار و کھاوے	تیرے حصولِ ملکِ ستی دیاں خبراں و دم نوں پائے
از تیر ملامت کو واریم دلِ محسوس	خیر لطف تو مارا نیست اللہ سے دیگر
تیر ملامت تھیں نت رہند از حم لے و اجاری	لطف تیرے بن ستم الہی ہو رخیال نہ باری
سلطانِ جمال تو تا جلوہ عہد خود را	براختہ از دل آئینہ گرے دیگر
تاں سلطانِ جمال اپنے تھیں آپے چمک کھاوے	شیشے دل و بے سے اندر آپے بن تن آوے
در معرکہ محشر آئے زو عاشق	ہر دم اگرش سٹے تو مقررے دیگر
وچہ میدانِ محشر سے عاشق ہرگز آہ نہ بھرسی	بھاویں پیا جلاویں و دم بچھ پر واہ نہ کرسی
زاں مے کہ باواوی روزِ است و پست	لطف کن مارا وہ جامے قدرے دیگر
اوہ بادہ جو روزِ نزل توں ساڈے ہتھ پھڑایا	لطف کما کے تھوڑا جہت سا مٹے کے دیت دیا
در خدمت تن کر تو مردانہ کمر بندی	بخشد تو ہر لحظہ تلخ و کرے دیگر
ماہی دی خدمت وچہ ہے توں مردانِ آسن چلین	ہر ہرے تلخے تاج تے چڑکا توں لڑاں سر و ہر سین
در خانہ بے وزن بیٹے لود تارک	برجان تو تو ادا نہافت شمسِ قرے دیگر
سامی ننک نہ پیری جتھے کوئی روزن ناپیں	جان تیری تے چمک کھاسی جن نوں آسائیں
یارب تو مشنہ خاک ز بسکہ نظرداری	بیدار ہو ہر لحظہ صاحبِ نظرے دیگر
مٹی دی مٹھ اُتے جس دم نظر کرم دی پاویں	صاحبِ نظر کریں چا بیدار لکھنے وچہ دکھاویں

عیش و تن جان دل ز بگذری عشقت	عشرت توں کر دین از بگذرے دیگر
عشق تیرے ہی راہیں تن تے جان تے دل کو کھیا را	کوئی خوشی مناسے ناہیں دوجی راہیں یارا
بڑوخت دل دیدہ از دیدن غیر حق	نبود دل محبوبوں اجزاہیں ہنرے دیگر
دید ماہی بن دل تے اکھیاں ہر استیاں کساں	دل دیوانے نول بن اس کے سب گلاں کھل گیاں
ہر کس کہ در حق زور از عمدہ در کماقت	زلاں در توں رستین ہرگز بدے دیگر
جس نے در مولا اولیا سب در توڑ گواہے	بن اس در دے دوجے در تے کدا وہ پھیرا پائے
در آئینہ دل دیدہ محی بخار و گرفت	انے کر تار اول ہر دم اتے دیگر
دیکھ دے وچہ دل بستیاں محی آکھ سنا یا	تو یوں توں بہار و کھاسے تیرا ذکر حشا یا
اے کہے نالی زور اہں جو ریاں من نگر	غزل اضطرابے من بگھبہ سر قرانے من نگر
ظلم زمانے تھیں تو روویں دیکھ مینوں بھی آکے	بے حد ظلم سخن دے اتے وسما صبر کما کے
جانب گل گلشن مرو کاں پور روزے پیش نیت	پر زاشک لالہ گوں دہم کنا سے من نگر
بے غمے دل نہ جائیں اوہ اک دو دن خوبی رکھ وا	دیکھ مہیکے رخسارے رو و سرخ ہمیشہ مروا
اے کہے کوئی نہ دام دل بخوان ہیچکے	سوئے میدان آئی ترک تہنوں سے من نگر
تو جو آکھیں معشوقان دل اپہ دل جسدا ناہیں	آئیدان اندر تک میرا ترک سوار کداہیں
سینہ پرینغ و چہرہ گل گل از جوانی شک	یکتاں سوئے من آباغ و ہاسے من نگر
سینہ داعی رنگ منابی ہنچوں سرخ گلابی	باغ بہار اک ساعت آکھے میری دیکھ شتابی

یاشدت زنی فستردل یانی سون من	حال از من بدین شخص زارے من نگر
تاید رسم چنے دل تیرے میرے کول چا آویں	زار نزار و خود میرے و احال و یکجیس کر لاویں
گر تو داری میل خواباں دیدہ عبت کر کشا	سینہ پر سوز و چشم اشک بارے من نگر
عشقے دی جو خواہش تینوں اکھیاں کھول شتابی	دیکھ ذرا اکھیاں جاری سینہ سرخ کبابی
شکر کن محی کہ در راہ تو فارے پیش نیست	ہر طرف صد کوہ عم در راہ گدازے من نگر
محل لدین شکر تیرے اہ و چہ کندے ناہیں	سو بہاڑ غمان اینیاں راہ میرے و چہ سائیں
ہر کہ در پیش تو بر خاک بالذخسار	ملک کونین مستخر بود سشن لیل ہمار
سجدہ کرے جو تیرے تائیں دل تے جان نوکے	دوہیں جہانیں عزت محرمت پاسے فرج و جاگے
وگراں کہ بقدم بر سر کوئے تو زلف	من بسوہ کوئے تو روم مجنون ہار
تے بے کوئی پیر پیادہ گوچے تیرے جاگے	سرتنے و چہ گوچے اپنے میرے تائیں پاسے
سلطنت غیر تو کس از سر و زانکہ بہ	بیچ دیار نسا لدر تو در سچ دیار
بجھ بن لائق ناہیں ہرگز ہور کے سلطانی	کسے ولایت کوئی تہمتوں نہیں آزر وہ جانی
ہر کہ شایع عشق دیدار تو اولت ناسد	دوزخ از جنت شادی زعم و دمنہا
ایہویں لوگے پھیان اوہ تینوں جو ہو سے دیوانہ	دوزخ جنت غمیوں خوشیوں تے نشینوں پیمانہ
ہر کہ در گئے خرابات دے نوشد	باہر شگفت مثل درد سرد سنج خمار
جو و چہ مے جانے سے گوچے جا شے پوے بارہ	درد و شادی سہری آکے دستے ہور تکا وہ

غزل

دیدہ بکشا کہ محبوب کریم افتاد است	مے نہاید تو بہر دم زمیں او دیدار
کھول اکھیاں محبوب لڈکڑا ہر بھٹال	سنا منے پیرے
گھسات لگا کے درشن اپنا دے ہو کے نیڑے	
عاشق آنست کہ نوذدہتیش بر باد	بسکہ خاکستر او جوش کست ڈریا بار
ساڑ بال جس خاک او اون عاشق او ہستمانہ	
جس می سماہ دریایواں اندر موج کرے دیوانہ	
شمہ کوئے تو از لطف خدایر و دریر	تا کہ کاف بختاید زیباشن تار
تھوڑی جھک کھاویں بند دربت خانے آ کے	
تاں کاف کمران ہفتیں کھولن جنجوج و جا کے	
گوش تو گر شایے خواجہ ہر نہ بخدا	مے کند بت بخدا سے خداوند اقرار
بولے کن ہونے سے خواجہ نہیں تے قسم الہی	
بت اقرار اسلام لیا سے او پر ذات خدائی	
جوش می میزد و سیگفت کہ چون مست شوم	بیچ ہم صحبت خود را نگذارم ہر شیار
کر کے جوش کہے پیمانہ حد ہو ساں مستمانہ	
کوئی یار ہر شیار نہ چھڑساں کرساں خوب دیوانہ	
عشق حق میر و اندر داں ہر عاشق زنا	باد و اندر گشپے پیش تدار و گفتار
عشق الہی ہر عاشق دے دل اندر و طرح سے	
جام انگوری با ہجہ رگائے کے قدم نہ پائے	
در ہر ہٹ ملت سے عشق است حلال	زنا کہ بیخ و بن تو ان بدست دارا ویدار
خاص حلال شراب عشق و اسے ہیاں و چہ پارا	
کیونہ بنجے اس بن کبید وانا ہیں سو ہنار و پنیارا	
ہدم ہاشو لے محی کہ در آخر کار	بیگانا ہشتیج آہ بختین است بر شرار
نہ بن سنی ساوا محی کیوں ہے اکہ دن آخر	
با ہجہ گناہوں سولی لے چہ سنا بیوی خطا ہر	

غزل ۴۴

شب سہ ماہا تو سے گو شیم رازا تو غفلت پائے ہا کردہ دراز

ساری رات تیرے سنگ اپنے از نیاز بست اوں
توں چ غفلت ستا ہوا کر کے لمبیاں باہواں

اے زما کردہ شرمش گوشیا سوئے ماہرگز سخا ہی گشت باز

توں جو سانوں دور ہٹایا من تھیں خاص بھلا کے
کدیں مٹ کے آنہ سکیں ساٹے دل چیت چاکے

خیز و ترک خواب کر تا نیم شب ماہ تو بایک دگر گو شیم راز

اٹھ اٹھا غفلت و چوں ادھی راتوں آگے
راز نیاز آپس و چہ کہئے جد تک کو نہ لگے

بے نیازم از تو در طاعت تو بانا زور و زہ تو چند میں نماز

تیری طاعت والی میںوں ہرگز لوڑ نہ کوئی
کر کر سجدے کھ رکھ روزے ایڈ نہ کر دل جوئی

تو نیاز آورے من کہ نسبت طاعت شاکستہ تو جز نیاز

ہونا چیز غیب مسافر آجا و جب حضور ی
باہجہ نیازوں ہر اک طاعت ایٹھے جیوں مغروری

مھی گر کالے نہ کر دم ستم مخور من ترا ہم کارم و ہم کار ساز

جسے تو عمل نہ لیتا مھی ستم لھسا دیں کافی
کم نالے کم کرنے والا میں آپے خوبھسانی

نومیہ مشہور بندہ دار تمست باہرگز زیرا کہ بغیر از ما کس نسبت ترا ہرگز

بے امید نہ ہو دیں ہرگز میسری رحمتوں یارا
تیرے باہجوں تیرا کبھڑا دو خاک و چہ پیارا

خواہم کہ از پر عالم تو پاک شوی از جرمم ورنہ تو نافر ستم اے بندہ بلا ہرگز

دنیا و چہ کہاجوں چھپیں ابو ہر دم لوراں
نہیں سستے تیرے اسنے کوئی سنج بلانا لوراں

غزل ۴۵

چوں سوختہ امروز از درد مشرق ما	در سوختنت فردا ندھیم رخسار ہرگز
در د فراق میرے چہ جو جوج تو ہر خاک اڈانی	بھل کے تیرے ہر نے اُتے دیاں رخسانہ کمانی
من باتوامے عاشق تو نیز بمانے باش	ہرگز چوں نشاید دوست از دوست جدا ہرگز
میں ہاں تال تیرے توں ل جا سنگ اسافے آکے	پار پاران بھتیں رہن نہ دکھ سے ہرگز من بدلا کے
جرئت کرو از بار تافستی و رفتی	رو از تو نے تابد خود رحمت ما ہرگز
بھاویں توں منہ موڑا ساں نہیں ہو ری پاسے جاویں	رحمت میری دور دور اڈی ناں بھی ناہیں پاویں
از درد مشرق ایک شب چو بروز آری	دبدا رہیو شام و روز وقت سا ہرگز
در د فراق میرے چہ حال ات گذاریں پوری	روز تھا چھپاواں ناہیں سمیٹھوں کھڑا نوری
گر دل ما خود روزے گزرائی تو	ور دونخ پر آتش ناریم ترا ہرگز
اک دن بھر جے دل اپنے تے میرا نام ٹکاویں	دونخ اندر اپنے تائیں کہ نہیں ناہیں پاویں
اے بندہ گناہے تو خود دیدی تو دانی	برویت نیارم ہم در روز جزا ہرگز
ہین گناہ معلوم تمانی اپنے تیرے تائیں	روز جزا اے ساکنے تیرے ہرگز کرساں ناہیں
انے جمع تہیدتساں حقا کہ خواہم بست	من این رحمت ابروئے شمس ہرگز
انے سکینوں تسلیم الہی ہرگز بست نہ کرساں	رحمت سے دروائے سگس اگے کر کردھرساں
انیم جدا بوداں از دوست جاویداں	مھی نہو دیکم نے یاد حسد ہرگز
خوف جدا یوں ولت ابد یوں دم و مہشت کھا کے	مھی اللہین نہ بیٹھے ہرگز یاد حسد ابن آکے

تولدت عمل را از کارزار ما پرس	آئین سلطنت از حال زار ما پرس
مزه حکومت والا پچھیں جناب میرے کروجہ آکے	میرے عاجز حالوں دیکھیں شاہی رسماں جا کے
آں لذتے کہ باشد از اشتہائے صادق	شام بشارت وصل از روزگار ما پرس
پوری جھکھ ٹیلے جولذت پیدا ہوندی دھاکے	اوہ بشارت شام وصل دی پچھہ دن کولوں آکے
مجتون عشق مارا از باغ و راغ کم گو	از سے تو سوز بے بے بہار ما پرس
پھل گلاندیاں نہ کرگلاں ساڈیاں مستاں آگے	خوشبو باغ بہار میریدی پچھیں تاں او لگے
منجانمان ہر کس کردم خراب اورا	من بعد از خواہی اندر دیا ر ما پرس
میں ہر کدے گھرنوں نالے سندن خاک او ڈایا	پچھہ ساڈیاں ہموطنانوں جے تدمہ صدق نہ آیا
ہر شب لطف رسم کا حوال تو چون است	ذوق خطاب مارا از دل ننگار ما پرس
لطفوں ہر آئیں میں پچھاں حال گزارا تیرا	زخمی لے میرے کھیں پچھیں ذوق اپنے دا جھیرا
بترت خراب عشاق ما گذر کن	در ذرہ ذرہ خاکش تو انتظار ما پرس
آویران عاشق میریدی تیرا نئے دل چساکے	پچھہ اڈیاں ساڈیاں ذرہ ذرہ خاکوں آکے
عاشق نہی چسے دانی درد سراق مارا	رور و تو این مصیبت از سوگوار ما پرس
عاشق ناہیں توں کی جانیں درد سراق اساڈا	سو گیاں ساڈیاں کولوں جا کے پچھیں یہ دکھ دا ہرا
عشقیم تو قوسے حسن جنبا ندرغ جاں بڑ	تو قوسے ستر اورا از ہر شکار ما پرس
تیر حسن سے جان میری دا پشکھی مارا او ڈایا	پچھہ شکاراں کولوں بہاں از اس سے نوں پایا

عاشق کہ از غم من کاہیدہ گشت جان داد	را این مرغ زاراہ را از مرغ زاراہ پارس
اوہ عاشق جس غم میر پوچھت کھٹ کھٹ جان گوئی	ابچھت اُس دی آکے میتھوں پچھت کپائی
توصاف دل چہ دانی نالہیدن حکم	آئین درومندی اور روح زاراہ پارس
صوفی توں کی جائیں میر دروتا وقت فجر دا	پچھت طریقہ درومندی دایرے فندوں مروا
دل از غم دو عالم فارغ کن و پس اندک	آئی بہ پیش محی از لطفی زاراہ پارس
فارغ ہو کے دو جگ کولوں آپچھت محی تائیں	لطف کرم دلدار میرے کرا اضماع جائے ناہیں
درجہاں امروز بے پروا مباحث	فارغ از اندیشہ فردا مباحث
اج ہمان اندر نہ ہوویں بے پرواہ ایاناں	بھلک دے اندیشے کولوں فارغ ہو نہ جہاناں
کشتئے پیدا کن و نشین درد	ایمن از عرقاب این دریا مباحث
کر کے پیدا کشتی نوح دی بچھت اس اندر جا کے	ایں طوفان و چوں تان کھیں اپنی جان بچا کے
بے خبر از تار شب ہا مشو	غانل از احوال منطلوماں مباحث
کوک پکار راتاں تھیں ہوویں نہ بے خبر آیا	منطلوماں دے حالوں غائل رہنا شکم نہ آیا
در پئے خور کن عاگو یان نیک	بدکن با مردماں تہنسا مباحث
منگ ہمیشہ نیک تائیں اپنے کارن یارا	لوکاں نال نہ کر بریائی ہو کے اک اکارا
دل بے درجنت و آخر بسند	بے مہائے جنت الما و ا مباحث
وچہ خیال بہشت قیامت نہ دل لائیں جا کے	تھے بن تاہنگ عدان نہ تھیں ہرگز دل کرما کے

غزل ۱۴

کار درویشان مسکینان برار	یاد کن از مرگ دروازا مباحث
درویشیاں مسکینان سے کم ہمت نال نسبا ہیں	موت اپنی نول یاد لیا ویں پر سرور نہ چاہیں
نیکوئی کن تو نیکو نام شو	بد مکن شہور در اید مباحث
کر کے نیکی نیک نامی واپا نغمہ چہ گل سے	جے بریائی گرسیں ہو سیں رسوا اندر پیل سے
واد خواہی را چو سینی داد وہ	در وکان جاہ بے سو و امباحث
جے فریادی لبھے کوئی سن اس کوک دو مائی	بیٹھ نہ وچہ وکان مراتب بن ہوئے سے بھائی
زیر دستاں اتواز یاد و پیار	غزہ این سرق فرقہ سا مباحث
وانگن فرقت دین نہ ہو ویں وچہ غرور پیارا	منہ پر تے نہ شتہیں ہرگز مسکیناں نول پیارا
خلق را محی تو ناصح گشتہ	پیروا این نفس نا پر و امباحث
محلای الدین حلائق کارن ہو یوں اعظا آگے	اے پر نفس لعین می تابع ہو ویں ناہیں جا کے
وادمراجان تو بادہ از جان خویش	کفر مرا کرد نام گوہرا ایمان خویش
باوے کولوں جان پیری و احصہ میں ہتھ آیا	کفر میکے نے نام اپنا ہن خاص ایمان کھایا
حضرت اونیم شب گو پائے تو بوالعجب	بیچ مکن آشکار کردہ پہنان خویش
اد میں راتیں مسکے تائیں دلیر روز پکارے	راز پوشیدہ نہ کر ظاہر سر ز پار پیارے
گرچہ تو آلودہ بندہ ما بودہ	بندہ تدار و پناہ جزو سلطان خویش
ہیں تول میرا بندہ کی جے بھاویں ہو یوں گندہ	بن سلطان پناہ نہ رکھے پناہ سانی بندہ

غزل ۴

گر تو گوید کسے کردہ عصیاں بے	رحمت بسیار من گوید برمان خویش
بھاویں ہر کوئی تینوں آکھے تو ہیں عاصی بھارا	رحمت میری آپ اٹھا سہی بھارتیرے نوں یارا
دوبہ تہد دست اور برخ تو نیاک بد	روزگہر آخو انم خاصان خویش
بھلا بر اہر کوئی جے کر تھیسوں اننگل کر سی	ذات میری پر تیرے تائیں خاصاں اندر کھڑسی
در لحد تنگ تو صلح کنم جنگ تو	پیش تو روشن کنم شعلہ ماتابان خویش
جنگ تیرے نوں صلح بنا ساں سامی اندر جا کے	سامنے تیرے روشنی کر ساں اپنی چمک دکھلے کے
خانہ زنداں گور پر بود از مار و مو	من بتائیم در و روضہ رضوان خویش
سپاں کیڑیاں تھیں پڑ ہوندا قبرے والا ڈیرا	میں روضہ رضوان بنا ساں اونھے خاصہ تیرا
دو نرخ زندان تن روئے نند سوئے من	بر کر سیاں تم خمیہ ایوان خویش
ایہ تن دو نرخ تیری خانہ میں دل ناک تک مری	رنگ محل اپناں ناں ایہ دل سر آسماناں کھڑسی
کردمت ابوالفضل نام ظلوم و جہول	تا نفر و شتم کس بندہ نادان خویش
ظالم جاہل آپے اس و اتا میں نام رکھا یا	تاں جے کوئی خریدے تاہیں ظالم سمجھ خدا یا
بار امانت گراں بندہ توئی ناتواں	بار ترانے کشم بھی گیدان خویش
بوجھ امانت ہے وڈا توں نا چیز بیچارا	مھی اللہین اس بوجھ تیرے لوں چاک لپساں خود یارا
گر مرا جاں کس بدن بود بدن گوہم مباحش	چونکہ یوسف نیرت با من پیرہن گوہم مباحش
جان جھٹے دچہ جے نہ ہوئے جھٹے لوں کی کر ساں	نال اسوں جا یوسف ناہیں کی جے کڑتہ کھڑساں

گر میرم لاشہ من بچتاں دور افگند	چاک شد چو چاہد جانم کفن گوہم مباحش
جدیں چکیا ہن بھاویں لاش کوئی سٹ پاوے	کفن کی کسی جان میری واحد جامہ پھٹ جاوے
درچمن گل خشک نرسوز دیکو آنم بسوز	چوں نباشد یار من سرو سمن گوہم مباحش
باغے وچہ گلزار سٹے جے سٹر جاوے کھوہ سارا	سرو سمن دی ٹوڑکی او تھے یار نہیں جد پیارا
چوں مرانی زکوئے خودخواں بایے رقیب	از گلستاں گرد و دبلیل زغن گوہم مباحش
جد مینوں تلوں در تھیں کڈھیا سد دربان نہ مڑکے	باغوں جد بلبل ٹر جاوے چیل کی کرسی اڈکے
مرگ باللہ بتر است از زندگانی دور اندو	اگر نہ بنیم یار خودایں زیستن گوہم مباحش
قسم الہی موت بھلیہ ری دوری نالوں وودھ کے	جیکر یار نہ بھٹے بہتر مرناں و تیاں جھڈکے
یکسر موت مبادا کم شبنم گفتہ	اگر نباشد محی اوکار من گوہم مباحش
سُنیا اکھیلے توں شالا وال نہ ہو کھٹ تیرا	تے جے محی لالین نہ بھٹے ہووے نور و دھیرا
از خانماں وارہ ام از دست عشق از دست عشق	مگر تیرے و بچارہ ام از دست عشق از دست عشق
عشقے ہنخوں گھرتے یاہروں میں ویرانی پائی	زار حیران اس عشقے کیتا تے ناچیر گدائی
اے کاشکے بوجے عدم تا باز رستی از عدم	من سوزم از تانہم از دست عشق از دست عشق
اے افسوس میں ہوتا ناہیں تے مہ لوں چھٹ جاندا	عشقے اندر سٹرن کر مہیں تھیں ایہ دل نہ کر لاندہ
پروردہ کردم خانماں مگر شتہ ام گروہماں	گشتم صغیف تا تو ان دست عشق از دست عشق
نن من دی ہیں خاک اڈائی گروہما ناں پھر کے	عاجز تے ناچیر ہو یا ہیں عشقے وچہ مڑ مڑ کے

ہم نیم شب از گاتنے تار و ز سارم مسکنے	چون کلختے شذاین لہم از دست عشق از دست عشق
اوصی راتوں دن چڑھنے تک وجہ ہنٹھی ستر لیدا	عشقے ہنٹھوں ایہ دل میرا وانگ ہنٹھی کھنڈا
ہر روز و شب دیوانہ در گوشہ و برانہ	گویم خود انسا از دست عشق از دست عشق
دن تے رات دیوانہ ہو کے وجہ گوسٹھے ویرانی	اپنے دل نول شور پر چالواں عشقے ہنٹھوں جانی
این سوئے واں سو میخرم سوائے خلے میہرم	انگشت بدنان میگزیم از دست عشق از دست عشق
ایدھرا و دھریقیراری اندر ناشی ڈوڑاں	کٹ کٹ انگلیا نوچہ جہرت عشقے ہنٹھوں واں
اے خواجہ باسچوں شفا صر فکر بدور کارا	شدہ تہا کار و بار من از دست عشق از دست عشق
خواجہ لکھاں فکر کماندے تیرے وانگن آہے	عشقے ہنٹھوں سب کم اپنے صاف سدھوے پائے
باکس نکیرم الفتے از خلق دارم و حشے	چونم زیر کس تہمتے از دست عشق از دست عشق
نال کسے الفت تیاہیں خلقت نہیں ڈراوے	کیوں نہ ایہ دل عشقے ہنٹھوں طعن بلاعت کھاٹے
مچی خاراخوان بس این غم بگو باہیچکس	نہر من از دست عشق از دست عشق
اے مچی کر یا د الہی ایہ غم بھول نہ بھورا	عشقے ہنٹھوں ایدوے تانی نہ کر ہوسے زورا
اے غبارِ خاک کویت سہرہ چشم خاک	اے تو محتاج خلق ہر دو عالم یک بیک
گھٹا مٹی گلی تیری واقعاں آکتبیں بابا	لوڑاں تیریاں دو ہیں جہانیں لوک سجالی آیا
پارسول شد توئی کان ملاحت پر کمال	کز تو باید بردنواں دو عالم را ناک
توں اک کھانڈ ملاحت کمال پارسول الہی	دو ہیں جہانیں مچھو ہاں تے تیری خوبی پائی

غزل ۱۵

ہر کہ اوامروز بالدر وے بر خاک درت	آن مبارک روئے قزو کے در آید در فلک
جو کوئی آج تیرے در اُتے منہ مٹی و چہ بل سی	اوہ مبارک چہرہ حقل کے آسمانوں لنگھ چل سی
شام سبحان الذی اسر العبدی شہ سوار	بر براق راہواری برق بچو تیز و تاک
ہو اسوار براق اُتے توں شام معراج سدہایوں	وانگن بجلی چمک دکا کے جاندا نظر نہ آیوں
در مقام قباب قوسین است خدا کردہ سلام	تو رسائیدی سلام حق باُمت یک یہ یک
و چہ مقام قوسین خدا خود آن سلام سنایا	تے توں اوہ سلام خدا را اُمت توں پہنچایا
از خدا بیت رحمت و از تو شفاعت روز محشر	در سجات عاصیاں اُمت تو نیست شک
الشد کولوں رحمت ہو شفاعت محشر پاکے	بیشاک عاصی اُمت تائیں لے آیوں بختاکے
تا ملک بشنود دست صلوة تو از اُمتت	عذر خواہی از گناہ اُمت تو نیست شک
جدوں فرشتیاں اُمت کولوں سنیاں تیریاں صفتاں	شک نہ رہیا اُمت تے جو کردی ترے مہنتاں
گر نبوے روئے توے بود در کتبیم	اہم ولی و ہم نبی و ہم سموات و سمک
جے کروا ت نہ ہوندی تیری سب جگ ہوندا فانی	و لیاں نبیاں دی نہ ہوندی ظاہر کجھ نشانی
مرغ جانارا بود پراز صلوة لطیف تو	بڑ شہرے تو ایر جنین تنواں پریدن بر فلک
تیرے لطفوں جان میری داپنکھی ہے اوڑ سکدا	ایس اڈاری باہجوں کیہڑا اسمانی چڑھ سکدا
ناہلے عاصیاں اُمتت تو درابہ ہیں	بس بفرماتا گناہاں را کنت از نامہ حک
اُمتت عاصی سے عملوں تے آگے پھیرا پائیں	تے عملوں تھیں کل بر بایاں باہر آن کڈھائیں

محی صلوٰۃ آل شفیع آل نبی بسیار گو	زانکہ داری تویدی بسیار و نیکوئی ملک
محی الدین شفیع نبی نے بھیج درود ہزاراں	کیوں ہے نیکیاں تھوڑیاں رکھیں یہاں یا ہیچ شماراں
مونس بایرہست اندر تنگائے گور تنگ	عاشقان دو جہاں بار ابراست این نام تنگ
سامی تنگ اندھیری اندر مونس میرا ماہی	دو ہیں جہانیں کافی لو کو نام اس سے دی شاہی
آتش دوزخ بسوزد از حرارتہائے عشق	عاشق سوزاں کند دوزخ از یک دم درنگ
عشقے دی گرمی تھیں آتش دوزخ سٹہ پل جاوے	اے پر دوزخ تائیں عاشق دم و چہ ساڑ جلاوے
آنچہ لورنش بود آبا کو بکوہ طور تافت	رفت از موسیٰ ز ہوشن پارہ پارہ گشت سنگ
اوہ کی نور آنا جس جلا کے طور پہاڑ جلا یا	موسیٰ تائیں بیجو د کیتا بپتھر ساڑ و سجا یا
بھیج دانستی کہ با یونس دریں دریا چہ کرد	کو شوق و مونس ام لوو در بطن ننگ
ہے معلوم اس دریا اندر یونس نال کی ہو یا	بھاویں پیٹ مچھتی سے اندر آپے سنگی ہو یا
حسن یوسف از کجا بود دست گودل مے برد	از مسلماناں شرمہ و کفار فرنگ
بھاویں یوسف موہ لیجاوے جاکنوں شکل و کھلکے	ہے معلوم تینوں پر اس نے کیتھوں پایا جلا کے
ہست باغ او وخت میوہ دے صہ پزرا	یکسٹرت آن میوہ ہار چیرہ اندر تنگ تنگ
گوری باغ اکوٹے بوٹے میوے ہار ہزاراں	میویدار اک پاسے چھٹیاں چھٹاں ہے شماراں
گر جمال حق تعالیٰ آرزو دار دے کہے	گو برو آہیت دل را بزن صیقل ز زنگ
جے کروشن موقی والی رکھے تو ہمیش جے کوئی	دل و اشیشہ صیقل کر کے آئے بلسی ڈھونی

مشتتری از لطف تو بسیار از قہر تو کم	ز آنکہ ہرگز نیاید پیش صفت در روز جنگ
لطف خرمیدن و نئے لکھاں و رلا قہر مناوے	جنگ و ہارے صفت اگلی و چہ کوئی بہادر جاوے
چیز دیگر بہت باہر روزہ در کائنات	آں بدست کیت بنگر اندراں کس ن تو جنگ
لوکی اندر زہد کماناں ایہ ہے و کھری خوبی	سنگت کراسی جو واقف کامل و چہ مجبوی
من زبان حال ارم او زبان قال را	از دل مخرج زبنتو نئے از نا و جنگ
قال بیان سناوے زاہد حال بیان ہے میرا	جنگ رو ابوں سن و نجلی بھیں زخمی دل و اچھیرا
خوردہ مے چشم مخمورم بہ میں ہنر برابر	کو شمار بادہ وارد باشہ و مخمور تنگ
نی بادہ مخمور ہو یا میں و یکھ ذرا سر چاکے	جو کوئی تنگ نشے ہے پیوست ہے چھٹلا کے
ریخت ساقی جام در بادہ دہاں جان مچی	گم نشد از مستی آں از دل و بیچ رنگ
مچی لذت بینی نے مستی ساقی بادہ اُلٹ و گایا	تاں و چہ مستی رنگت اسنی پورا رنگ اٹھاپا
نامہ سبہ دارم ترا ز شب تاریک رنگ	یا وجود از نیم تو میں یارب بیچ رنگ
نامہ عمل میرے واکال کالی راتوں و دھکے	تاں بھی بے امید نہیں میں رحمت تیری چھڈ کے
از سبہ رونی مختصر باوم آید نیم شب	یوئے زرد خویش را کہم با شاکر رخ رنگ
یا و پیا اوہ وقت ششرا و بیلے رات او حضور می	لا لولال کبے تائیں رو رو چہرہ زرد کپوری
یک نظر سونے من تسیہ پدید کارن	تا نامند در دل زنگار خوردہ بیچ رنگ
اس دل پاپی اُتے کافی تیرا ک نظر را	تاں اس زنگ آلودے بھیں او ڈھائے زنگ سارا

غزل ۵۳

یارب میں بار امانت میں گمان اچھون کنم	مرکبم از حایروں بے طاقت و رازست ننگ
یارب بوجہ امانت بھاری کی تدبیر بتاواں	لنگاں تے ناچیز نما ناں گھوڑا اپنا پاواں
اے مسلماناں بیدیں کردار گم آئیم پدید	بیت پریشاں از مسلماناں ہمے ارد ننگ
لو کوناں اجیہاں عملاں جے میں مُنہ چلکایا	زاہد عاشقاں اُتے اُونویں پالیون گے سایا
چھن بینم بیچگہ تدبیر خود در کائنات	روئے خودے مالہم اندر پائے ترساؤ فرنگ
اینویں کیویں جیکر رُہساں خالی وچہ جہانے	وچہ بیو و خمر نگیاں رُہساں اسے محبوب یگانے
گر خدا گوئیم چہ آوردی برائے ما ز خاک	روئے گرد آلودہ خود بہا ئیم اندر گور تنگ
خاک بن کے کنی کچھ لیانا ہے کہ کچھ سی و لبر	خاک آلود و چہرہ دُش ساں قہرے اندر سر پر
صلح کن یارب من اندم کہ در خاکم نهند	بالدائے عاجزے سلطان کجا کرد است جنگ
جد سامی و چہ رکھسن یارب رکھیں صلح سلامی	باو شاناں کمال فقیراں کیتی کدے لڑائی
رحمت باغیت پر رحمت منم طواف او	از چناں باغے تہی بیوں نخواہم برد جنگ
رحمت سے باغیچے اندر میں سر و دم پو جاری	خالی ہتھ نہ جاسی اینٹھوں ایہ جندڑی بیجاری
گوری آہنا کہ نو بیدم کنند از رحمتت	برین بیچارہ رحمت کن خدا یا بید رنگ
بے سمجھی ہے جہڑے بینوں رحمتوں دُور ہٹاؤن	آن و ساوین تھپ ڈیاربے رحمت والساؤن
اے خدا از لطف خود کن نو سپرداری مرا	زانکہ نیکاں برداں ایہ نذیر و خذنگ
وچہ پناہ اپنی دے یارب بینوں آپ بٹھا میں	بُریاں تائیں نہک ہمیشہ طغنے کرن ازائیں

مچی چون روم سفیدی بدگفت آہ و اد رلیخ	نامہ دارم سیاہ تر از شب تاریک رنگ
ویکھ سفید والال لوں مچی کرا فسوس الایا	کالی راتوں ودھ کے کالا میرا عمل خدا یا
تیرا پیوستہ میجو اہم کہ آید سوئے دل	لیکے نرسہ شوہ پیوستہ در پہلوئے دل
ایہو چاہاں تیر سجن دادل میرے تے آوے	اے پر خوف بھی آوے شاید مت او تھے بچس جاوے
دل ذمن گم گشت کنوں روز گل شد کہ غم	گرد کوش ریدر گرد بخت و جوئے دل
مدت گذری دل و تپاں من غم اس دے واجھیڑا	گرد بگرے کو پچھے اس دے لای بیٹھا ہے ڈیرا
گلر خاں را بایدا ز غنچہ وفا آموختن	گوبہ بلیل تادم آخر نماید روئے دل
محبوبان لوں چاہئے پڑھنے غنچہ پیوں حرف و قاییں	جواوہ آخر سب دل اپنا دیوے بلیل تائیں
گر سگ کوش کند دیوانگی نبود عجب	چون ل من ہمیش بود گرفتہ خوئے دل
عجب نہیں جو در اس دے داکتا کنلا ہووے	کیوں جو دم وانگن میرے ہو ہو کول کھلوے
آتش از غیرت زخم خلوت سر اسے سینہ را	گر بود آنجا بجز درد تو ہم زانوئے دل
بسنے اپنے لوں میں غیرت کھلے کے چھوک جلاساں	در تیرے بن جیکر او تھے ہو کوئی شے پاساں
اے پری رویان دل مچی بدست آرید باز	ورند تا محشر نخواہد کرد گفت و گوئے دل
سوہینیوں موہینیوں دل مچی داقابو کر لو مڑ کے	نہیں تے گل کتھہ کرسی ناہیں تیک قیامت ٹر کے
کے بود آیا کہ بنائی جمال باکمال	زندہ گردند ماہیاں مڑدہ از آب زلال
پاک جمال کمال دکھاسیں کہ نہیں ہوگ خدا یا	زندہ ہو سن مڑوہ چھپیاں جداوہ پانی آیا

غزل ۵۲

غزل ۵۵

وقیامت حشر را حاجت بر نفع صورتیت	بگذر در گور حلقے مژده بوسے وصال
کوئی بوڑھیں کرنا دی ہرگز روز حشر دے	وصل تیریدی خوشبو کدھہ سی قبرال چوں مرے
در جنم خوش توں بودن اگر کیا بر تو	در ہمہ عمر آئی دیرسی و گوئی صیت حال
دو نفع اندر عیش مناواں جے اک واری آکے	عمر ساری وچہ پچھیں ساپاں حال احوال بچھا کے
اندر این نداں تو با مانی مکشتم من لول	گرداں تداں با باشی کجا باشد ملال
نال سافے جدوں ایچھے دنیا تھیں غم ناہیں	او تھے بھی جد سنگت کر میں دوزخ پتھی ناہیں
خانہ عاشق دل است در اینچناں پر شد دوست	کا پنچ غیر دوست ست سے ہی باید مجال
مومن اول کھے عاشق دا جواہ او تھے آیا	کون کوئی پھرا تھے آکے کس نے ایہ پایا
گر میر مئے بود فردوس اعلیٰ رشک او	کنجد اندر خانہ عاشق بود امرے مجال
وال برابر بھی جے جنت اپنا آب و کھا دے	عاشق شے دل اندر تاں بھی مشکل جہا آوے
خون خلق ریخت بے کیں ہیچ دانی کیتاں	در تو نام او کوئی بگذر آتش در خیال
بے موجب جس خلقت کھٹی سے معلوم اوہ کیہرا	وچہ خیال گزارے جس وادس نہ سکین ویرا
کشتگاں نعرہ زانند ہیچ دانی کیتاں	اگر شند ہیچ نہ در کشتہ ربا شد وبال
نعرہ مارے پکارن مرے کون کوئی اوہ کیہرا	بھہ داناہیں اے پر نگداؤ کھاں وچہ بو پیرا
از سر دنیا بے دوست بکنہ شتی چہ ہوو	سہل باشد در گذشتن از شریک پیراں
چھڈ کے دنیا بس کریان کی توں نفع اٹھایا	بدھی عورت توں چھڈ جاناں مشکل نہیں حسدایا

سایہ طوبیہ خوش و کوثر و باغ بہشت	خوش مقامے باشد اما با جمال ذوق بحلال
واہ فردوس تے واہ واکوثر واہ طوبیہ و اسایا	اے پر باہجہ وصال سخن دے دوزخ تھیں دھوپایا
کے بودیے جذبہ مقناطیس و صلیب متصل	ذره ذرہ خاک دم بعد چندین ماہ وصال
عشق و مستی و جنوں و طالع ما و پیرہ اند	چوں ماورزادہ کشتیم و پیر کیشاد وصال
لکھی لکھی دیوانگی میری اندر طالع میرے	جدوی مانی سیکر تائیں جم سٹ گئی اندھیرے
اول و آخر توئی و ظاہر و باطن توئی	کیست یا غیر تو در حقیقت چندین قبل وصال
اول آخر ظاہر باطن تجھ بن ہو رہا پایا	کیہڑا جہڑا تیرے باہجوں ایٹھے ہو رہا پایا
تو زماؤ ماڑ بوئے تو چندین کشتیم مست	ور نہ مستی چنیں بے فتنہ ہزار وصال
توں ساٹھے رخصتیں اسان تیرے تھیں مستی ایسی پائی	نہیں تے باہجہ شرابوں کیہڑا جہڑا مست ہو پائی
بویے پار آمد جا آری بیاید بے دوست	ریشام آنکر دارواو بااں یا نص سال
آئی ساجین می ہاں ہاں لوڑا س می سی پوری	وچہر و باغ انہا نڈے چہناں دم خواہش لوڑی
بعد چندین قرن گویند رحمۃ اللہ علیہ	چوں بخواہند خلق شعر محی صاحب کمال
مدت بچھو اں کسی خلقت رحمت اللہ آ کے	جاں جاں شعر محی بے پر تھن چہ پیتھانے جا کے
غلام سلقہ بگوش رسول ساد اتم	سے نجات نمودن چیبیب آ ماتم
برودہ ہاں میں اُس دہا جس دی عالم تے سرداری	واہ واپاک کشفینح خلافت جن مولا سنگ پاری

کفایت است ز روح رسول اولادش	ہمیشہ در دو جہاں جملہ مہ ساتم
کل مہاں حاجتاں اندر مینوں و چہرہ جہاناں	
کافی ہے اولاد سخی دی نالے آپ یگاناں	
ز عیال نبی حاجتے اگر طلبم	روادار کیے از ہزار حسا جا تم
باہجوں آل نبی دے جے کوئی حاجت منگیاں جا کے	
لکھاں و چون اک بھی شالا پوسے قبول نہ آسکے	
دل محمد پرست آل مجید	گواہ حال من است این ہمہ حکا یا تم
دل میرا و چہ نبی آل اس دی دے بھریا	
شاہد حال میرے یاں اپو گلاں نکھاں اڑیا	
چو ذرہ ذرہ شود این تم بجاک لحد	تو بشنوی صلوٰۃ از جمیع ذر آتم
ایہ تن ذرہ ذرہ ہو کے جد سامی و چہ آل سی	
سو سو واری لکھ صلوٰتاں ہر اک ذرہ پڑھ سی	
کینہ خادم حاتم خاندان توام	زخادینے تو داہم پو و سپا حاتم
ہاں اک سفایا خادم تیریاں کھو دیاں خادماں اگے	
خادمی تیری سد امباح ہے جس ویلے ہتھ لگے	
سلام گویم صلوٰۃ با تو ہر نفسے	قبول کن بکرم این سلام و صلوٰۃ تم
لکھ لکھ وار و رو و پہنچاواں و دم تیرے تائیں	
کریں قبول ارم تھیں تیریاں ایہ دعائیں سائیں	
گناہ بے حد من ہیں تو یا رسول اللہ	شفاعتے کن و محو کن خیا لا تم
و لکھ گناہ بے اوزرک حضرت فضلوں کرم کائیں	
ہو شفیع منسوخ کرائیں وہم خیاں او اہیں	
ہر آنکہ بدتر از و نیست من از و ترم	نڈانم این کہ بتو چوں شود ملاقاتم
جس تھیں برا نہیں کوئی جا کہ چینیاں اس تھیں کھڑا	
نہ جاناں ہن کھین ہو سی نیرے تیرے اڑیا	

زینکے بد ہمہ داند کہ من محسب دیم	خلافتی کہ کند گوش بر وقت لاتم
گلاں سن سن میریاں ہر اک زکا و ڈاجلے	ایسے خاص محمدی بندہ لے پر لوک آیا نے
بکوسے محی کہ بہت سے کو بند	درد سز کو بنین و دستا جا تم
پڑھ جو پڑھن خلاصی کارن محی اللہین عا میں	وچہ دعائیں لکھ صلواتاں ستر عالم تائیں
اشک سُرخ و روتے رو من گواہ بہت کریم	برکمال حسن و بیدار تو بال اللہ اعظم
کامل عشق وصال تیرے تے مینوں مستم الہی	سُرخ مہجوں تے کھڑا پیلا دیوان خاص گواہی
بے لقا تے تو ہوا وار تو کے خرم شود	در ہوائے عرفانے قہر جات نعیم
درشن تیرے باہجوں عاشق نعمت جنت کھا کے	کہیں عدیش منانے ناپیں رنگ مسکین جا کے
اتش عشق ترا ایسے دوست نتواند نشاند	تا ابد در دل اگر شعاع زندہ نار حسیم
تیرے عشقے دسی اک تائیں لبر کون بچھا کے	مارا کنبے بھا دیں دوزخ و دم پیا ڈرا وے
گر بیندازی تو بر دوزخ تھے جمال	نیک ہزار مذمت تا ابد باشد مستم
کھڑے اپنے اوچہ دوزخ جے و سبیں چمکارا	ہر اک مذمت ایہو کرسی رکھتیں اینویں یارا
گر تے بوسے وصل تو باشد تیریں وصل تو	بعد چندیں فرن چوں تندرہ شود عظم ریم
جے کر خوشبو و صل تیریدی وصل جہی نہ ہو کے	دست بچھوں بھکی بڑی کیلین اٹھ کھلو وے
تو عدے بتام لے دوست روزازل	تا ابد خواہیم بوداں بر ہمہ عہدت
روزازل کے ناں نسا نے پکا عہد منایا	اوسے عہد اتے نہیں ہساں خاص حسنا اس خدایا

غزل ۵

چار چوٹے آب شہد شیرے شد و ہشت	شریت بیمار دیدار تو نبودے حکیم
نہاں چار ہشتاں اندر ہر دم رہندیاں جاری	
پر بیمار جمال تیرے نوں ایشہریت ناکاری	
آب حوض کوثر اندر سایہ طوبائے عطش	کے نشانے اگر نبوے از سر کویتیم
طوبے تھلے آب کوثر تھیں کدی پیاس نہ جاندی	
باو عباتی گلی تیری تھیں جے پھیرا نہ پاندی	
برصراطیل اگر دوزخ بود چوں نکلد	بے سرد پایے کر زنتہ برصراطیتیم
لنگا ٹوہلا سیدھے رستے ہٹرا چل پھر جانے	
پلصراط اتوں لنگہ جاناں کی مشکل اس بھانے	
دوست اندر گوش عاشق راز کو بد ز وصل	نہست اندر خورد گوش ہر کس میں درتیم
روز وصل سے یار یاران نوں کن چہر از سناسن	
اے پرچھے موتی حسن الحسن ہر ن چہ نہ پاسن	
در روی وہ شدیں ہم خوف رجا	دڑوں پیدہ رو کا نجا امیدت و نیم
پر دیوں باہر و چہریت خوف جادویاں	
چل چہ پرے خوف جاے او تھیں وانہ آوے	
ایں گدیاں برداروشین لڈ منے ز نند	تا شمارا بخشہ آخہ دارو آن شاد کریم
اور اس سے تے شینا ندر مارن سد نماں	
نشاہ سخی تا بخشے او دشے رکھے جو نہر ہانے	
دولت پیدار حق محی جو یابی در ہشت	نہو داں در طالع تو باشد از لطف عمیم
دولت درشن چہ ہشتاں حسن محی بل سی	
لطف ماہی اہوسی کوئی بھاگ نہ پیر اتل سی	
چوں نامی عمر نیکی کر دبا تو آن کریم	از ہدی خود چہ اتر سی تو آخرے لہیم
ساری عمر خدا سنگ تیرے ہساں نیکیاں کردا	
ہن توں بریا یاں تھیں کابنوں ایڑیوں پیاد روا	

تو تھیے با تو ادھر گز نخواہ کرد مختبر	ز آنکہ او خود کردنی تہر کردن برتیم
توں یتیم تیرے تے ہرگز کسی مختبر کافی	تہر تھیماں تے زکرتاں آپ اس مختبر کافی
ہر چہ مے خواہی تو از مے میدہ بیشک ترا	دست خالی کے روو سائل زور گاہ کریم
جو کچھ اس تھیں منگیں بے شک ویسی تیرے تائیں	خالی ہتھ سخی مے در تھیں کوئی جائے ناہیں
حق تعالیٰ قادر است کو ہیج موعے از خمیر	خلق عاصی ابرار و سالم از ناز حیم
قادر ہے جیوں ال کھن تھیں کڈھ لوے گا یارا	دو رخ و چوں عاصی بھاویں عالم ہو سی سارا
لطف او بیشک برابر مے بود پانیک بد	رست ماندہ پاں سببے کہ سازندش و نیم
بیشک لطف اس دے ساہنجانیکاں بریاں تاہیں	اکو جیہے ٹاٹے سیونے جیوں کرووہ گھٹ ناہیں
آنکہ جان حیم ست دست کے دار و ترا	پس جیہاں دشمن بگڑ شیطاں از حیم
اوہ جان حیم ستدی جہڑا سا ڈاسنگی	پھر تینوں شیطاں جیوں کی خطرہ کی تنگی
اوسنے تخت و خواہا بندت در گور تنگ	مے زاندر تراندر و خضر و رضوان حیم
تخت اوسنے لٹھ تنگ تہر تھیں تینوں تھکت سوہی	پھر روخنے رضوانوں ٹھنڈی و اینیوں پینچاسی
در بہشت خلد زین تخت ادست در جہا	پس خریدار تو چیتے قلب باہیم نفس و بیم
وہ چہ ستہری تھراں تینوں دتے در جہے عالی	کوئی کھا کھ نہیں ہن تیرا باہجوں ذات موالی
چہیں زبان قال روو در سوال گور لال	داریت ثابت مے فی الحال برہت قدیم
قال زبان سوال مے جہرہ جدنگی ہو جیاسی	عہد پرانے اتے ثابت آپ تینوں کھلواسی

دوستی ہا کر دیا تو از ازل تا این ماں	در مقام دوستی او نے باشی مقیم
از لولہ ہن تک نال اساڈے اوس نہا ہی پاری	پرتوں توڑ نہ لائی پتے ایسی پاری پیاری
نعمت بسیار خواہد داد در عسر و آسار	تا بنمت کند محی بجنات نعیم
نعمتاں رنگارنگ دیوے گا بیشک پیارا آکے	تاں جناب نعیم ملے گا محی تا میں جا کے
بے تماشائے جمالت و ضہا ہاموں کنم	حور عین از دور وں قصہ نیریں کنم
در شن تیرے باہجوں جنت و آگت سیاں کر ساں	قصروں حور انہوں کڈھ باہر تینوں اوتھے کھڑ ساں
حور زیبا بے را خواہیم ادن سے طلاق	گر نہ زود در نور ہاے و جنت بیچوں کنم
حور قصور الی تا میں کڈھ ساں تن طلاقاں پا کے	جے نہ مکھڑ انوری لہجہ سی سو ہنا تیرا جا کے
روضہ جلوہ مدہ رضواں کہ بالشر العظیم	ما بیک آہش بسوزیم و ترا مجنوں کنم
اند سوار نہ جنت رضواں مینوں قسم الہی	ہسنوں ساڑا اک آہوں تینوں مجنوں کر ساں بھالی
آب داروے ہشتی کوثر و طوبے بود	ما بیک دم کار و بار ہر دور ایک سو کنم
طوبے کوثر بھاویں رخصت لے رضوان اہلالا	میں انہا ندا اک دم کر ساں جا کے خوب مہکالا
گر نہ در فرودش باشد دیدن پیدار دست	ازاویہ دریاویہ گریم دیدہ خون کشم
جے فرودس اندر نہ ہو سی سو ہنا درشن پیارا	اویہ لے گوشے و چیر روز خون و گاساں سارا
ایہا العاشق اگر معشوق بردار و نقاب	دیدہ مادر خوار و نیست یا چل کشم
حک بر قوسے و لیرا یسے عاشق کی کر ساں	وچہ تکھن لایق اکھ نہ میری ہو شتر سندہ مر ساں

غزل

محبی با مادر خود را بے ریاضت تا ترا	چوں جنید با نیرید و شبلی ذوالنون کنم
وانک جنید ذوالنون شبلی سے ہو میں محی پیارا	یا عجب ریاضت جو توں کر سیں ساڈھی سنت پیارا
گردن ہی ماوہ عاشق کہ ماہینم	با آنکہ دل بہا دادا ماروزہ شب فرینم
ہاں میں خاصا مانستی عاشق و پرہ دل جسے توں دینا	میں ہاں اوسے جس سینوں دل تاتا تک لینا
گر ما دل تو یا ہم تسلیم تو بسازم	تاواں یکدل تو صد دل بیا فرینم
جسے تیرے تے قابو پایا تیرا ہی بن جاساں	اک دل میرے سو دل دیساں تے تبتوں و ڈیاساں
نفرین خویش میرا تا کم شود و جودت	چوں با تو بعد ازاں کو بیسے آفرینم
سنت بھیج اپنے تے تان توں اپنا آپ و نجاویں	پچھوں لکھ لکھ واری ثنا یا میرے کو لوں پاویں
شیطان ہزار فرسنگ زرگرتو گر مزید	سی صر نظر جو ہر روز اندر دل تو بینم
لکھ کو ہاں نس جاسی شیطان بلکہ نبیوں دلدارا	روز ترے سو واری تیرا دل دیکھاں جب پیارا
گر صد ہزار شیطان اندر کہیں شیند	بر تو لطف نہاید با ہر چو در کسینم
جسے نکھاں شیطان جمع ہو بٹھن کھات لگا کے	ایسی کھات لگا میں بٹھاں نس جاوےں جسے کھا کے
اے بندہ تو بہا آنکہ بر تو کسے حمت	سو گند خود تو ہر چوں ما نیر بن تمینم
جد میں حم کیا ساں ہو سیں توں بہت پیارا	ساٹھے و انہن جسے کرا ہو مطلب تیرا پیارا
محبی بھرگی زبیں دوستان فانی	اویں بند خود بہا کن مار پیارا
چھڈ اے محی الذین تہامی یا اپنے ایشانی	نال اساتے یاری لاکے بن جا یا رنگسانی

غزل ۵۹

غزل ۶۰

ما بخت از برائے کار دیگرے رویم	انے تفریح کردنی طویئے کوثرے رویم
جے میں جنت جاساں جانیں ہو رکے کم جاساں	نہ طویئے تے کوثر وانی جلکے عیش مناساں
مقصدِ یحسَن یوسف باشد اندر شہر مصر	مانہ در مصر از برائے قند و شکرے رویم
و یکھن حسن یوسف و امصرے ہے مقصود اساو	نہ گرو شکر کھساون کارن کیے تا ایڈ تکا و
اندر آن خلوت کردے رہے نیاید جبرئیل	بے سرو پایا پیش دوست کثرے رویم
جس خلوت و چہ راہ نہ پایا کوئی مجب راہیلے	دگد او صفیند اسامنے تیرے جاساں کسے نہ چیلے
مے گریز نذر اہد ان خشک از تر دامنے	ما بر خورشید خود بادا من ترے رویم
زاری خواری کولوں سیکے نہ اہد نش بھجیہ جاون	میں محبوب لگے تر کر کے کھڑساں اپنا دامن
پارسا گوید بگوئے ما بیا شو نام نیک	مادراں کوچہ خدا وانا ست سرے رویم
آئیے نیک نامی و الفمہ زاہد سہ بلاوے	اللہ جانے کسے نہ جاساں کید بھاویں کر لائے
ماز و نیا گو قلندر خانہ عشق خداست	سور عقیقے عاشق و مست قلندرے رویم
ایہ و نیا گھر عشق الہی کے قلندر پیارا	عاشق مست قلندر بن کے آگے جاساں پیارا
شیخ عاشق است و ما پے در پے او تا ابد	بے عصا و خرقہ و کجکیر و لشکرے رویم
شیخ اساو عاشق الہی اسدے پچھے جاساں	لنگاں لوہلا ہو کے داہم اتوں ٹرو رہساں
زیرہ مارا میر از قہر ما بانی کوئی	ما اگر نیکم و گریہ ہم بدانے رویم
قہر سنا کدھ جان نہ ساڈی نیکیاں ایڈو کھا کے	بھاویں نیک بُرا ماں بھاویں رہساں اونھے جا کے

بر کفن مارا تو لے نعتشاق بوئے خوش مسا	ما بگور از بہر آن دلبر مخطرمے رویم
کفن میرے نے نہ مل عاشق عطر گلاب بیگاناں	اساں مخطرمے دلبر کارن آپ تیرو چہ جاناں
دولت دیدارمے خواہیم در جنات عدن	تا نہ آنجا از برائے زیور وزرے رویم
دولت درشن کارن سر پر اساں عدن و چہ جاناں	زیور زردی لور نہ کاٹی اکتوبار متکاناں
مچی مارا، بھو کوہ اشتر دہمے بینی لے	بابر چوں بر خوش بے پاؤ بے سرے رویم
مچی الدین بھیاں میں تینوں وانگ پہاڑاں	بدل وانگن اے پر ہر تے اڈ وار ہنہاں
باز کشر شکر و تابیہ فلک بر روم	قلعہ روحانیاں گیرم و بر تر پر روم
لشکر چاہے کر اں ہن مرے کے اسماناں تے دھائی	وے شکست روحانیاں تائیں جاساں اگے بھائی
من ملک مقبلہ لیکے رہیں منزلم	صفدر پس بردلم جانب لشکر روم
ہاں مقبول مقرب لوری کی ہے ایسے رہندا	بڑا ہر اور جنگی صفدر تاناں لشکر ول جاتا
کشور دنیاؤ دین دارم زیر نگیں	چند نشینم بردلم جانب لشکر روم
دُنیاؤ دین ولایتاں دونوں قبضے میرے آیاں	کیوں فارغ ہو بیٹھیاں جالواں فوجاں جھڈ بھایاں
ہر نفسے از غلامے سیدم ایں صدرا	وارہم وزیں بلا بردور دلبر روم
دردم لامکا لوں بیٹوں ایہ آوازہ آوے	تاناں ہن ایہ دل چھڈ بلا یاں دلبر کے ول جاوے
پیر خراباں جان گر کشدم موکشاں	بندہ کجالی بیابیش شہ از سر روم
پیر مہجانے والا ہے کہ جان دکھاں و چہ کڈھ سی	اے دل چل ہن اگے شاہ دے اوہ جن ہے نہ چھڈ سی

غزل

غزل ۶۲

قبلہ حاجاتِ دل کھٹے خرابات ما	وقتِ مشاجرتِ دل محی بر اندر روم
دلِ یایں حاجتاں کارن قبلہ میرا ہے میخانہ	وقتِ دعائے اونٹھے جاسی محی الدین دیوانہ
زناں بیوقائے سنگدل جو رجفائے بایدم	از کس نحوہم وفازاں بیوقائے بایدم
بے وفا اس پتھر دل نقیوں لوڑاں ظلمِ جفا عینیں	نئے بن اس دہور کسے نقیوں لوڑو فادی ناہیں
من مرغِ آتش خوارہ ام بادانہ و دامم چکار	آخر بجائے دانہ ہو رگور جائے بایدم
پنکھی ہاں میں آتش خوارہ لوڑاں دام نہ دانہ	پتھر بگرو چہ دانے بدلے چاہئے جامِ پیمیانہ
دلہائے مدم بلو خوش از شادائے عیش و طرب	من غمِ محنت کردہ ام درو و بلائے بایدم
خوشیاں اندر خوش دل رہندی جاگوچہ گل لوکانی	بیں چہ دکھاں و رزواں پلپیا مینوں لوڑا بہائی
پیراہن یوسف اگر لوئے نہ بخشد فارغم	مردہ بسوئے دل از اں بند قبائے بایدم
اوہ جن کوڑتہ یوسف والایچے نہ خوشبو لپاوسے	کانی ہے جے بند قبادی خوش شجری دل پلوسے
سینہ تنگ است دل از غیرے سازم نہی	مہاں غم آمد مرادرجاں سرائے بایدم
سینہ تنگ ہو یاہن دل نوں غیروں فارغ کرساں	غم مہمان اپنے سے تائیں دل دے اندر کھڑساں
بیگانہ ام بامردماں و زخوشتن بیگانہ تر	تا چنداں بیگانگی دل آشنائے بایدم
اپنے کولوں کل لوکایوں ہاں میں بہت بیگانہ	کد تک ایہ بیگانگی چاہئے واقف دل دیوانہ
محی بسولذت بود در عشق و رزیدن و لے	بجراں مرا مشکل بود صبرِ رضائے بایدم
مزا بڑا ہے عشقے و چہ پر محی الدین و چھوڑا	مشکل کر دکھلائے چاہئے صبرِ رضائے بھی تھوڑا

غزل ۲۳

خوش آن غمناک من خود را یہ پہلوئے تو میدیم	تو سوئے خاق میدی من سوئے تو میدیدم
او ہو مشور مبارک سی جد کول آہا میں تیرے	لوں لوکاں ول تاکہ اساپیں میں تکدا ول تیرے
نئے نام مرے آزمائی باشد از بد خوہ	کہ آن حالت نمی بینم کہ از خوئے تو میدیدم
شاید توں آزماندا ہو ویں پر اوہ خود ہن ناہیں	صحبت تیری اندر جھیری پانی مٹی میں سائیں
اگر باغ رضوان خویش را بنیم چہاں نمود	کہ شب باغ خود را بر سر کوئے تو میدیدم
اپنے ناہیں دیکھاں ناہیں حقیقت و چہ او نہا	باغے اندر راہیں تیرے کو چہ ہے و چہ چہا
قدایت این ماں جانم بیادت پیش از آن	کہ صد شام میداوی جو بر رو تو میدیدم
میں قربان اس ویلیوں حسرتم تکد اسماں میں تینوں	تے توں دور ہٹا ندا سائیں کڈ کڈ گالیاں میںوں
عجب ہو داگر باعاشق خود سرگراں بووی	کہ صید لبتہ باہرے سوئے تو میدیدم
عجب نہیں جے بے پروا ہوں عاشق دور ہٹا ویں	ہر ہر وال اندر جد لکھاں عاشق بیٹھے پا ویں
بیادم آدے مچی کہ چون خاک افتادی	بہر جا سایہ افتادہ از بوئے تو میدیدم
عاجز ہو مٹی تے ڈکا مچی اللہ بن جدو کا	تیرے ذکر و ہر تھاں ہو یا خوشبو ناک ندو کا
ہرگز مباد آنکہ بہشت آرزو کنم	خود را بیچ ہر چہ بے آبرو کنم
مثلا کدی نہ ہوئے جے میں تاہنگ بہشت مناواں	کیٹری گل تے کہ بے عزت اپنا آپ رلاواں
چندیں ہزار جان گرامی شود سیاہ	کہ من حدیث طرہ او موہو کنم
وال ال مٹنی اسی دی جے گل آکھ سناواں	لکھاں جانان چہ ہوئے کہ برباد اڈاواں

غزل ۲۴

چوں سرت من بجام مرصع تمیرسد	قلاش از درمے از و آرزو کنم
ز زبیں جام تلک ہتھ میرا جے کر پہنچ نہ سکے	مغس تے نادار بے تنگاں منگساں ہو کے آگے
اں سال و میرا کجے ماہر و بتو	یک لحظہ زندگانے خود آرزو کنم
شالا سال نہ جہیا آوے جو بن درشن تیرے	اک لحظہ بھی زندگی اپنی منگاں ہو آگے
خود را بدار بر کشم از دست جو را و	وز آہ جان گداز سن در گلو کنم
ظلم تیرے شخصیں اپنے تا میں سولی اتے کھڑساں	سازاں سوزاں والی آہ تھیں پار سا گل مرساں
مچی اگر بکعبہ کنم روئے در تمار	شرم مشود کہ روئے و گسوئے او کنم
مھی الدین تمار پڑھاں جے منہ کعبے ول چاکے	مڑ جے طرف سخن دی آواں مر جالواں شرم ما کے
بجو مشغول میگردم کہ از خود بارے جو نیم	گئے در دل گئے در سینہ او گارے جو نیم
اپنے آپ اندر میں آپے ڈھونڈاں بار یگانہ	کدیں زخمی سینے کدیں دل و چہ ہو دیوانہ
دے گوہست پیشتم تا کر دیوچ کس آگے	ہے گو نیم نشان از در و دیوارے جو نیم
جے کوئی دم رہیا زندہ جس نہ پاسی کائی	اینبویں پیانشان دکھاواں در دیواروں بھائی
یہ ہیں در سر چپا دارم زہے فکر محال من	رہ در رسم و فازاں کافر خو خوارے جو نیم
سر میرے وچ کی ہے میں کوئی مشکل فکر اٹھایا	رسم و فاجواں کافر تھیں ڈھونڈاں بار خدا یا
ترا از من ہے جتند درم پیش زیں کنوں	ہے گردم بہر جانب تراز اغیارے جو نیم
اگے لوک میرے تھیں لبھدے نہیں تیرے تا میں	مہن ہیں گلی گلی غیراں تھیں تبتوں ڈھونڈاں ہیں

غزل ۶۵

بجئے تو دل صاپارہ من ماند در بستیاں	کنوں در پارہ آں از سر ہر خانہ مے جو نیم
باغے و چہ ہو ٹکڑے رہیا یا خوش بودل میرا	ہن ہر ٹکڑا ہر کنڈے تقیں ڈھونڈاں کر کر جھیرا
چناں شکستہ مچی اگر در دم شود غائب	ہماں ساعت نشان اوز پائے دارے جو نیم
بیڑی مچی دی جے پل و چہ غائب ہو بھی جاوے	سولی تھلے جہڑا ڈھونڈھے اوسے ویلے پاوے
اے خوش آں روزے کہ در دل مہر پائے داشتہ	سینہ پوسوز و چشم اشکبکے داشتہ
واہ اوہ ویلاسی جد دل و چہ مہر سجن دی آہی	سینہ دروی اکھیاں زردی جوش محبت ساہی
یاد باد آ نکہ فارغ بودم از باغ و بہار	در کنار از اشک گلگون لارے داشتہ
یاد کریں جد و ہلاساں میں باغ بہاروں پیارے	رور و لال و لال بنائے رخسارے پیارے
کو زیادہ دیدہ بختم خوش آں روزے کہ من	دیدہ بر راہ سمند شسوارے داشتہ
شاہ اسٹرن نصیب اندھیرے اوہ کتھے دن میرے	شاہ اسواروی راہیں مہیاں کھیاں چارہ جو فیرے
بازو دگر دانی از من چونکہ آیم سوئے تو	آترے پیمان شکن با تو قرارے داشتہ
جد میں مڑ میں تینسول آیا کیوں توں نظر جو کائی	بے وفا و آخر میں سنگ تیرے سی آشتائی
شکر گر نالہ بروں شد از دلم یک بارگی	گر ہم از خوف و خطر خاطر غباکے داشتہ
شکر خدا جداک دم دل تقیں نکلیا شور آوارہ	خوف اندیشیوں دل میرے و چہ سی اندیشہ بھارا
نا امیدم کردی از خود اے خوش آں وزیریکہ من	آرزوے بوس امیر کنارے داشتہ
بے امید کیتا ہن میںوں اوہ دن اچھے آہے	رکھ امیر و وصل دی تیرے بوہے تیرے لائے

غزل ۶۶

گر کہے پند چہ می کردی تو مچی در جواب	گویم آسجا با کہے یک لحظہ کا سے داشتہم
جے کوئی پوچھے کہنے سے ہیں کہہ مچی اس تا میں	لحظہ بھر کم سنگ رکی سے سی میرا اس تھا میں
دو چشم از بحر آن خواہم کہ در خسار او بینم	وگر آن دو لہتم نبود درو دیوار سے بینم
دو اکھیاں تاں منگیاں کیجاں اوہ سوہنے رخسارے	جے دولت ہتھ نہاٹے لبھسن محل منارے
کنڈجاں در تنم آمدش و صیاد در چشم	چو بالائے بلند و شبوہ رفتار او بینم
تن و چہ جان پوے تے اکھیاں پھٹ جاوے اس ویلے	قد بلند سوہارا جس دم لٹاک چلیند اپیلے
نخواہم دیدہ روشن کہ برغیرے فتد ناگاہ	ہماں بہتر کہ از نور رخس دیدار او بینم
نور اکھیاں دار سے نہ شمالا جے غیراں ول تکاں	اچھا ہے جو اس فے نوروں اوسے لوں تاک سکاں
چو مجنوں ہوئے صحر ازاں و دوست دارم	کہاے حلتے از زگس و بیمار او بینم
مجنوں وانگن بہر ان جنگل لوں تاں میں دوست رکھا	زگس مست اس می تھیں او ہونہ مزہ محبت چکھا دا
زوشک آنکہ خواندی از سکاں کوئے خود مچی	ہمکس سنگ کین کف پئے آزار او بینم
دروانے کے کتیا لوجہ لوں چد مچی بھٹلا یا	ہر اک غیرت کھا کے پیکے پھن رمارن آیا
نخواہم گ می خواہم مکن اے بخت بیدارم	کہ من دور از درشن امتت ز عمر خویش بیدارم
انے قسمت بیدار نہ کرتاں خوابے و چہ مر جاواں	دوری اندر اپنی عمروں تاں بیزار نہ تھاواں
خلاف امت اینکہ میگوبند بافتن آرزو در دل	مرا در دل بود خود چہت میں آرزو دارم
جھوٹہ خلاف جو آکھن و لوجہ رہندیاں خواہشاں آپے	خواہشاں بہت رکھاں میں پر دل غیبیوں بھریاں آپے

غزل ۶۷

غزل ۶۸

تو ہم جسے مکن با من کرد عشقت گرفتارم	تو آخر عاشقان بار ز خوباں رحمتے بیتند
آخر عاشق محبوباں تھیں کہ نہیں رحم بھی پاؤں	میں بھی عشق تیر لوجہ پھنسیا سیکھ کجہ رحم کماؤں
بروز وعدہ از ہر جا کہ آوازے زور آید	ز شادی برہم از جا کہ یاد آید زور پارم
دن ایفاء و عایدے ہر اک پوری کرو کھلاوے	خوشیوں اچھل پوان جے اور شہوں اس دی بھی آوے
بیاد مجلس عیش تو برگ عشرتم این بس	کہ ختم تخت لختے خون دل ز چشم غو سبارم
یاد لیا کے مجلس تیری اپو عیش پتھیری	اکھیاں تھیں ہو نئے و گے دل دی تختی میری
جو حالت اینکہ ہر گہ وعدہ و صلش رسد محی	ہما ندم مانعے پیش آید از بخت نگوسارم
وعدہ وصل ہووے جا پورا محی اللابین کی ہووے	بڑے نصیبے تھیں اک ہرن راہ و چہاٹھ کھلووے
بغیر از سایہ در کویت کسے محرم نہ مے یایم	کنوں و زم سبہ شتا پنچناں کانہم نے یایم
گلی تیری و چہ سائے با سچوں کیہڑا واقف تیرا	اوہ سبھی لبھدانا ہیں جدوا ہو یا آن اندھیرا
چوں مجنوں ہونے صحرازاں دوست میدارم	کہ بوئے مردی از مردوم عالم نے یایم
مجنوں وانگن ہر ناں سبتی تاں بھی باری لائی	انسا بخت انساناں دی و چہ چہ سان نہ پائی
بروے ماتمی شیون برابر باب عشرت کن	کہ غیر از لذت و شادی من از ماتم نے یایم
جاہ اے ماتمی ز شہاں واپے کر عشرت دا چالا	میں بن عشرت اس ماتم تھیں ڈٹھا ہور نہ حالا
مگر آن مایہ شادی بود غمگین کہ بے موجب	دل شوریدہ خود را دگر خورم نے یایم
اور ہر مایہ عشرت شاید غمگینی و چہ ہووے	کیوں جو ہر موجب دل میرا چھڈ خوشیاں پیارو وے

غزل ۶۹

مراحد نے زکایت غیبت لیکن میں قد کو گویم	اگر از تو حالتی سبیدم میں میں تم نے یا ہم
گاہ گزار نہیں پر اتنا منت نال ستا نواں	
اوہ حالت جو آگے آہی ایس ویٹے پانواں	
ندام عشق من گشتہ باشد خودی افزو	اگر آن خوش وقتی ادل در دوغم نے یا ہم
شاید عشق و سجا بیٹھا ہاں بے خود ہو کے کھالی	
در و غماں تھیں پسلی عشرت کیوں جو مڑ نہ آئی	
منم عاشق مراد لیش با یڈیش نے مریم	اگر ذوق کز راحت نیم از مرہم نے یا ہم
عاشق و ادل ز خمی چاہے حاجت مرہم ناہیں	
ز خموں ذوق ہوئے جو پیدا خبر نہ مرہم ناہیں	
مگر در عاشق محی کم از فرہاد مجنون است	اگر زشتیاں تباشیریش بے کم نے یا ہم
مجنون تے فرہادوں محی شاید عاشق تھوڑا	
کوئی نہیں جے و دھ نہ جانوں گھٹ بھی ناہیں بھورا	
نہ چندان گنہگارم کہ شرح آں توں گفتن	خدا و دایرے من تیار ہی وقت جاں داون
اتنا ہاں گناہیں و ڈا جس و اوڑک ناہیں	
یار بے وقت نزع دے سامنے لیاویں ناہیں سائیں	
خداوند امر بتان شیطان ہوائے نفس	چہ حال تا مرثے اہستہ شمنان داون
نفس موشیطانوں مینوں وچ پتاہ لے جائیں	
و شمنائے متھ دیویں جیکر کی لکھ سی تادھ تاہیں	
دم آخر من ایمان اب تو خواہم سپر از دل	اگر کار تو مرا از غارت شیطان اں داون
وقت ز عدے میں تے تیرے متھ ایمان پھڑاتاں	
تیرا ہی کم سے شیطانوں ثابت کدھ لے جاناں	
خدا یادہ نشان اچوں افضل خود کنی ہماں	بکلب لہے خود اندم تو اں کیتہ تو اں داون
فضلوں جد و مان بنا سیں یاراں توں بھلا کے	
گلی اپنی دے کتے توں کھی ہدی پائیں آکے	

غزل

بیامرز آخر عمر کہ از لطف دگر مہ باشد	کردر آخر دے آب بہست تشنگان داون
او ترک ویلے بخشیں کیوں ہے وقت نہ عدے پارا	سینے سے متہ پانی چونال لطف کرم سے بھارا
سر خالم گواہی دہہ بیکی کز نکوئی ہا است	پس ز مردن نہ کیوں گواہی بز ہراں داون
قبر میری تے مرنے پچھوں دیوں صاف گواہی	بڑیاں آتے نیک گواہی دینی تے بھلائی
پختیار من بجاں بے شفاعت کردن نیکان	کہ بے منت ترا شاید مرادینہ گان داون
بازہ شفاعت نیکان نوکان مینوں بخشیں سائیں	لائق باہجہ احسانوں دینا مقصود بندیاں تائیں
مئے نیم ترا از تو ہے نیم من عاصی	خلاصی از عذاب بچمان دا بچسان داون
ایہو چاہیے رو نڈارہ سی ایہ عاصی بے چارہ	تیرے کولوں مشکل چاہیے دو جگہ چھٹکارا
ازان کنڈام دل ازہر چہیزت ادوست	کہ جان ادقت جان لون باسانی توان داون
تائیں چاک ایادول غیروں ہمت کر کے پارہ	نال اسانی وقت نزع تاں ہو چاہے چھٹکارا
من مفسرین عشق و وعدہ کردہ پارہ	کہ خواہم گنج رحمت بہست مفسران داون
مفسر ہاں حلقہ تھیہ ڈوانے وعدہ سے تیرا	ویاں خزانے رحمت اسنوں جو نا چیز و دھبیرا
بقدر دوزخ جاوہ پختیاں کز گناہ باشد	من بار اور نیت جاہے در صدر خباں داون
ایدگنا ہوں سٹ دوزخ و چہیزنوں تسم الہی	سے افسوس ہشتیں کھڑتاں دیکھ ایدی گمراہی
غذامحی در دنیا بجز خون جسب گرنہ بود	کہ دار و ضعف دل اکباپ چچکاں داون
انہیں غذامحی وی ایٹھے باہجوں خون جسب گرنہ	ایہ علاج ہے ضعف دلان خاص کباب فکر سے

غزل

کارہ سرشد مقال دیدہ گریاں ہمسایاں	تن بکویت خاک گشتہ تالہ واقفال ہمسایاں
پڑے سر ہویا پر اہلیاں اونویں جاری رہیاں	تن مٹی ہو بھریا پر دل رہیا کو کہاں پسیاں
دل مانداز آنتے درجان شہ نیم منور	جامہ جان چاک گشتہ اشک در اماں ہمسایاں
مٹھی جان اندر ہن دل دی باقی رہی نہ کانی	جامہ جان گیا پھٹ اوویں پر دامن تر بھائی
آب شد چشمہ ہم سنگد کوہ آب	غوی عاشق ہچنان ل سختیہ خواباں ہمسایاں
سکے کھوہ تے وچہ پہاڑاں پتھر ہوئے پانی	پر پتھر دل رہیا دلبر عاشق اونویں جسانی
کافرا آتش پرستی نش آتش آشناند	بت پرستی من سوز دل بریاں ہمسایاں
کافراک پوجن ہمیں بیباکے اک خوب جھانی	میری بت پرستی اونویں مٹرن نہ بجھی رانی
گتر نسبت نم باہر و مہ باشد خطا	چو توافرونی ز مہرازمہ تا یاں ہمسایاں
بڑا گناہ ہے چن سوچ نون نسبت دیواں تیری	سوچ چنوں و دھکے او ہوتیری شکل لوتیری
گل زیستال قہ بیل از فغان خاموش شد	عاشق رویت ہمان تالہ و گریاں ہمسایاں
باغوں پھل نیاتے بلبل چپ ہوئی رورو کے	عاشق اونویں رہیا کروا شور پیکار کھلو کے
دل زجورا و خراب و ز حاش بے خبر	انماکت ہراں فند بے مہر بیسے سلطان ہمسایاں
دل ربا و ظلم ہمیں ہو یا تے اس خسرت کانی	باہجہ توجہ شاہ سے فنا ہی خوب ویرانی پانی
یہ نخواستہ گشت عالم زان کہ گر گویم بیسے	بخت من باشد ہمان بد مہر بیسے دریاں ہمسایاں
ایہ جگ کہ سے نہ اچھا ہو سی جرمیں بہتاروساں	جگ بزم ہر اونویں تے میں بد قسمت اوویں ہوساں

ہرزمانش شربتے دیگر مفراے طبیب | چونکہ باشد محی افکار را در ماں ہماں

کھڑی کھڑی نہ شربت دو جاویراے وید پیرانے
او ہواک علاج محی شے زخمی دل و اسپانے

مجالے کے بود با تو حدیث خوشین گفتن | کہ پیش چوں تو بد جوئے نئے آرم سخن گفتن

کی طاقت جو حال اپنا میں تینوں پھول سناواں
تیرے جیسے بد تو تیرے موندیاں میں مرچاواں

یہ مانے خانو تم خواہم کہ گویم حال خود باتو | کہ نتواں شرح حال خوشین در سخن گفتن

ساعت بھر جے ملے کنار اوساں حال بٹھا کے
مجلس اندر پھول نہ رسکاں ڈکھڑا پستا جا کے

قد و سوسے ترا چوں ہر کسے سوسے گوید | تو ان خار خوش کویت باز سوسے گفتن

کھڑے سوسے قذیرے فول سوسے کھلاوون
سوسے قضین رتیرے پر کھڑے دودھ جاوون

بجاں کنڈن دم یک سخن کویندا ز وہاں | کہ از شیریں حکایت خوش بود با کوہ کن گفتن

ویسے جان کنڈن کے کارن اک گل رکھ چھپائی
گل شیریں کے کوہ کن کے کرنی واجب آئی

نیا کیفیت با پید و ہرگز وصف حسن تو | کہ بے حال بود بسیار از گل باز عن گفتن

حسن تیرے وی صفت نہ چاہئے بیدرواں سنگ بار
چیل اگے گل بھل گلا ندی کرنی عیب اک بھارا

غم تو از دل محی نخواہد شد آسانی | کہ نتواں با مقبذ و بہت ترک وطن گفتن

غم تیرا دل محی و چوں مشکل جہا جاسی
ترک وطن بے بہت مسافر کہ ہیں حکم نہ آسی

منکہ ہستم زندہ دور از دل بائے خوشین | کہ ہر تم بیشد باشد بجائے خوشین

تاں میں زندو ہاں جے لبر کولوں ہو یا واندا
مارعیوں آپ ہو بہت دا جے میں نیرے جاندا

غزل ۷۲

غزل ۷۳

فے مراد حسانہ کس راہ نے دے سکئے	میتوانم بود یک دم در سراے خویشتن
نہ کوئی گھر و چہ بیٹھن دیو کے نہ و چہ شہر کمانہ	
ہن اکثر گھر جا بساں مٹ کے پاکے یار بیگانہ	
اے کہے نالی ز عشق یار و جور روزگار	سے من مریں کن شکر خدایے خویشتن
ظلم زمانوں عشق پیاریوں جے توں و ویں زاری	
ویکھ مینوں کر صبر شکر تاں نعمت مل سوی بھاری	
گر ز عشق افزوں نہ بوجے در دل پایاں منا	فکرے کر دم بجاں کنڈیاں دوائے خویشتن
جے دان سے و چہ نہ ہوندا قسا تم عشق الہی	
جان کنڈن دالتی لہجہ و اتاں میں چس لوکائی	
تا تھا دم بر سر کوبت قدم بے خست یار	تو تیاں یدہ سا تم خاکیاے خویشتن
گلی تیری و چہ تاں میں پایا پھیرا اپنا آکے	
اپنے پیراندی مٹی نوں اکھیں پاواں جا کے	
بس کہ زاری میکنم بیوش گردم ہزیاں	باز مے آیم ہوش از ناہائے خویشتن
ہو بے ہوش و لگائیں و دم کر کر گریہ زاری	
سُن کے کوک دہائی اپنی ہوش آئی پھر ساری	
غیر محی کہ خود از بہر تو خواہد در جساں	ہر کہے خواہد ترا خواہد بے خویشتن
تینوں تیرے کارن کیہڑا بن محی دے لہجہ دا	
جہڑا کھڑا اپنے کارن تینوں تیرے سدا	
گر تو طلبے اری بیداری شہا کو	یا ذکر خدا بوجہ در خلوت تنہا کو
کتھتے تیرے بیداری تیری جے لوڑیں متوالا	
گو شے اندر ذکر الہی کتھتے تیرا چسا لالا	
آن دست ز ہڈیہ خود را بشمار بندو	در مشرق نور مغرب یک یدہ پینا کو
دلیر دے و چہ تینوں مشرق مغرب تیا میں	
اپنا آپ دکھا یا کتھتے تیریاں اکھیاں سا میں	

ہر چیز کو جستی بہر تو ہستی کرد	تو ہیچ نہ میاؤٹی کا خلق اشیا کو
جو اس تھیں توں منگیا اس نے	کہ موجود دکھ آیا
لے پر دیوں والے دانتوں ذکر کہیں نہ پایا	
بسیار گناہ کردی از حق تو نہ ترسیدی	از ترس عذاب حق نالین اشیا کو
کر کر ایڈ گناہ نہ ڈریوں خوف خدا تھیں آ کے	
خوف عذابوں کتھے کہ پیش عذر کیستائی جا کے	
چوں گوئی یا اللہ گوئیم بیک	ایں بندہ نواز یہاں حضرت باک
یا اللہ جد آکھیں اکوں سول بیک پکاراں	
ایڈ نوازش بن ڈر ساٹے کتھے اُتے یاراں	
بر خود نہ تو کردی رحم من بر تو نہم جنت	و شکیں گنہگارن غیر از تو کہم ما کو
توں اپنے تے رحم نہ کیستار ساں رحم میں تیرا	
پاپیائے متھ پھرنے والا میرے باہجوں کیہڑا	
بہیندہ شنونڈہ جہز من کسے بگرنہ	بے سمج و بصیرتوں من بہیندہ شنوا کو
دیکھنے سننے والا کیہڑا مجھ بن و چہ ہساناں	
اکھیاں کناں باہجے پچھانے کیہڑا اوہ مرداناں	
من اول من آخر من بطن ہر من باطن	جما نہم و خرمن یک ذرہ تو بہنا کو
ظاہر باطن اول آخر میں بن ہور نہ کالی	
سب کچھ میں ہاں میرے باہجوں ذرہ دس کیانی	
از غایت پیایے نہاں بو د این ہم	پیدایے چناں نہاں میگو کہ تو آیا کو
بے انداز پیدائش تھیں سی میری ذات پوشیدہ	
ایسا ظاہر تے پوشیدہ کتھے ہور حسب دیدہ	
ذات صفت ہم چون خلق بظاہر کرد	ہر کون ابدرنگر کان ظہر اشیا کو
ذاتی نام صفائی سارے ظاہر کرد کھلائے	
وچہ جہاناں سے کوئی کون ایہ طاقت پائے	

غزل ۷

انے دست محمد الدین مکلف لے عاشق	گر تطلبے اری بیداری شہا کو
محمد الدین کے لے عاشق لے مشتاق کمالی	رکتھے تیری شب بیداری جسے تدمہ طلب وصالی
داگرچہ آن دیدہ کہ نیم درجہاں تو	نیم نو مید چوں عمرم گذشت اندر خیال تو
بھاویں نظر نہیں اوہ میری جو دیکھے مکھ تیرا	لے امید بھی تاہیں جو ایسے سہراں رکھیا جھیرا
توخت اپنی کال نہ من بدادہ و نرخ بر	کہ بسن بشد مرا آنجا منتائے صال تو
دیر توں جنت لوکاں تاہیں کھڑ و نرخ و چہ مینوں	اونھتے تاہنگ تو دلو چہ رہی وصل تیریدی مینوں
من دیوانہ و نرخ بزنجیر تو خوشن باشم	اگر کیا پرسی تو کہ مجنوں چست حال تو
ہیں دیوانہ و نرخ اندر قید تیری و چہ اغنی	جے اکواری آکے کھچیں مینوں اغنی بازی
چو بچے عشق تو آیدر مغز استخوان من	بسوزد مرا آتش ز عشق آل جمال تو
طہی مغز سے کھیں خوشبو عشقے دی بدائے	آتش عشق جمال تیرے می تن من چھوک جلائے
تو شریہا جنت ابنا تا کئے ہی رضواں	نشدم کتنگی بار از آب این زلال تو
کہ تک شربت جنت بسیں مینوں رضواں آکے	ذرہ گھٹ نہ ہو سی اس تھیں تر یچھ ساڈی پی پا کے
مبار لے روئے جو عین کہ مرستان آھن	جمال حق ہی بنند زلف خط و حال تو
منہ چلکا اسے جو رنہ اپنا کیوں جو مست الہی	زلفوں خالوں خطوں تیریلوں و کھین و رشن ماہی
گر یہ براندازی زہیل چشمہ شامقاں	و گرنہ کے توان بیدن جبال باکمال تو
شاید اکھ شامقاں اس کے پر وہ پاویں آکے	نہیں تے کدیں ویکھ نہ سکن کھرا تیرا جلا کے

بمانگت گویم لے لک جیاناں بڈ خواہم گفت	کہ از اللہ من سوز و جہت ہم بدسگال تو
خازن و دوزخ نون میں کہساں ایسا نام پکاواں	نام پتہ تھیں دوزخ تیرا ساڑاں ساڑاواں
جگر لے کیا با نگر و دوتا ابد سیراب	گرسانی شود مارا خدائے ذوالجلال تو
جگر میرے دے میرے کہ میں تازہ ہوں نہ یارا	ہاں پر جسے کر آپی ہو دوست سانی یار پیارا
بدوزخ گزمن پیری کہ چون مٹی در آتش	شوم من تا بدست و کتم نص از سوال تو
دوزخ و چہ جے پھپھسیں کی ہے مٹی حالت تیری	ہو کے مست کدائے مارے خوشیوں جنت تیری
افسر شاہی سخا ہم ناکیا نے پار کو	بال کوشلن تھا آں سایہ دیوار کو
لوڑ نہ ملینوں تاج تخت دی بن مٹی دلبر و	سایہ عنقاوا نہیں کافی بن ساٹے اس وڑوے
سزا گیرم کہ بار د باقدار نسبتے	آں گل خار آں شیوہ رفتار کو
جا تا قدر و داہوسی باہی دے متدوانگن	پراوہ کتھے خوش رفتاراں تے خسار پیاں چائن
ورہاں لیرم کی گل بار آرزو جنت باد	آں تبسم کرد آں شیریں لب گفتار کو
اودیوں جاتیاں سی میں ہنیاں پھلاں پھریاں	پراوہ کتھے مٹھیاں گلاں لیاں تبسم پھریاں
دیدہ آہوا گرچہ و لفریب آدھے	آں کز و شمعہ کرد آں غمزہ خوشخوار کو
ہرن جگلا دیاں اکھیاں بھاویں لب دل نون لیجاون	پراوہ ناز نہوے کتھے اوہ غمزے اوہ چائن
وصل و دشوار بے از زندگی دشوار تر	مردان بجز خرم ہم تنگست پائے ار کو
زندگی اس بن اوکھی ہونے وصل اس دا بھی اوکھا	موت نہیں بن زخم کتھے ہے سولی چڑھنا سوکھا

غزل ۷

اے خوش آن عاشق کہ عشق خویش نشاں زمار	وصل و ہجران آنجا کج بند پار کو عیار کو
واہ واہ عاشق اپنے تائیں جو عاشق نہ مانے	جاگہ ہجر وصال نہ اوتھے پار عیار نہ جانے
جان فدایت اے کہ آوردی خبر زان نند خو	باز پیدائز فریبان محی افکار کو
جان فدایتیرے توں جو توں دس سجدی پائی	کتھے محی الدین رقیب و دو مٹر کے بھائی
من کیم رسوائے شہر و عاشق دیوانہ	آشنا باہر غمے ز خوشی تن بے گانہ
کی ہاں میں اک خوار ویرانہ عاشق تے دیوانہ	واقف ہر اک غم والے پر اپنے تھیں بے گانہ
ہم شوم شاہ از غمش گرد در دم منزل گرفت	ہم شوم عنکبیں کہ او جا کرد در ویرانہ
جے دل اندر بیٹھے پاواں غم تھیں تیاں چھپکارا	جے اندر ویرانی جائے ہوواں عنکبیں بھارا
ترک شہر آشوب من در کشور منزل کرد	تا نکر دا دل غمش صد خستہ و ہر خانہ
کسے لاپیت ایس ترک نے کدی مقام نہ کیتا	جتک غم اس کے نے گھرو چہ سو خستہ نہ کیتا
کہ گیاہ در در و دناز دل گستاخ غم	من بھیرت کیں ہمہ گل چوں دند از دانہ
کدیں گھاہ اگے چہ دل کے کدیں کندے غم نے	بڑی حیرانی ہے اک انیوں کئی قساں پھل جم نے
میخورم خون دل و خود را بستی دے ہم	تا کنم گستاخ پیش تالہ مستانہ
پی پی خون جگر دا آپے ہوواں مست دیوانہ	ہو گستاخ اگے تیاں ماراں میں نغسے مستانہ
گفتہ محی کہ باشد نام از عشقم زند	در طلب فرزانہ در عاستے مردانہ
عشقمے و ادم مائے محی ہوگ کہ نہیں یارا	عشقمے و چہ مردانہ تے ز چہ ڈھونڈان مستل بھارا

غزل

غزل ۷۰

بگو اے دل سنگیں کشد جو وقتا تا کے
کجا ئی لذت ثنادی و غنم در و بلا تا کے

کد تکا یہ پتھر بلا جیوڑا سلم جفا اٹھاسی
کتھے سے اوہ لذت عشرت غم دکھ کد تک پاسی

شدم بیگانہ از خوش و گشت آشنا با من
کد بیگانگی چندیں بن اں آشنا تا کے

اپنا آپ گیا ہتھ و چوں اوہ اقص نہ ہو یا
کد تک ہک بیگانہ سو ہنا ہو یا میں اوہ ہو یا

بن قصد بچوں در رہ قنادہ از بے تو
ز حد بگذشت شتائی سائے سوئے من تا کے

میرے و سخن قصد بھی میسراڑ با تیری راہیں
حدوں گزری الفت تیری کد تک اسپں سائیں

دل طاقت نمی آرد تو ہم انصاف پیش آرد
ز توجہ و جفا چندیں زمین و فضا تا کے

دل میں طاقت ہو یا کرا انصاف الہی
بیتھوں ظلم میرے تھیں کد تک ہو سی مہر و قافی

برو اسے جان از گلزار لے سوئے من او
کشدن منت بسیار از باد صبا تا کے

لیا اے جان اس باغوں خوشبو لبر والی جا کے
کد تک منت زاری کرساں باد صبا دی آگے

کشا بند قبا تا من بیاسایم ز عسہ خود
گرہ دل مرا باشد از اں بند قبا تا کے

تکمہ کھول قبا واپا سے تان آرام نھتھا واں
گرہ لے و چہ بند قباوں کد تک فایم پاواں

گراور کشتنی بشد بکش زدن کن آزادش
بود دست تو محی اسیر و مبتلا تا کے

مارٹائیں تے مار نہیں تے کر آزاد حشر ایا
کد تک قید تیرے ہتھ رہی محی لدین خدا یا

گرد غم پرور ناغما سے داشتے
بابلا خوش بودی و غنم قرارے داشتے

کوئی عمکسا ر جے رکھ و غنم پرور دل میرا
سختی و چہ خوش رہندا غم و چہ کد ابد نہ جھیرا

غزل ۷۱

نام محبوبوں درجہاں ہرگز بنو دے سب میں چنیں	اگر خیال بودے کہ چوں من با دیگرے داشتے
جہاں نام نہ ہوندا جاگے چہ ہرگز محسنوں والا	کچھ تشافی میرے رنگن ہے رکھو دامتوالا
ہر دو عالم راز یک پنڈیر سسر سوختی	آفتاب ز آتش من گزرا سے داشتے
اے چمکائے آل جلاندا دو جاگے تائیں جاگے	میری اک تھیں سورج لہندا ہے چنگیاڑا آگے
گل چراغ عرق کشتی ز تجلست پیشوا	اگر نہ آں بے کرا ز رشک تے خاسے داشتے
غیرت کھا کے ہے پھل اپنے کول نہ کسٹا رکھو	ہوش مندہ عرق نہ ہوندا مزہ محبت چکھو
نستے پیدشت با من شمع در سوزو گدازا	اگر دل بریاں چشم اشکبا سے داشتے
پیشک سوزگدازوں رلدی شمع اسان سنگ یارا	چشماں گریاں تے دل بریاں ہے رکھو دی دکھیارا
یامحی گر کٹوے رخ میسان مردماں	از ک یاری خویش کیسے ہر کہ یاسے داشتے
یامحی دجسلس اندر ہے کر برقتہ لامبتدا	جہڑا یاری رکھو د ااد ہو چھٹا یاری نس جاندا
بے وفا بارے چنیں تاکے جفت کاری کنی	نیت وقت آنکھ کیسے چندی فاداری کنی
اے اوہ بے وفا جہا کد تک ظلم اٹھاویں	کد میں وقت نہ آیا تھوڑا بھی ہے عیب بناویں
ایں چہ قسمت باشد بے میرحم انصافی بدہ	بزن سبکین ستم با دیگران یاری کنی
کیسی ایہ قسمت بے رحابیں ہ انصاف اک بھورا	خیراں نال یرا نہ تے میں عاجس نہ نال نھورا
باوجود مرے دیگر نسبت نام چہرا	میل ایم پانہ ندان بازار می کنی
باوجود ہشرا فاقاں لیکاں میںوں شب نہ کانی	نال بازار می زنداں توں کیوں دوز کریں آشنائی

غزل

وقت آن آمد کہ دست بردول زارم نہی	خون شد از دست تو دل آچند خو خواری کنی
آیا اوہ ویلا جو رکھیں عابضوں تے سا یا	کد تکسا یہ خو خواری اگے تھوڑا خون و گایا
خانہ دل گرفتہ و بیزد زیادے تست	۳۱ مل باشد ہر عمارت کش تو سراری کنی
جے ویران ہو یا کھردل و اتوں ویرانی پانی	ہے اوہ سہل عمارت تہڑی تیرے قبضے آئی
شیون زاری کن محی ذکر کا سنگدل	جو رانزوں میکشد ہر چند تو زاری کنی
نہ کر گریہ زاری محی کیوں جو اوہ پتھن ملا	جتنی زاری کر سکیں کسی بہتا ظلم رو حسیلا
ایں کہ سر برتن بود ہر دار بودے کاشکے	دیں بدن غاشاک اوہ پار بودے کاشکے
مئے افسوس ایہ جو سر تن تے سولی اُتے ہوندا	دلیسے راہے کنڈیا نوچہ ایہ تن اڈوا بھوندا
تاصبا خاکم نہ بدے از سر کوئے صہیب	خاک من خستہ از ان دیوار بودے کاشکے
قدما ہی تھیں مٹی میری کدے ہو انہ کھڑوی	بن کے اوٹ دیوار اندر جی اپنے تائیں چڑوی
چوں تو گاہے میکنی پریش مریض خویش را	داٹھا چون تنم بیمار بودے کاشکے
کدے تون بچھیں آکے حالت پرہ بہاری	سو افسوس بیمار ہمیشہ رہندا ایہ تن زاری
یس کہ پیدا تو انزوں مے شو گویند خلق	جو رامثال تو ہم چوں بار بودے کاشکے
و دم ظلم و دھیرا چاویں آکھن لوک نراسے	وانگن بار افسوس ظلم جے ہو بہندا اک پاسے
باوجود از جو بسیار تو گویم نراں	اینکہ باشند اندکے بسیار بودے کاشکے
موجب ظلم کمال تیرے رور و کوک پیکاراں	تھوڑے افسوس جے ہوندے بہتے ظلم ہزاراں

غزل

مناجات بدگاہ قاضی الحاجات

مؤلفہ حضرت مولانا مولوی غلام مصطفیٰ صاحب حرم و مغفور
جدا مجذوم دیوان حضرت غوث اعظم رحمۃ اللہ علیہ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

اللہ واحد خالق تو ہیں تیرا هست مکان نہیں رنگارنگ سدائش کچھ آونے فکر و حساب نہیں	ہر شے اندر جاوے تیرا تے توں کسے مکان نہیں ہر شے ہندی یاد تیرا پوچھو جاہر گمان نہیں
نام رحیم کریم تیرا تے اسم ستار عقار تیرے جے نئے و جہ باہر انکا بخشش کس کار میرے	عاصیاں بدکاراں تے اسم موٹے اظہار تیرے ہو کس تھیں جا کس بخشش مکان باہون غفار تیرے
میں نا بودا باو چھاقت باقی خاک جدا میری عمر ساری چھوٹے گزری اندر حرص ہو میری	میں بود کیتا نا بودوں میںوں صورتس بنا میری جے توں کرین گاہ میروں مشکل ہو گشتا میری
میں ریگانا ہاں اندر ہر دو غوطے کھانا ہاں ہر بل تھناٹھاں یون غماندیاں درو جانانا ہاں	نا کوئی کٹھاپارا دروں تھلانوں متھہ پانا ہاں لا پیا فضل کریم دہتاں میں پان تھیں جانانا ہاں
اے رحیم کریم کریم کریم توں دیکھ احوال میرا کے فضل کراں فرما دیرے رد نہ کریں سوال میرا	اے رحیم کریم کریم کریم توں دیکھ احوال میرا کے فضل کراں فرما دیرے رد نہ کریں سوال میرا

میرا کم گناہ ہمیشہ تیرا بخشش کم تیریم نفس خوار کیتا ہوں مینوں مارے اہ شیطاں جیم	جسے نہ بخشیں مینوں باؤھونڈاں کٹرا جا کریم ہو آس امید نہ کوئی مینوں باجہ پیر لے بے جیم
اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم	اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم
اک نگاہ جو رحمت الٰہی میں پر تیری ہوئے آ ٹھا ٹھیں ٹھکے کھانا کھانا عاصی پڑے	بدل رحمت تیرا تے کالک میری ہوئے آ عمر وہاٹی ہو چکنا ہاں تان میں عاجز ہوئے آ
اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم	اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم
مین یا تو چو عمر گذاری نیکی کدے ہوئے اے کس نون جا کے حال سناواں ہو غفار نہ کوئی اے	جسے توں کریں گناہ نہ مینوں ہرگز کتے نہ ڈھوئے اے کیونکہ عرض کران تیرے بیان تھیں ساہروئے اے
اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم	اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم
جسے عاجز تے نظر کریم فیصل کریم تھیں باوینوں ہو نہ کوئی ثانی تیرا چاہیں جو بناوینوں	پلوچو باوینوں تخت بہاویں سمر چھتر جھلا توں کی پڑاہ جناب تیرا یوحہ جو ہن کریم کمانوں توں
اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم	اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم
بلند از سمد رحمت پر ہم گداٹھا ٹھاں لا تیرا غا صاندی خدمت میں بھی ہوواں کھلا	قطرہ اک یا رحمت تھیں جسے توں مینوں کریم رہا وچو سیائش ہی گن بجاگ ہن مینوں آ
اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم	اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم
پاک محمد سے لاکے میرا شان و مایانی نفس شیطاں مینوں اس ہوں جو چاہی بلایانی	تے ہن سار کیوں نہیں لینہ اعز ذہبت تیا یانی بے مینوں بس جو لا تقنطوا فرمایانی
اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم	اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم اے بے جیم کریم کریم کریم کریم کریم کریم کریم

مصطفیٰ جناب تیرو چوچا یا مونیوں کو فی آس نہیں
اک کلمہ پاک حمل باہوں ہو رکوئی دھروا نہیں

علی کوئی چنگا کیتا تو شہید سے باہیں نہیں
قطری تیرے رحمت باہوں مٹدی ایسا نہیں

اے بے حسیم کریم کرم کر من توں ویکھ احوال میرا
کرفضل کراں فرماو تیرے ردونہ کون سوال میرا

تمت بالخیر

حیاتِ اولیٰ

یعنی مناقبِ حالات حضرت محبوبِ سبحانی شیخ عبدالقادر گیلانی علیہ الرحمہ بزبانِ اردو
کیا کتاب یا حضرت غوثِ صمدانی قطبِ ربانی محی الدین سید شیخ عبدالقادر گیلانی کے حالات میں جامع کتاب
قَدْرُ الْجَوَاهِرِ فِي مَنْاسِبِ شَيْخِ الْقَادِرِ حَيْلَانِي

مطبوعہ مصر کا نہایت سلیس و محاورہ اردو ترجمہ ہے۔ اس کتاب میں حضرت موصوف کے بچپن سے لیکر
اخیر تک کے کل حالات و موکرات عالیہ نہایت تفصیل کے ساتھ درج ہیں آپ کے علم و فضل کے حالات
آپ کے مدرسہ کی کیفیت آپ کے بارانِ عجمت کے سوانح اور ان بزرگوں کے حالات جو آپ کے
زمانہ میں اولیاءِ کرام میں سے تھے۔ نیز آپ کے شاگردوں کے حالات اور ان لوگوں کا ذکر جن کو
جناب عالی مقام سے فیضِ باطنی نصیب ہوا ہے آپ کے فرزند ان عالی مقام کے حالات اور
شجرہ نسب بھی اس کے علاوہ یا لیا ہے۔ اس سے پہلے آج تک روزبان میں کوئی
ایسی جامع کتاب نہیں چھپی۔ لہذا پاس خاطر عاشقانِ جناب غوثیہ و طالبانِ جمال محبوبِ سبحانی سید
شیخ عبدالقادر گیلانی رحمۃ اللہ علیہ کے بھرتے رکھیں با محاورہ اردو ترجمہ کر اگر چھاپا لیا ہے۔

المشاہدہ قیمت سے

اللہ والے کی قومی دکان ملک چین یا دین گئے زنی تاجر کتب قومی

بازار کشمیری لاہور

ترجمہ منظوم پنجابی مع اصل فارسی دیوان حافظ احمد علیہ

مولانا مولوی محمد شاہ الدین صاحب قریبی شیخ قادری سروری کے ترجمہ دیوان اور شہنشاہی مقبول عام ہو چکے ہیں۔ اب یہ ترجمہ دیوان حافظ بھی مکمل ہو چکا ہے۔ دیوان حافظ کی تعریف کا محتاج نہیں ہے۔ اس کے ایک ایک شعر کے مطالعہ پر طالبانِ ہوا و صوفیان صفا کیش جھوم جھوم کر قربان ہو رہے ہیں۔ اب پنجابی ترجمہ نے پنجابی زبان اصحاب کے لئے اس کو اور چار چاند لگا دئے ہیں جس کے دو حصے فی الحال چھپ کر مدینہ نظر میں ہو رہے ہیں۔ نہایت خوشخط عمدہ کاغذ قیمت ہر دو روپے۔

ترجمہ منظوم پنجابی مثنوی شمس تبریزی و پیر نامہ شیخ سعید

ترجمہ مولانا مولوی محمد شاہ الدین صاحب قادری سروری۔ یہ ہر دو مثنوی شریف اپنی تفسیر آپ ہیں۔ دیکھنے سے متعلق رکھتی ہیں۔ ترجمہ منظوم پنجابی مع فارسی طبع کرانی گئی ہے جو نہایت قدر کی نگاہ سے دیکھی گئی ہیں۔ نہایت خوشخط قیمت ...

مثنوی مخدومہ لعل العارفین مع تحفہ لعل العارفین

یہ دونوں کتابیں ساکس پست مست یادہ است مقبول بارگاہ حضرت شاہ عبدالصمد قدس اللہ سرہ نقشبندی مجددی کی تصنیف لطیف ہے۔ اردو زبان میں سراپا برکت اور رحمت ہیں چنانچہ مشہور ہے کہ حضرت محسن کو ان کتب کی تمہید کے لئے جناب درویش کائنات فخر موجودات صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم سے ارشاد ہوا تھا۔ اور یہی جو ان کے مقبول عام اور فائدہ مند ہونے کی ہے۔ اعلیٰ درجہ کے کاغذ طبع کرانی گئی ہے قیمت ...

دیوان باہر فارسی

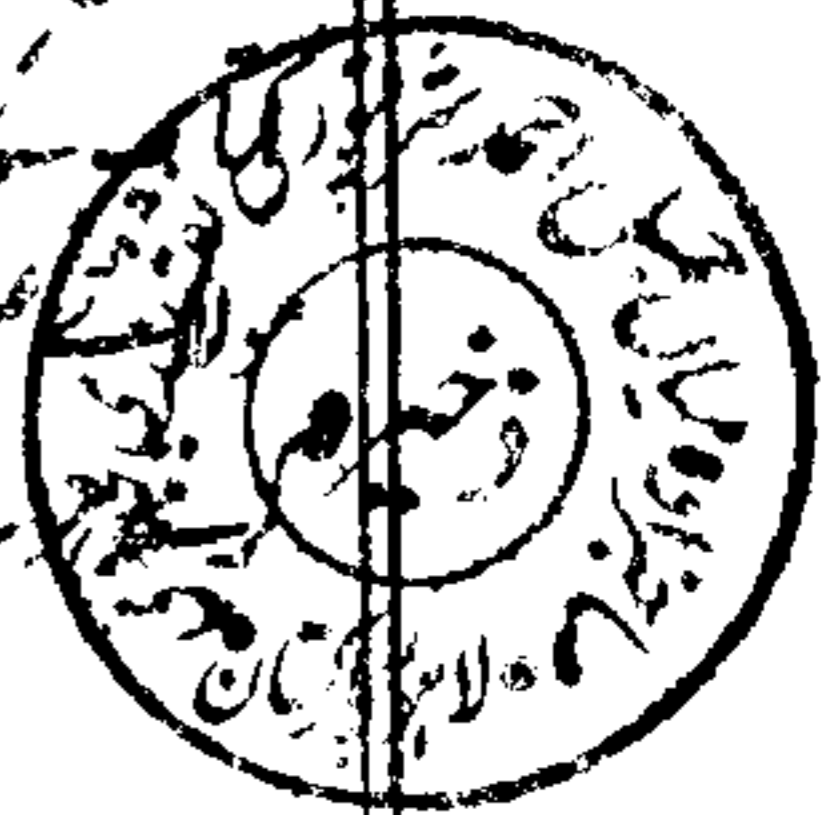
توحید سوز کے ہر سبق صوفیوں کی ایمان قوالوں کی جان۔ ہر ایک غزل نور عرفان سے ملبوس ہے نہایت خوش قلم اعلیٰ درجہ کے کاغذ پر، بجز یہ ہے قیمت ...

منہ تابتہ اللہ والیکم مومی کمان باہر امرکتہ بیری کاھوا

ترجمہ منظوم پنجابی مع اسل عربی

دیوان حضرت علی کرم اللہ وجہہ

یہ وہ مجموعہ کلام معجز نظام نصیحت نظام لسانی دیوان بدیع البیان حضرت امیر المومنین
 امام الشجعین ابو اسحاق بن عبد اللہ الغالب علی ابن ابی طالب رضی اللہ تعالیٰ عنہ ہے
 جو آپ نے اپنی مبارک زبان سے لحاظ ضرورت نصیحت آمیز فرمائی۔ آپ کا
 علم و فضل تو کسی تعریف کا محتاج نہیں حضور اکرم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم کا مبارک ارشاد
 انا دار الحکمة و علی باہعہا یا انا مدینة العلم و علی باہعہا ہر مسلمان کے لئے
 کافی ہے۔ اس لحاظ سے یہ دیوان پاک و معظوں کی جان و صوفیوں کا ایمان اور جملہ
 اہل سلام کیلئے رہبر کمال اور شرف ہے۔ چونکہ یہ باریک صحیفہ عربی زبان میں
 اس لئے لکھا گیا ہے کہ اس کی قوی و کان۔ نے بفضل خداوند عالمین و توجہ حضور
 رحمۃ اللعالمین صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم و باد اور روح مبارک حضرت امام متقین و پیشوا
 ہر ہمارے سلاسل جناب علی المرتضیٰ و علی مصطفیٰ رضی اللہ تعالیٰ عنہ اس کا ترجمہ منظوم
 زبان پنجابی اہل ذوق و شوق کی خاطر شاعر شیریں زبان حضرت مولانا مولوی
 محمد شاہ الدین صاحب سروری قادری سے کر کے لکھتے ہیں۔ یہ کثیر نہایت صحت اور
 صفائی کے ساتھ تو شوق اعلیٰ و درجہ کے کاغذ پر طبع کرایا ہے۔ قابل دیدن آیا
 ہے۔ یہ بیان اہل ہدایت و عاشقان رب ربہا لیت اب و دلدادگان حضرت
 علی کرم اللہ وجہہ اس کو ہر بے بہا کو جلد خرید کر دینی و دنیوی فوائد حاصل
 کرنے کے لئے طبع کنندہ کو دعا ہے کہ اسے خوشی سے یاد کریں۔ قیمت

المنشور

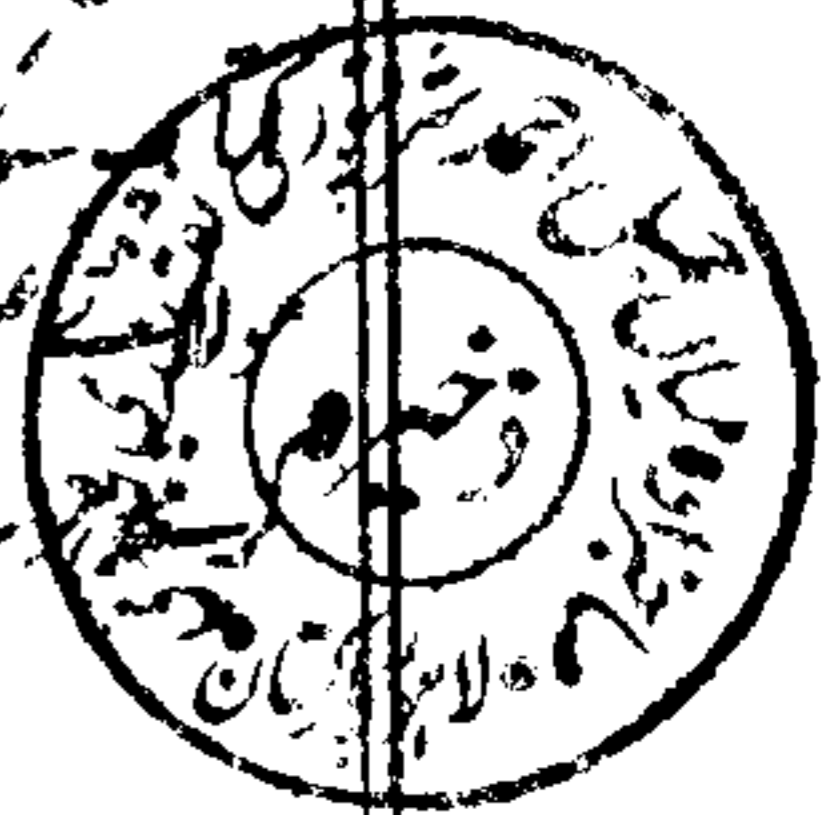
المنشور والے کی قومی و کان ملک چین الیگزینڈر زئی تاجر کتب قومی بازار کشمیری

لاہور

ترجمہ منظوم پنجابی مع اسل عربی

دیوان حضرت علی کرم اللہ وجہہ

یہ وہ مجموعہ کلام معجز نظام نصیحت نظام لسانی دیوان بدیع البیان حضرت امیر المومنین
 امام الشجعین ابوالحسنین امیر اللہ الغالب علی ابن ابی طالب رضی اللہ تعالیٰ عنہ ہے
 جو آپ نے اپنی مبارک زبان سے لحاظ ضرورت نصیحت امیر فرمائے۔ آپ کا
 علم و فضل تو کسی تعریف کا محتاج نہیں حضور اکرم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم کا مبارک ارشاد
 انا دار الحکمة و علی باہا یا انا مدینة العلم و علی باہا ہر مسلمان کے لئے
 کافی ہے۔ اس لحاظ سے یہ دیوان پاک و معظوں کی جان صوفیوں کا ایمان اور جملہ
 اہل سلام کیلئے رہبر کمال اور شرف ہے نظیر ہے۔ چونکہ یہ باریک صحیفہ عربی زبان میں
 اس لئے لکھا گیا ہے کہ اس کی قوی و کان۔ نے بفضل خداوند عالمین و توجہ حضور
 رحمۃ اللعالمین صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم و باد اور روح مبارک حضرت امام متقین و پیشوا
 ہر ہمارے سلاسل جناب علی المرتضیٰ و علی مصطفیٰ رضی اللہ تعالیٰ عنہ اس کا ترجمہ منظوم
 زبان پنجابی اہل ذوق و شوق کی خاطر شاعر شیریں زبان حضرت مولانا مولوی
 محمد شاہ الدین صاحب سروری قادری سے کر کے لکھتے ہیں کہ کثیر نہایت صحت اور
 صفائی کے ساتھ تو شوق اعلیٰ درجہ کے کاغذ پر طبع کرایا ہے۔ قابل دیدن آیا
 ہے۔ یہ بیان اب ہدایہ و عاشقان و بار رسالت آپ و دلدادگان حضرت
 علی کرم اللہ وجہہ اس کو ہر بے بہا کو جلد خرید کر دینی و دنیوی فوائد حاصل
 کرنے کے لئے طبع کنندہ کو دعا ہے کہ خریدیں۔ قیمت

المنشور

المنشور والے کی قومی و کان ملک صین الدین کلچر زئی تاجر کتب قومی بازار کشمیری

لاہور

اس کتاب کے تمام حق حقوق بوجہ کثرت فرمایا گیا ہے۔ نام ملک صہبائے دین محسوفہ ہیں

I of 18

سلسلہ تصوف بار ۱۱۱

ترجمہ منظوم بزبان پنجابی مع اصل فارسی

دیوان

تعارف حضرت علامہ حضرت علامہ

قطب تائبین عبد القادر گیلانی

رحمۃ اللہ علیہ

مترجمہ حضرت مولانا مولوی محمد شاہ الدین صاحب قریشی قادری شری

حسے بعد حصول باضابطہ مجوز حق حقوق ترجمہ

اللہ والے کی قومی دکان ملک صہبائے دین حضرت علامہ گیلانی

منزل نقشبندیہ تاج کتب قومی کوچہ گلہ پور

بازار کشمیری لاہور

بصرف رکیٹر طالبان علم لے دعا شقان رسول اکرم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم کے لئے

دین محمدی پریس لاہور میں باہتمام ملک محمد عارف پریس پبلیشرز شائع کی

پہلی جلد